

Нома ба Румиён

Вилям Макдоналд

Мо хурсандем, ки шумо барои омӯзиши Навиштаи Пок шавк доред. Курсҳои ғоибонаи «Аммоус» муқаддимаи хубе ба Навиштаи Пок мебошанд ва қадам ба қадам шуморо барои дарк намудани ҳақиқатҳои бузургаш ҳамроҳӣ хоҳанд кард.

Ба шумо тақрибан 20 китоби таълимӣ пешкаш карда мешаванд, ки ҳақиқатҳои муҳими Навишта, Китобҳои Инчил ва дигар мавзӯёҳоро, дида мебароянд.

Мо мехоҳем ба шумо ёрӣ расонем, то дар ҳаёти худ худудеро ба даст оваред, ки дар он ба воситаи муносибатҳои шахсӣ бо Исои Масеҳ барои ҷалоли Худо зистанро оғоз кунед. Касе набояд худро одами бетолер ҳис кунад: мо барои пирӯзӣ зода шудаем. Аз чӣ бояд сар кард? Касе инро чунин баён намудааст: «Аз пайраҳаҳои тираву тори гуноҳ роҳи бозгашт сӯи Худо ҳаст. Дари кушода ҳаст, то ки ту даромада тавонӣ. Дар назди салиби Ҷолҷолто ту бунёди ибтидои нави худро мегузорӣ, ҳангоме ки чун гуноҳкор назди Масеҳ меой».

Корҳои шуморо аз рӯи яке аз мавзӯҳои пешкашшуда тафтиш ва баҳо дода, ба шумо гувоҳномае мефиристанем, ки нишондиҳандаи ҳатми ин курс аст (ба шарте ки на камтар аз 60% ҷавобҳои дуруст бошанд), ва низ маводи дарси ояндаро мефиристанем.

Вақте 12 курси аввалро бо муваффақият ба итмом расонидед, ба шумо «Диплом» дода мешавад. Ба шумо маслиҳат дода мешавад, ки гувоҳномаҳо, «Диплом» ва ҳамаи китобҳоро нигоҳ доред, чунки дар оянда онҳо ба шумо лозим меоянд.

Омӯзиширо чӣ гуна ташкил бояд намуд

Ба Худо бо дуо муроҷиат кунед, то дили шумо барои дарк кардани он ҳақиқатҳое ки Ё ба шумо ба воситаи Сухани Худ меомӯзонад, кушода шавад.

Ҳангоми омӯзиши ҳама гуна курси ғоибона шумо мустақилона кор мекунед, чунки омӯзиш ҳамеша кори мустақилона ҳисобида мешавад. Барои ҳамин аз аввал худро ба он тайёр кунед, то курсро аз аввал то охир омӯzed, ҳатто агар на он қадар хоҳиши иҷро кардани онро дошта бошед. Маҳз дар

натичаи омӯзиши хонагии Навишта бисёр касон ба Худо хеле беҳтар хизмат мекардагӣ шуданд.

Ҳар як дарс бо нақли матни Нома, ки аз қисми асосии дарс алоҳида мебошад, анҷом меёбад. Бояд онро бо диққат омӯzed, чунки як қатор саволҳои дафтари имтиҳонӣ ба ин мавод дахл доранд.

Маълумоти умумӣ

Ҳар як дарс ба худ якчанд саҳифаи маводи дарсӣ ва маҷмӯи саволҳои имтиҳониро дар бар мегирад. Вазифаи шумо аз он иборат аст, ки бо диққат маводи дарсро дар китоби таълимӣ омӯzed, матни мувофиқро аз Навиштаи Пок хонед, ва баъд кӯшиш карда ба саволҳо аз дафтари имтиҳонӣ ҷавоб гӯед.

Ҳамаи дарсҳоро омӯхта ва вазифаҳоро дар дафтари имтиҳонӣ иҷро намуда, онро барои тафтиш ба суроғаи муайян фиристед. Дар ҷавоб ба шумо маводи имтиҳонии аз тарафи дастурдиҳанда тафтишшуда бо мулоҳизаҳо ва нишондодҳои иловагӣ, ки ба шумо барои кори минбаъда ёрӣ мерасонанд, фиристода мешаванд. Бо диққат онҳоро дида баромада, ба ҷавобҳои саволҳои ки барои шумо мушкил буданд, аҳамият диҳед. Боварӣ ҳосил намоед, ки ҳар як дарси гузашта ба шумо фаҳмо буд. Агар дар охири курсҳо саволҳо пайдо кунед, дар бораи ин ба дастурдиҳандаи худ муроҷиат намоед. Муҳим аст, ки шумо то охир тамоми маводи дарсии курсро аз худ кунед.

Методҳои омӯзиш

1. Ҷадвал тартиб диҳед

Барои тамоми курси ғоибонаро бо муваффақият гузаштан муайян кунед, ки чанд соат дар як ҳафта ба омӯзиш машғул мешавед. Мо бо исрор аз шумо хоҳиш менамоем, ки на камтар аз се соат дар як ҳафта бо омӯзиш машғул шавед. Ҳар қадар ба омӯзиш вақти бештар ҷудо кунед, ҳамон қадар курс бароятон таъсирбахштар хоҳад шуд.

Дар ин курсҳо пайдарҳамӣ аҳамияти калон дорад. Байни омӯзиши дарсҳо фосилаҳои зиёд нагузоред. Ва аз ин ҳам муҳимтар он аст, ки ягон дарсро наомӯхта нагузоред! Ҳамин ки шумо дарсҳоро ба вақти дигар мононед ё сарфи назар кунед, аз нав ба он баргаштан мушкилтар хоҳад шуд.

2. Хонед ва кӯшиши намоед, то хондагиатонро дарк намоед

Инак якчанд маслиҳатҳо, ки ба шумо лозим шуда метавонанд. Бо дуо сар кунед ва аз Худо хоҳиш намоед, то дили шуморо барои он ҳақиқатҳои Суханаш, ки ба шумо онҳоро меомӯзонад, кушояд (Забур 118:18). Ба омӯзиши курс сар карда, пеш аз ҳама мавзӯҳои дарсҳоро дида бароед. Баъд маводи дарсиро камаш ду бор, бо диққат хонед – як бор барои тасаввуроти умумӣ пайдо кардан, ва баъд бори дигар – саросема нашуда, бо андеша. Диққати махсусро ба порчаҳои Навишта диҳед. Омӯзиш ва хондани Сухани Худо – худ аз худ муҳим аст ва махсусан – ҳамчун қисми мураккаби дарс.

Маводи дарсиро омӯхта, дар ҳар як банд фикрҳо, калимаҳо ва ибораҳои асосиро қайд намоед. Ин лаҳзаҳои муҳим зуд-зуд дар шакли чамъбасти дар охири ҳар як дарс вомехӯранд. Ба ин аҳамият диҳед. Дар ҳар як хошия қайдҳо гузоред, ки вақте аз нав ба матн бармегардед, ба шумо ёрӣ хоҳанд расонд. Маводи дарсиро бо матни Навишта муқоиса намоед.

Дар матни дарс истилоҳоти мушкил маънидод карда шудаанд. Ба ғайр аз ин метавонанд калимаҳои вохӯранд, ки ба шумо тамоман ношиносанд. Дар ин ҳолат ягон луғатномаи хуби Навиштаи Покро истифода баред.

3. Богайрат бошед

Омӯзиши пайдарҳами худро мувофиқи чадвалатон давом диҳед.

Бигузур хатоҳоятон шуморо безобита накунанд – муҳим он ки шумо аз онҳо дарси ибрат гиред. Имтиҳон бо пуррагӣ нишон хоҳад дод, ки маводи гузаштаро то чӣ андоза фаҳмидед.

Оқилона истифода бурдани вақти худро омӯzed. Онро барои дида баромадан ва ба хотир гирифтани маводи дарсӣ дарег надоред, чунки он метавонист беҳуда гузарад.

4. Диққати худро барои ба даст овардани мақсади охири равона кунед

Ҳамчун донишҷӯи курсҳои ғоибонаи «Аммоус» шумо ба артиши якчандмиллионаи касоне медароед, ки худро ба омӯзиши хонагии Навиштаи Пок бахшидаанд. Барои бисёриҳо ин курсҳо роҳи хизмати чиддӣ ба Худоро кушоданд.

Якчанд сухан барои донишчӯён

Хизмати миссионерии Павлус дар шахрҳои калон – Уршалим, Антиохия, Эфсӯс, Атино ва Қӯринт марказонида шуда буд. Дар шаҳри калон ташкил ёфтани ҷамоати боқувват имконият меод, то Хушхабар ба минтақаҳои деҳот расонда шавад. Лекин оё дар он замон ягон шаҳри дигаре дар тавоноӣ ва бонуфузӣ бо Рум баробар шуда метавонист? Павлус кӯшиш мекард ба Рум равад, то башорат диҳад, покнро рӯҳбаланд кунад, ва шумораи аъзоёни Калисоро афзун кунад. Хоҳиши Павлус вақте иҷро шуд, ки ӯ аллакай маҳбус буд. Ҳоло бошад имконияти ба Рум рафтан ки набуд, ӯ ба он ҷо номаҳои худро мефиристонд. Ҳамин тавр Нома ба Румиён, асари илоҳиётшиносонаи Павлус пайдо шуд, ки яке аз асарҳои аҳамиятноктарини тамоми Навишта мебошад.

Дар ин курс ҳақиқатҳои муҳими Хушхабар ба шумо кушода мешаванд, ки бо суханҳои воизи бузург, фириста Павлус расонда шудаанд. Бигузор ин ҳақиқатҳо ба ҳаёти шумо ворид шуда, дар дилатон ҷой гиранд.

Мавзӯҳои дарсҳои мо

1. Павлус ва нақшаҳои ӯ (Румиён 1)
2. Масъалаи гуноҳ (Румиён 2,3)
3. Наҷот (Румиён 3)
4. Сафедшавӣ ба воситаи имон (Румиён 4)
5. Одам ва Масех (Румиён 5)
6. Дар роҳ сӯи голибият (Румиён 6)
7. Асорат (Румиён 7)
8. Озодӣ (Румиён 8)
9. Оиди яҳудиён (Румиён 9-11)
10. Меҳр иҷроии шариат аст (Румиён 12-13).
11. Бародари сустимон (Румиён 14-15)
12. Одамон ва ҷойҳо (Румиён 15-16)

ДАРСИ 1

Павлус ва нақшаҳои ӯ

Румиён 1:1-17

Дар охири ҳар як дарс бо диққат нақли матни Инчилро хонед, то ки далелҳои Павлус ба шумо фаҳмо бошанд!

Барои дарк кардани Нома ба Румиён онро чун як гурӯҳи саволҳо дида баромадан беҳтар аст. Дар рафти навиштани ин нома фириста Павлус медонист, ки дар байни хонандагонаш чӣ гуна саволҳо ва эътирозҳо бархоста метавонанд. Павлус бошад ҳар яки онро дида мебарояд ва ба онҳо тавре ҷавоб медиҳад, ки илҳами илоҳӣ доштани номаи ӯ нишон дода мешавад. Дар ин нома нишон дода мешавад, ки чӣ хел Худо ба фикру мулоҳизаҳои мо дар бораи Худ ва ҳақиқаташ ҷавоб медиҳад.

Тасаввур мекунем, ки ин нома 11 саволи асосиро дар бар мегирад. Ҳар яки ин саволҳо ва ҷавобҳоро омӯхта, донишҷӯён метавонанд дар бораи ин нома маълумоти умумӣ пайдо кунанд. Саволҳо чунинанд:

1. Мавзӯи нома чист?
2. Инчил чист?
3. Инчил ба одамон барои чӣ лозим аст?
4. Чӣ тавр, мувофиқи Инчил, гуноҳкорон метавонанд назди Худо сафед шаванд?
5. Оё Инчил ба таълимоти Таврот мувофиқат мекунад?
6. Чӣ гуна манфиатҳои Инчил дар ҳаёти одам зоҳир мешаванд?
7. Оё таълимоти Инчил (наҷот ба воситаи имон), тарафдор ё ҳавасмандкунандаи ҳаёти пургуноҳ аст?
8. Оё мувофиқи Инчил, барои ҳаёти пок ба масеҳӣ дастури Мусо лозим аст?
9. Пас, дар чунин ҳолат масеҳӣ чӣ тавр ҳаёти пок ба сар бурда метавонад?
10. Оё Худо Инчили наҷотро ҳам ба ғайрияхудиён, ҳам ба яхудиён эълон карда, ваъдаҳои нисбати халқи Худ – яхудиён – бекор мекунад?

11. Чӣ тавр масеҳиён бояд оиди сафед шуданашон дар ҳаёти ҳаррӯзаашон шаҳодат диҳанд?

Дар давоми дарсҳо «росткорӣ» ва «сафедшавӣ» барин якчанд калимаҳои ношинос истифода мешаванд. Чунин калимаҳо дар давоми дарс фаҳмонда мешаванд ва донишҷӯён муҳим аст.

Акнун ба омӯзиши Нома ба Румиён аз рӯи саволҳо оғоз мекунем.

Мавзӯи Нома ба Румиён чист?

Мавзӯи ин нома расонидани хушхабар аст. Павлус инро дар аввали нома зикр мекунад. Баъд аз худро ҳамчун муаллифи ин нома шинос кардан, ӯ мегӯяд ки барои расондани хушхабар даъват карда шудааст (оятӣ 1). Баъдтар мо мебинем, ки калимаи «башорат» (расонидани хушхабар) дар оятҳои 9, 15, 16 вохӯранд.

Инчил чист?

Чавоби ин саволро аз луғатнома пайдо карда метавонем, ки он ҷо маънои Инчил чун «хушхабар» ё «башорат» маънидод карда мешавад. Аммо Павлус дар ин боб 6 ҷиҳати муҳими Инчилро меорад.

1. Баъзе маълумотҳо дар бораи он

Ин Инчили Худо аст (оятӣ 1). Пас, муаллифи Инчил Худо аст, на ягон одам.

Инчил дар Навиштаҳои Паймони Кухан аз тарафи пайғамбарон пешгӯӣ карда шудааст (оятӣ 2). Мумкин Павлус инро махсус барои яҳудиён, ки ба Таврот бовар дошта, Инчилро таълимоти нави бардурӯғ меҳисобиданд, таъкид менамуд. Агар онҳо ба оятҳои Такрори Шариат 18:15 ё Ишаъё 7:14 назар меандохтанд, пешгӯйҳоро дар бораи Инчил меёфтанд.

Инчил хабари хуш дар бораи Писари Худо, Худованд Масеҳ аст (оятӣ 3). Ҳақиқатан ҳам тамоми Инчил дар бораи ин Шахсияти аҷоиб нақл мекунад, ки ҷисман аз насли Довуд аст ва

аз рӯи кудрати аз мурдагон зинда кардан Писари ҷовидонии Худост (ояти 4). Ў ҳам Худо ва ҳам Одам аст.

Инчил кудрати Худост барои наҷот (ояти 16), воситаи наҷот барои онҳое ки ба Исои Масеҳ имон доранд.

Инчил барои ҳамаи одамон пешкаш карда шудааст, ҳам ба ғайрияхудиён ва ҳам ба яҳудиён (ояти 16). Ин хеле муҳим аст. Яҳудиён, ки Павлус бисёр вақт ба онҳо мавъиза мекард, бо ин розӣ шуда наметавонишанд. Барои ҳамин Павлус таъкид мекард, ки Инчил барои ҳамаи одамон аст ва ӯ инро ба воситаи Таврот тасдиқ мекард.

Инчил эълон мекунад, ки одам танҳо ба воситаи имон наҷот меёбад (ояти 17). Дар ин ҷо мо ба мазмуни асосии Инчил наздик меоем. Худо одамро аз рӯи имонаш наҷот медиҳад, на ин ки аз рӯи аъмолаш.

2. Талаботи росткорӣ

Дар ин нома мо бо калимаи «росткорӣ» ё «адолат» аввалин бор дар ояти 17 воমেҳурем. Биёед маънои онро дида мебароем. Умуман дар Инчил ин калима ба якчанд маъно истифода мешавад, аммо мо сетои онро дида мебароем.

Пеш аз ҳама ин калима барои тавсифи аъмоли Худо, ки ҳама вақт аз рӯи адолат, дурусту бачо ва ҳаққонианд, истифода мешавад. Росткории Худо гуфта, мо онро дар назар дорем, ки дар Ў ягон гуноҳ, дурӯғ, ноинсофӣ ва беномусӣ нест. Аз ояти 17 мо дармеёбем, ки росткории Худо дар Инчил ошкор шудааст. Дигар хел карда гӯем, Инчил нишон медиҳад, ки чи гуна Худо, бо вучуди росткору одил буданаш, метавонад гуноҳкорони беимонро наҷот диҳад.

Баъдан, росткории Худо намунаи камолотест, ки Худо аз офаридаҳояш талаб мекунад (Румиён 10:3). Худои одил аз онҳое ки бо Ў дар осмонҳо будан мехоҳанд, росткориро талаб мекунад. Чуноне ки мо хоҳем фаҳмид, одам бо қувваи худ комил шуда наметавонад.

Ва дар охир, росткории Худо мартабаест, ки Худо ба ҳамаи одамоне ки ба Писари Ў, Худованд Исои Масеҳ имон доранд, насиб мегардонад (2Қӯринтиён 5:21). Ин маънои онро дорад, ки дар Масеҳ мо дар назди Худо комил ҳисобида мешавем. Худо дар касоне ки росткор нестанд, камолоти Исоро дида, чун росткорон қабул мекунад.

Дар 17 ояти аввали номаи худ Павлус мавзӯи худро аниқ менамояд ва якчанд ҷиҳатҳои асосиро баён мекунад, ки онҳоро дар оятҳои оянда муфассал мефаҳмонад.

Шарҳ

Нақли Нома ба Румиён 1:1-17

¹Ин мактуб аз Павлус, бандаи Исои Масеҳ аст, ки барои эълон намудани Инчили Худо даъват шудааст. ²Ин Инчилро Худо ба воситаи пайғамбарон ваъда карда буд. ³Инчил дар бораи Писари Ӯ, Худованди мо Исои Масеҳ мебошад. Ӯ аз насли Довуд зода шуд ва симои одамро гирифт, ⁴аммо дар айни замон, чуноне ки Рӯҳи Пок эълон намудааст, Писари тавоноии Худост. Қобилияти мурдагонро зинда карданаш шаҳодати он аст, ки Ӯ Писари Худост.

⁵Маҳз ба воситаи Ӯ ман ин қобилият ва қудратро гирифтам, ки ба хоҳири номи Ӯ ҳамаи халқҳоро даъват намоям, то ба имони масеҳӣ пайравӣ намоянд. ⁶Ва дар миёни ин халқҳо шумо низ ҳастед, ки даъват шудаед, то мансубони Исои Масеҳ бошед.

⁷Ин нома ба ҳамаи маҳбубони Худо, ки дар Рум зиндагӣ мекунанд ва ба муқаддасӣ даъват шудаанд, навишта шудааст. Файзу осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Худованд Исои Масеҳ бар шумо бод.

⁸Пеш аз ҳама ман барои ҳамаи шумо ба Худои худ Исои Масеҳ шукр мегӯям, чунки имони шумо чунон устувор аст, ки дар тамоми ҷаҳон шӯҳрат ёфтааст.

⁹Амалан, Худое ки ман доимо ба Ӯ дар муждарасонӣ оиди Писараш хизмат мекунам, шоҳиди он аст, ки ман ҳамеша шуморо ба ёд меоварам ва пайваста барои шумо дуо мекунам. ¹⁰Дуо мекунам, ки ба қарибӣ Худо ба ман иҷозат диҳад, то ба наздатон равам, ¹¹чунки орзуи дидани шуморо дорам, ва аз ҷиҳати рӯҳонӣ ёрӣ расонам, то ки шумо ҳамчун масеҳӣ дар имонатон мустаҳкам шавед. ¹²Ва ба ин васила ман бо имони худ ба шумо ёрӣ мерасонам, шумо бошед – бо имони худ.

¹³Ҳамчунин, эй бародаронам, мехоҳам шумо огоҳ бошед, ки чанд маротиба мехостам ба дидорбинии шумо биёям, аммо то кунун ин ба ман муяссар намешуд. Ман ҳама вақт мехостам, ки

хизмати ман ҳам барои шумо ва ҳам барои ғайрияҳудиён
фоиданок бошад.¹⁴Чунки ман дар назди ҳама, новобаста ба сатҳи
маълумотнокӣ ва ба кадом маданият мансуб буданашон – дар
назди юнониён ва варвариён*, оқилон ва чоҳилон, вазифаи
муқаддас дорам.

¹⁵Ҳамин тариқ, ман мехоҳам ба шумо низ, ки дар Рум ҳастед,
Хушхабарро расонам.

¹⁶Сабаби то кунун ба назди шумо нарафтаман на он аст, ки аз
таълим додан шарм мекарда бошам, чунки ман аз эълон
намудани Хушхабаре Ӯ шарм намедорам, ҳатто дар Рум. Зеро
ҳар ки ба Худо имон дорад, танҳо бо қуввати Худо наҷот меёбад.
Ин қувваи наҷотдиҳандаи Худо аввал ба яҳудиён, баъд ба
юнониҳо ва дигар халқҳо ошкор шуда буд.

¹⁷Ман аз таълимоти додаам шарм намедорам, чунки
Хушхабар росткорию Худоро ба мо ошкор мекунад, яъне ба мо
нишон медиҳад, ки чӣ тавр Худо гуноҳкорони худношиносро ба
воситаи имон ба Писари Ӯ сафед мекунад ва бо вучуди ин Ӯ
росткор аст. Росткорию Худо аз аввал то охир ба воситаи имон
ошкор мешавад. Онҳое ки ба Ӯ имон доранд, росткор эълон
шудаанд. Ва дар Паймони Қуҳан Ҳабаккуқи пайғамбар ҳаминро
таълим меод, ҳангоме меғуфт: «Росткор ба воситаи имон хоҳад
зист». Лекин танҳо Хушхабар ба мо мефаҳмонад, ки чӣ тавр ин
имконпазир аст.

Саволҳо барои муҳокима дар гурӯҳ

1. Мафҳуми “Хушхабар” чӣ маъно дорад? Ин мафҳум бо порча
аз Румиён 1:1-6 чӣ робита дорад?
2. Чаро муҳим аст, то мо ба ақидае ки Павлус дар ояти 16
изҳор кардааст тарафдор бошем? Чӣ тавр мо метавонем ин
ақидаро
дар ҳаёти худ нишон диҳем?
3. Ба маънои росткор дар луғат як назар андозед. Чӣ тавр мо
метавонем росткор бошем, дар ҳоле ки ҳама гуноҳкорем.
4. Бори дигар ба оятҳои 5 ва 17 нигаред. Мо аз онҳо оиди
натичаҳои имони худ ба Исои Масеҳ чиро мефаҳмем?

* Варвариён – халқҳое ки сатҳи маданиятнокиашон паст буд.

Нақли матни Инчилро дар охири ҳар як дарс бо диққат хонед, то ки далелҳои Павлус ба шумо фаҳмо бошанд!

Дар дарси гузашта мо масъалаи чӣ маъно доштани “Хушхабар”-ро дида баромадем. Баъдтар мо фаҳмидем, ки Хушхабар аз Худост, он дар Паймони Кухан ваъда карда шуда буд ва мавзӯи марказии он Исои Масеҳ аст. Ин қувваи бузургест, ки имондоронро дар назди Худо росткор менамояд. Дар ин дарс бошад масъалаи дигар дида баромада мешавад:

Ба одамон Хушхабар барои чӣ лозим аст?

Ба ин савол кӯтоҳ карда ҷавоб медиҳем: ҳамаи одамон гуноҳкоранд ва сазовари ғазаби Худо ҳастанд. Дар ояти 18 гуфта шудааст: «Зеро ғазаби Худо аз осмон зоҳир мешавад бар ҳар гуна гуноҳ ва бадкирдории одамоне ки ростиро бо бадӣ поймол мекунанд». Яъне бе Хушхабар инсоният ба азобу шиканҷаи дӯзах маҳкум аст.

1. Ғайрияхудиён(1:18-31)

Дар замони мо яке аз саволи паҳншуда ва дӯстдоштаи беимонон барои худро сафед кардан ин аст: «Он бутпарастоне ки ҳеч гоҳ дар бораи Масеҳ нашониданд, ҳоли онҳо чӣ мешавад»? Ҷавобро ба ин савол дар оятҳои 19-32 пайдо кардан мумкин аст.

Ҳар як одам метавонад ба ҷаҳони атроф нигариста оиди вучуд доштани Худо пай барад (оятҳои 19-20). Дар бораи тавоноии бузурги Худо офтобу моҳ, ситорагон, ҷисми одамӣ, олами набототу ҳайвонот ва дигар офаридаҳо шаҳодат медиҳанд. Ё меҳодад, ки одам Ёро ҳамчун Офаридгори худ шиносад, чун Худо ситоиш кунад ва Ёро барои офаридан, ниғаҳдорӣ кардан ва дигар баракатҳо шуқр гӯяд.

Аммо одам бошад шаҳодатҳои офариниши Худоро рад кард (оятҳои 21-21). Бинобар ин одам барои сафед кардани худ далеле оварда наметавонад. Худои якқаву ягонро ситоиш накарда,

одамон ба худ аз одам, мурғон, чорпоён ва хазандаҳо худоҳо сохтанд (ояти 23).

Албатта чунин худоҳо наметавонанд одамро ба росткорӣ хидоят намоянд. Баръакс, одамон барои дар гуноҳ бе тарси чазо зистан ба ин худоҳои дурӯғин хизмат мекунанд. Онҳо барои дар айшу ишрат зистан Худои ҳақро монда, худоҳои чӯбини худро ситоиш карданд. Бинобар ин «Худо онҳоро бо нафси шаҳвониашон ба нопокӣ гирифтोर кард» (ояти 24), ва одам беш аз пеш дар гирдоби торикӣ ва бадахлоқии бутпарастона ғарқ шуд, то даме ки ба дараҷаи вайронкории ҷинсӣ расид, ки оиди ин дар оятҳои 26 ва 27 гуфта шудааст. Аз он вақт ҳаёти ӯ пур аз гуноҳҳои дахшатовар шуд (оятҳои 29-31), ва дахшатовараш он буд, ки ӯ дигаронро низ ба ин бадкирдорӣ хидоят мекард.

2. Яҳудиён (2:1-3:8)

Баъд аз нишон додани он, ки ғайрияхудиён дар гуноҳ ғарқ шудаанд ва гумроҳ шудаанд, Павлус масъалаи яҳудиёнро дида мебарояд (2:1-3:8)¹. Дар назари аввал чунин менамояд, ки ин халқи интиҳобшудаи Худо дар зери ғазаби Ӯ нест, лекин ин ҳамин тавр нест. Яҳудиён низ гуноҳкоранд.

Ҳамсояхҳои ғайрияхудияшонро барои гуноҳхояшон ҳукм карда, яҳудиён худашон ҳамон хел гуноҳ мекарданд (2:1). Ва азбаски Худо онҳоро зуд чазо намедод, онҳо ҳаёл мекарданд, ки аз ғазаби Худо раҳой ёфтаанд (ояти 3). Дар асл Худо ба онҳо барои тавба кардан вақт медод (ояти 4), аммо яҳудиён гуноҳ карданро давом дода, миқдори гуноҳҳои худро зиёд менамуданд (ояти 5).

Аммо, рӯзи довариҳои Худо ҳатман фаро хоҳад расид. Дар оятҳои 2-16 принципҳои баён шудаанд, ки довариҳои одилонаи Худо бар онҳо асос ёфтааст. «Ба онҳое ки доим кори нек карда, толиби ҷалол, шараф ва ҷовидӣ мешаванд, ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад дод» (ояти 7). Аммо аз ин хулоса баровардан лозим нест, ки наҷот ба ин васила ба даст оварда мешавад. Баръакс, дар боби 3:19-20 пай дар пай гуфта мешавад, ки ба воситаи корҳои нек наҷот ёфтани имконнопазир аст.

Довариҳои Худо ҳам барои яҳудиён ва ҳам барои ғайрияхудиён як аст (ояти 11).

¹ Бисёр илоҳиётшиносон чунин меҳисобанд, ки то ояти 17 Павлус бевосита ба яҳудиён муроҷиат намекунад.

Касоне ки Дастури Мусо ба онҳо дода шуда буд, мувофиқи он ҳукм карда мешаванд (оятҳои 12). Ғайрияхудиён бошанд – мувофиқи он вичдоне ки аз рӯи он амал ва зиндагӣ мекарданд (оятҳои 14-15).

Яҳудиён аз он фахр мекарданд, ки халқи интихобшудаи Худо ҳастанд, (оятҳои 17), аммо худашон ба таълимоте ки ба дигарон медоданд, пайравӣ намекарданд (оятҳои 21-23), аз боиси онҳо номи Худо дар байни ғайрияхудиён сарзаниш карда мешуд (оятҳои 24). Онҳо мебоист мефаҳмиданд, ки агар тарзи ҳаёташон ба эътиқодашон мувофиқат накунад, маросимҳои динӣ, ба мисли хатна, бемаъноанд (оятҳои 25-29).

Хуб, баъд аз ин гуфтаҳо оё яҳудӣ будан ягон афзалият дорад (3:1)? Бале, дорад. Аз ҳама афзалияти муҳимаш он буд, ки Сухани Худо ба ин халқ дода шуда буд (оятҳои 2). Ва Худо, ба бевафоии ин халқ нигоҳ накарда, ваъдаҳои ба Исроил додаи Худо иҷро хоҳад кард, аммо гуноҳҳои онҳоро нахоҳад бахшид (оятҳои 3-8).

3. Хулоса

Аз ин ҷӣ хулоса бояд баровард? Танҳо як чиз, ки ҳам яҳудиён ва ҳам ғайрияхудиён гуноҳкоранд. Таврот таълим медиҳад, ки гуноҳ ба тамоми инсоният таъсир кардааст (оятҳои 10-12). Навишта шудааст, ки гуноҳ ба тамоми аъзои бадани одам, ба гулӯяш, забону лабону даҳонаш, пойҳо ва чашмонаш таъсир кардааст (оятҳои 13-18). Дастури Мусо яҳудиёнро, ки таҳти дастур буданд, гуноҳкор мешуморад ва ба ин васила ҳамаро гуноҳкор мешуморад. Оятҳои 19 мегӯяд, ки яҳудиён барои Худо намунаи тамоми одамизод буданд. Худо ин намунаро ба воситаи шариат санчида, бадкирдориашро фош кард. Бинобар ин ӯ тамоми одамизодро гуноҳкор баровард. Шариат айби ҳамаро зоҳир кард, аз ин сабаб сафедшавӣ мувофиқи иҷрои фармудаҳои он номумкин аст.

Шарҳ

Нақли Нома ба Румиён 1:18-3:20

¹⁸Сабаби дигари шарм надоштани ман аз расондани Хушхабар он аст, ки бе Хушхабар одам ҳалок мегардад.

Навиштаҳо нишон медиҳанд, ки ғазаби Худо аз осмонҳо ба ҳамаи кофирон ва онҳое равона карда шудааст, ки ростиро доништа, мувофиқи он амал намекунанд.

¹⁹Одам аз доништани вучуд доштани Худо маҳрум нашудааст. Баъзе чизҳо дар бораи Худо ҳастанд, ки ба ҳамаи одамон маълуманд. Ва ин чизҳоро Худо ба онҳо аён кардааст. Офаридаҳояш аз ин шаҳодат медиҳанд. ²⁰Чунки аз ибтидои офариниш ду хусусияти Худо, ҳар боре ки одам ба офаридаҳои ӯ менигарад, ба ӯ аён ҳастанд. Ин хусусиятҳо қуввати ҷовидонӣ ва илоҳияти ӯ мебошанд.

Ҳамин тариқ ҳама назди Худо айбдоранд, зеро ²¹агарчи ҳама чизро оиди Худо медонистанд, ҳеч гоҳ ӯро ҳамчун Худо ситоиш намекарданд ва ба ӯ шукргузорӣ намекарданд. Азбаски оиди Худо тасаввуротҳои нолоикро ташаккул доданд, ва дониши аз ҷониби Худо ба онҳо додашударо рад карданд, қобилияти фикрии онҳо паст рафт. ²²Онҳо фикр карданд, ки аз ҳад зиёд доноянд, ²³вақте симои Худоро ба воситаи суратҳои бутмонанд, ки ба одамони фаношаванда, мурғон, ҳайвонҳову хазандаҳо монанд буданд, тасвир мекарданд.

²⁴Бинобар ин Худо онҳоро ба нопокӣ гирифтор кард, ба тавре ки онҳо баданҳои худро расво ва ҳаром карданд. ²⁵Бо онҳое ки парастии Худоро ба парастии махлуқон иваз намуданд, маҳз ҳамин чиз рӯй дод. Онҳо худӣ Офаридгор, ки сазовори парастии ҷовидонӣ аст, парастии накарда, офаридаи ӯро парастии карданд ва ба он хизмат намуданд.

²⁶Ҳамчунин Худо онҳоро ба ҳавасҳои нангин гирифтор кард. Занон хоҳишҳои табиӣ худро бо роҳҳои ғайритабиӣ қонеъ мегардонданд. ²⁷Ҳамчунин мардон амали чинсии табиӣро бо занон тарк карда, оташи шаҳваташон ба якдигар баланд шуд, ва мард бо мард ба кирдори нангин машғул шуда, сазои иштибоҳи худро дар вучуди худашон диданд.

²⁸Ва дар охир, азбаски онҳо Худоро бо ақли Худ шинохтан нахостанд, Худо онҳоро ба фикрҳои бадахлоқона гирифтор кард, то ки қорҳои ба одам носазо кунанд. ²⁹Ва онҳо аз ҳар гуна дурӯғу фиреб, зино, макр, тамаъ, ҳасад, ҷидол, бадфеълӣ ва бадкирдорӣ пур шуданд. Ин ба ҳар гуна ҷиноят ва қуштори якдигар расонд. Онҳо, ҳамчунин бадгап, тӯхматчӣ, худобадбин, дилозор, мағрур ва худсито шуданд. Онҳо ба падару мадар итоат намекардагӣ шуданд, ³¹бевафо, бераҳм, бадкина ва беандеша шуданд.

³²Хукми Худоро медонанд, ки кунандагони чунин корҳо сазовори марганд, бо вучуди ин на фақат худашон ин корҳоро мекунад, балки дигаронро низ ба ин корҳо ҷалб менамоянд.

Боби 2

¹Ягон кас наметавонад дигареро барои гуноҳояш айбдор карда, сазовори бахшиш шавад. Чунки маҳкумкунандаи дигар кас худаш ҳамон корҳоро мекунад. Барои ҳамин вай наметавонад довари ҳақиқӣ бошад.

²Лекин мо медонем, ки довари Худо бар онҳое ки чунин мекунад, барҳақ аст.

³Бинобар ин касе набояд фикр кунад, ки метавонад дигаронро барои он корҳое ки худ низ мекунад, маҳкум карда, аз довари Худо халосӣ меёбад. ⁴Албатта, довари Худо на ҳамеша зуд ба амал меояд ва аз ин сабаб одамон ба фаровонии меҳрубонӣ ва пурсабрии ӯ сабукфикрӣ мекунад. Онҳо намефаҳманд, ки Худо дар айни ҳол онҳоро ба роҳи тавба ҳидоят менамояд.

⁵Ҳамчунин, аз сабаби сангдилӣ ва дили тавбанопазири худ, инсон беш аз пеш айбдор мешавад, то он даме ки ғзаби Худо барои вай то зоҳир шудани довари ҳақиқиаш афзун мешавад. ⁶Ва дар он рӯз Худо ҳар касро мувофиқи корҳои кардааш ҳукм мекунад: ⁷Ва ба онҳое ки пурсаброна корҳои нек карда, аз пайи ҷалол, шараф ва ҷовидонӣ мешаванд, ҳаёти ҷовидонӣ мебахшад.

⁸Аз тарафи дигар, онҳое ки дар роҳи тавба аз пайи ҳақиқат намешаванд ва баръакс, аз пайи бадкирдорианд, гирифтори ҳашму ғзаб хоҳанд шуд.

⁹Андӯху фалокат насиби ҳар одаме мешавад, ки кори бад мекунад: аввалан яҳудӣ ва баъд юнонӣ ва дигар ғайрияҳудиён.

¹⁰ Ба ҳар касе ки кори нек мекунад ҷалол, шараф ва ороиштагӣ меояд: ҳам ба яҳудӣ ва ҳам ба ғайрияҳудӣ.

¹¹Чунки Худо одамро аз рӯи миллат ва фарқиятҳои одамон ҳукм намекунад.

¹²Касе наметавонад худро сафед карда, гӯяд, ки дорои шариат набуд. Онҳое ки шариатро намедонистанд, берун аз он ҳукм карда мешаванд ва онҳое ки дорои шариат буданд, аз рӯи он ҳукм карда мешаванд. ¹³Зеро шунидани дастури Мусо худ аз худ арзише надорад. Худо танҳо итоаткориро ба ҳисоб мегирад. ¹⁴Агарчи ба ғайрияҳудиён дастури Мусо дода нашуда буд, онҳо фарқ миёни баду некро медонанд ва ба ин васила барои худ

шариат ҳастанд. ¹⁵Агар онҳо шариатро надошта бошанд ҳам, вичдонашон барояшон шариат аст. Рафторашон натиҷаи ба ҷо овардани шариатро нишон медиҳад. Худо дар дили онҳо қобилияти фарқ кардани неку бадро дод. Вичдони онҳо инро дар ҳаёташон тасдиқ мекунад, ва ақлашон кирдорашонро ё химоя мекунад ё маҳкум мекунад.

¹⁶Инак, ғайрияҳудиён, ки баду некро дониста, корҳои бад мекарданд, дар рӯзи доварӣ ҳукм карда мешаванд. Худо асрори одамонро ба воситаи Довар, Исои Масеҳ, ки ба онҳо муқаррар карда шудааст, мувофиқи Хушхабар ошкор хоҳад кард.

¹⁷Оё ин маънои онро дорад, ки Худо яҳудиёнро доварӣ намекунад? Инак ту яҳудӣ ном дорӣ. Ту фикр мекуни, ки дар амният ҳастӣ, чунки шариат дорӣ. Ту аз шинохтани Худо меболӣ, ки гуё Ў танҳо ба ту таалуқ дорад. ¹⁸Ту фикр мекуни, ки иродаи Худо танҳо ба ту ошкор гаштааст. Азбаски шариатро медонӣ, фикр мекуни, ки хеле бофаросат ҳастӣ. ¹⁹Ту худро бе ҳеҷ шакку шубҳа роҳнамои кӯрон, нуре барои бошандагони зулмот, ²⁰устоди ҷоҳилон ва муаллими кӯдакон ҳисоб мекуни. Ту аз он сабаб чунин меҳисобӣ, ки мувофиқи шариат, намунаи дониши ростиро дорӣ.

²¹Лекин иҷозат деҳ аз ту пурсам: чӣ гуна ту, ки дигаронро таълим медиҳӣ, ба таълимоти худ аз дилу ҷон пайравӣ намекуни? ²²Мегӯӣ ки дуздӣ набояд кард, вале магар худат дуздӣ намекуни! Зинокорӣ нақун мегӯӣ, вале магар худат зинокорӣ намекуни! Бутҳоро бад мебинӣ, вале магар худат чизҳои муқаддасро таҳқир намекуни. ²³Бо шариат меболӣ, вале магар шариатро вайрон карда, обрӯи Худоро намерезонӣ! ²⁴Ишаъеи пайғамбар дуруст навишта буд, ки ба туфайли рафтори шумо номи Худо дар байни халқҳои дигар хор мегардад.

²⁵Ту яҳудии ҳозиразамон, фикр мекуни, ки ягон хатнашуда ба дӯзах намеравад. Лекин ман ба ту мегӯям, ки хатна ба шарте арзиш дорад, ки шариатро риоя кунӣ. Агар яҳудии хатнашуда шариати Худоро эҳтиром накунад, аз хатнанашуда чӣ фарқ дорад? ²⁶Пас агар ғайрияҳудӣ, яъне хатнанашудае мувофиқи хости Худо зиндагӣ кунад, магар хатна надоштани вай дар назари Худо хатна доштан ҳисобида намешавад? ²⁷Ва магар он хатнанашуда, ки чунин аст, туро, ки бо вучуди хатнашуда буданат шариатро вайрон мекуни, маҳкум намекунад?

²⁸Зеро яҳудӣ на он касест, ки нишонаҳои берунии яҳудиоро дорад, ва хатна на он чиз аст, ки бар ҷисм намоён бошад.

²⁹Яҳудии ҳақиқӣ на он кас аст, ки дар ботин чунин бошад. Хатнаи ҳақиқӣ на дар нишонаи берунӣ, балки дар файзи ботинӣ аст. Хатна он чиз аст, ки дар дил ба воситаи рӯҳ, на ин ки ба воситаи ҳарф, чо дошта бошад; ва ин файзи ботиниро на одамон, балки Худо эътироф мекунад.

Боби 3

¹ Ҳама вақт мешунавам, ки яҳудиён аз ман мепурсанд: «Пас яҳудӣ будан чӣ бартарӣ дорад?» ё «Хатна чӣ арзише дорад?»

²Яҳудӣ будан шарафи бузургест, чунки Таврот маҳз ба ҳамин халқ дода шуда буд. Аммо яҳудиён ба он бовар накарданд.

³Яҳудӣ метавонад эътироз карда, гуяд: «Дуруст, на ҳамаи яҳудиён имон оварданд. Аммо оё ин ба ваъдаҳои додаи Худо таъсире расонда метавонад? Магар Худо ваъдаҳои додаашро иҷро намекунад? Оё ҳамаи мо тибқи ваъдаҳои наҷот намеёбем? Наход ки Худо ба ваъдаҳои додааш вафо накунад?»

⁴Ба ҳеч ваҷҳ ту набояд фикр кунӣ, ки Худо ба ваъдаи худ вафо намекунад. Як лаҳзае ҳам мо набояд дар дили худ шубҳа кунем, ки ба Худо метавонем дар ҳама кор бовар кунем, дар ҳолате ки дурӯғгӯӣ будани одамро медонем. Ва барои ҳамин ҳам Довуд гуфта буд: «Ту дар суҳанони Худ ҳақ ҳастӣ ва дар довари Худ ғолиб меой».

⁵Аммо ин яҳудӣ бошад ба далелҳои хоси одамай така карда, истодагарӣ мекунад. «Ту мегӯӣ, ки ба имтиёзи худ вафодор набудани мо он ҳақиқатро тасдиқ мекунад, ки Худо ҳамеша ҳақ аст. Хуб, агар чунин бошад, оё ин аз рӯи адолат аст, ки Худо моро барои гуноҳоямон ҳукм мекунад? Гуноҳҳои мо ба Худо танҳо чалоли бештаре меоваранду халос».

⁶Андешаҳои ту бемаъноянд! Агар Худо одил намебуд, ҷаҳонро доварӣ карда наметавонист, лекин мо медонем, ки Ӯ ин корро мекунад. ⁷Агар ту дар андешарониат ҳақ мебудӣ, ман чунин мегуфтам: агар гуноҳкори ман покии Худоро болобардор мекард, оё Ӯ маро ҳамчун гуноҳкор доварӣ мекард? ⁸Дар асл баъзеҳо маро таъна мезананд, ки гуё ман мувофиқи таълимоти худ мегуфта бошам: «Биёед бадӣ кунем, то ки некӣ ҳосил шавад». Танҳо инро гуфтаниам, ки маҳкумияти чунин одамон аз рӯи адолат аст.

⁹Аз ин чӣ гуна хулоса баровардан мумкин? Оё мо, яҳудиён нисбат ба ғайрияҳудиён ягон бартарӣ дорем? Ҳаргиз не. Ман

аллакай исбот кардам, ки ҳам яҳудиён ва ҳам ғайрияҳудиён ғуломи гуноҳ ҳастанд. Ин дар Таврот исбот карда шудааст. Чунин мисолҳоро пеш оварда метавонем:

¹⁰ «Касе одил нест, як нафар ҳам нест».

¹¹ «Касе дар бораи Худо тасаввуроти дуруст надорад, касе толиби Худо нест».

¹² «Ҳама гумроҳ шудаанд, аз як сар ношояманд: некӯкоре нест, як нафар ҳам нест».

¹³ «Гулӯяшон қабри кушода аст; бо забонашон фиреб медиҳанд; бар лабонашон заҳри мор аст».

¹⁴ «Даҳонашон пур аз ғайбат ва ҳасрат аст».

¹⁵ «Пойҳошон барои хунрезӣ шитобон аст».

¹⁶ «Харобкорӣ ва ҳалокат дар роҳҳои онҳост».

¹⁷ «Онҳо роҳи сулҳу осоиштагиро намедонанд».

¹⁸ «Дар пеши чашмашон тарси Худо нест».

¹⁹ Ба ҳама маълум аст, ки иқтибосҳои аз шариат овардаам ба аҳли шариат дахл доранд. Гуноҳкориҳои Исроил, ки таҳти шариат аст, бори дигар гуноҳкориҳои ҳамаи одамонро зоҳир менамояд, чунки исроилиён намунаи тамоми одамизод ҳастанд. Барои ҳамин, ҳамаи даҳонҳо баста шуда, тамоми дунё пеши Худо гуноҳкор аст. ²⁰Бо иҷрои шариат ҳеҷ касе сафед шуда наметавонад. Шариат наҷот намебахшад. Он ба одамон нишон медиҳад, ки онҳо гуноҳкоранд ва барои ҳамин қонунҳои шариатро иҷро карда наметавонанд.

Саволҳо барои муҳокимаи гурӯҳӣ:

1. Чӣ гуна ҷаҳони атроф табиат ва қувваи Худоро зоҳир менамояд?
2. Ба фикри шумо, чаро баъзеҳо ситоиши худоҳоро, ки худашон офаридаанд, аз ситоиши Парвардигори худ авлотар медонанд? Чаро ин беақлӣ аст? Онҳоро, ки ба гуноҳҳои дар Румиён 1:24-32 зикршуда дода мешаванд, чӣ интизор аст?
3. “Ҳақиқате” ки Инчил дар Румиён 2:8 моро даъват мекунад, ки онро рад накунем, кадом аст?
4. Дар бораи натиҷаҳои он чи дар Румиён 2:11 барои яҳудиён (халқи интиҳобшудаи Худо) ва ғайрияҳудиён гуфта шудааст, фикр кунед. Кадом кишварҳову халқҳои ҷаҳони имрӯзаро бо яҳудиён ва ғайрияҳудиён муқоиса кардан мумкин аст?

5. Принципхоеро, ки дар Румиён 2:13 оварда шудаанд, муҳокима намоед.
6. Мувофиқи китоби Ҳастӣ 17: 9-11, хатна чӣ маъно дорад ва чӣ тавр онро мебояд бо он чи дар Румиён 2:13 гуфта шудааст, муқоиса намуд?
7. Оё шумо метавонед дар Румиён 3:10-20 ягон тасаллое ёбед?

Хонданро давом диҳед, барои ҳар як гуноҳкор умед ҳаст.

ДАРСИ 3

Наҷот

Румиён 3:21-31

Дар охири ҳар як дарс нақли матни Инҷилро бо диққат хонед, то ки далелҳои Павлус ба шумо фаҳмо бошанд!

Нома ба Румиёнро омӯхта, мо дидем, ки ҳама одамон гуноҳкоранд ва аз ин сабаб сазовори ғазаби Худо ҳастанд. Худо росткор аст, ва ҷазое ки Ё барои гуноҳ муқаррар кардааст, марг мебошад. Акнун кӯшиш мекунем масъалаи дигарро ҳал кунем:

Чӣ тавр Худои Пок метавонад гуноҳкоронро сафед кунад?

Ҳамчун ҷавоб, дар номаи худ Павлус таълимоти «сафедшавӣ»-ро пешниҳод мекунад. Ин аз ҳама порчаи муҳим, ки дар он мухтасар ҳақиқатҳои мустаҳкам баён шудаанд. Аммо пеш аз давом додани омӯзиш маънои калимаи «сафедшавӣ»-ро ба тарзе ки дар Инҷил пешкаш карда шудааст, дида мебароем.

1. Сафедшавӣ чист?

Сафедшавӣ амалест, ки Худо бо он гуноҳкорро аз лаҳзаи ба Худованд Исои Масеҳ имон оварданаш барои осмонҳо мувофиқ мешуморад.

Ин маънои онро надорад, ки имондор росткори бегуноҳ мешавад. Худи Худо ба ӯ либоси росткорӣ мепӯшонад ва ба хотири корнамоии Исои Масеҳ ӯро қабул мекунад. Худо дар гуноҳкор росткори Масеҳро мебинад.

Баъзеҳо фикр мекунанд, ки сафедшавӣ ҳамаи гуноҳҳои пештараро тоза мекунад. Дигарҳо бошад инро ҳамчун марг мефаҳманд. Ҳар дуи ин тафсириро дурустанд. Онҳо маънои онро доранд, ки Исо моро аз доми гуноҳ бозхарид. Сафедшавӣ ҳамчунин маънои онро дорад, ки акнун гуноҳкори имоноварда дар назди Худо росткор аст ва мавқеи комилро дорад.

Ба ақидаи А.Т. Пирсон, Худо гуноҳкоронро сафед карда, онҳоеро росткор меномад, ки дар асл чунин нестанд. Худо гуноҳҳои содиркардаи одамро ёдрас намекунад ва бо вучуди тамоман росткор набудани одам ӯро росткор меҳисобад.

Лекин ин маънои онро надорад, ки Худо ба гуноҳ тан додаасту рафтори беақлонаи масеҳиёнро тоқат мекунад. Дар аввал Ӯ онҳоро ба қатори «покон» медарорад ва баъдан онҳоро пок мегардонад. Ва ин чараён, ки ҳамчун «покшавӣ» маълум аст, то он даме ки одам дар осмонҳо осудагӣ пайдо мекунад, давом меёбад.

2. Амали сафедшавӣ

Биёед бо диққат мебинем, ки чӣ тавр Павлус ин ҳақиқати аҷоибро баён мекунад. Дар аввал аз ояти 21 мо мефаҳмем, ки ростии Худо ошкор шуда буд. Яъне Худо ошкор кард, ки чӣ гуна Ӯ Худ росткор буда, гуноҳкоронро низ ҳамин хел мекунад. Шариат дар ин ҷо ягон амале надорад. Одамон на мувофиқи иҷрои 10 фармуда сафед мешаванд ва на бо қувваи одамии худ. Шариати Мусо ва пайғамбарони Паймони Куҳан низ дар бораи ин шаҳодат медоданд. Сафедшавӣ ба воситаи «имон ба Исои Масеҳ» ба даст оварда мешавад (ояти 22). Ин аст роҳи сафедшавии гуноҳкорон, ки «ба ҳамаи имоновардагон» амал мекунад (ояти 22). Дар ин ҷо ягон фарқ байни ғайрияхудиён ва яхудиён нест, чунки ҳама гуноҳ карданд ва мӯҳтоҷи росткори Худо ҳастанд, ки ба ҳамаи имоновардагон пешкаш ва тӯҳфа карда мешавад (оятҳои 22,23). Одамон «ройгон(муфт), бо ғайзи

Ў» сафед карда мешаванд (ояти 24). Ба мо лозим нест, то барои начоте ки сазовораш нестем, нархи гарон супорем. Худо инро ба воситаи меҳри бузург ва раҳмаш мекунад. Сафедшавӣ «бо кафорате ки дар Исои Масеҳ аст», ба ҷо оварда мешавад. Ин асоси начоти Худо барои одамон аст. Худо наметавонист аз баҳри гуноҳ гузарад ё ки бахшад. Шариат марги гуноҳкоронро металабид ва Худо бояд ин қонунро иҷро мекард. Баъд Ў Писари бегуноҳи Худро фиристод, то барои гуноҳкорон бимирад. Масеҳ ҳамин тавр «қурбонии кафораткунанда» шуд (ояти 25). Ҳамин тавр, бо реҳтани хуни гаронбаҳои Исо талаботи росткории Худо ба ҷо оварда шуд. Аз ин пас Худо метавонад ҳамаи онҳоеро, ки Начоткорро қабул мекунанд, бахшад.

Сипас Инҷил мефаҳмонад, ки чӣ тавр Худо гуноҳҳои халқро дар Паймони Куҳан бахшид (ояти 25). «Бахшоиши гуноҳҳои ки пештар содир шудаанд» ба гуноҳҳои дахл дорад, ки то Ҷолҷолто содир шуда буданд. Онҳо ба хоҳири марги Исои Масеҳ, ки хеле дертар ба амал омада буд, бахшида шуда буданд. Имондорони Паймони Куҳан бо имон сӯи Ҷолҷолто раҳсипор буданд, ки он ҳозир барои мо дар гузаштаи дур аст. Ана акнун мо мебинем, ки чӣ хел аз рӯи росткорӣ Худо метавонад ҳамаи гуноҳкоронро сафед кунад. Росткории Худо марги гуноҳкорро металабид, лекин меҳри Ў барои начоти гумроҳшудагон ҷидду ҷаҳд мекард. Худо Писари Худро ба ин ҷаҳон барои гуноҳкорон ба марг фиристода, ин масъаларо ҳал кард.

Чунин начот ҳама намуди худситоиро бартараф мекунад (ояти 27). Агар мувофиқи аъмол начот ёфтани мумкин мебуд, барои болидан ягон сабаб пайдо мешуд. Лекин ягон намуди хизмат ҷои имонро ба Худо иваз карда наметавонад.

Хулоса, «одамизод, сарфи назар аз аъмоли шариат, ба воситаи имон сафед мешавад» (ояти 28). Сафедшавӣ ҳам ба яҳудиён ва ҳам ба ғайрияҳудиён тӯҳфа карда мешавад (оятҳои 29-30). Инҷил шариатро бекор намекунад (ояти 31). Шариати Худо итоати пурраро талаб менамуд ё марги ҳар касеро, ки онро вайрон мекард. Азбаски ҳама шариатро вайрон карданд, ба мурдан маҳкум шудаанд. Аммо чуноне ки дидем, Масеҳ ба ҷои гуноҳкорон мурд, то ки талаботи шариатро иҷро кунад. Ҳамин тариқ, начот аз рӯи имонро мавъиза намуда, мо шариатро тасдиқ менамоем, чунки талаботи муҳими он ба ҷо оварда шуд.

ШАРҲ

Нақли Нома ба Румиён 3:21-31

²¹Аммо алҳол нақшаи Худо барои сафедшавии гуноҳкорон ба ҳама маълум аст – нақшае ки аз шариат фарқ дорад, агарчи Инчил ва пайғамбарон бар он шаҳодат меоданд. ²²Сафед кардани Худо гуноҳкоронро он вақт сафед мекунад, ки онҳо ба Исои Масеҳ имон доранд. Ин сафедшавӣ барои ҳама, ҳам яҳудиён ва ҳам ғайрияҳудиён аст, чунки ҳеч фарқе нест; ²³чунки ҳама (дар Одам) гуноҳ карданд ва ба талаботҳои Худо, ки тамоман комил мебошанд, мувофиқ нестанд. ²⁴Гуноҳкорон танҳо ройгон сафед шуда метавонанд, аз рӯи меҳрубонии Худо ва раҳое ки дар Исои Масеҳ аст.

²⁵Худо ба Исои Масеҳ фармуд, то барои онҳое ки некӯиҳои аз хуни Ё бармеомадаро бо имон қабул мекунанд, барандаи марҳамати Ё бошад. Бо ин Худо нақшаи сафедкунии худро ошкор кард. Худо нишон дод, ки Ё нисбати он гуноҳхое ки одамон то салиб мекарданд, ҳақ аст. Онҳое ки ба Ё имон доранд, ба воситаи кори Масеҳ, ки дар он вақт ҳанӯз дар пеш буд, наҷот ёфтанд. Дар давоми ин вақт Худо пурсабрии Худо нишон меод.

²⁶Росткориҳои Худо дар марги Масеҳ дида шуд. Худо росткор аст, чунки Ё гуноҳро, ки Масеҳ ба худ гирифт, ҷазо дод. Ва акнун, ки Масеҳ барои ҳамаи мо азоб кашид, Худо онҳоеро, ки ба Масеҳ имон меоваранд, сафед карда метавонад.

²⁷Оё дар ин нақшаи наҷот ягон зарра ҷой барои лофзаниҳои одамай ҳаст? Албатта не! Агар ин нақша аз рӯи принципи корҳои нек сохта мешуд, шояд мебуд. Аммо ҳангоме ки одамон аз рӯи имон наҷот меёбанд, ҳоҷати болидан нест. ²⁸Танҳо ба ин васила одамон сафед мешаванд – на бо аъмоли шариат, балки бо имон.

²⁹Агар сафедшавӣ аз рӯи шариат мебуд, танҳо яҳудиён сафед мешуданд, чунки шариат танҳо ба онҳо дода шуда буд. Оё Худо танҳо Худои яҳудиён аст? Оё Ё Худои дигар халқҳо ҳам нест? Албатта Ё Худои халқҳои дигар низ мебошад. ³⁰Танҳо як Худо вучуд дорад ва Ё ҳам яҳудиёнро ва ҳам ғайрияҳудиёнро аз рӯи ҳамон як принцип сафед мекунад – аз рӯи имон.

³¹Пас, оё мо шариатро ба воситаи имон беътибор мекунем? Албатта не! Ҳамаи талаботҳои шариат ба василаи марги Масеҳ қонеъ гардонда шуданд. Ҳангоме шахс Масеҳро ва ҳақиқатеро,

ки Исо барои вай мурдааст, қабул мекунад, дар назди Худо чун касе меистад, ки музди ҷазои шариатро пардохтааст. Ҳамин тариқ, принсипи имон нишон медиҳад, ки талаботҳои шариат бояд қонеъ гардонда шаванд. Мо сафедшавиро таълим дода, шариатро устувор мегардонем.

Саволҳо барои муҳокимаи гурӯҳӣ:

1. Кӣ метавонад росткорию Худоро дошта бошад ва чӣ тавр онро ба даст овардан мумкин аст?
2. Дар Румиён 3:12 гуфта шудааст, ки ҳамаи мо гуноҳкор ҳастем. Чӣ гуна Худо гуноҳкоронро сафед ва бозхарид карда метавонад?
3. Чӣ гуна Худо онҳоро ки то Ҷолҷолто зиндагӣ карданд ва фавтиданд, сафед мекард?
4. Дар луғатнома калимаҳои «рахой» ва «сафедшавӣ»-ро дида бароед. Бо ёрии ин калимаҳо ояти Румиён 3:24-ро бо суханони худ нақл кунед.

ДАРСИ 4

Сафедшавӣ ба воситаи имон

Румиён 4

Дар охири ҳар як дарс нақли матни Инҷилро бо диққат хонед, то ки далелҳои Павлус ба шумо фаҳмо бошанд!

Дар дарсҳои гузашта мо фаҳмидем, ки сафедшавӣ чист. Акнун саволи дигар ба миён меояд:

Чӣ тавр Инчил бо Таврот мувофиқат мекунад?

Павлус аллакай ду маротиба мегуфт, ки Инчил бо Таврот муҳолифат намекунад. Акнун вай ҳазрати Иброҳимро, ки хеле пеш аз дода шудани шариат зиндагӣ мекард ва ҳазрати Довудро, ки солҳо баъд аз дода шудани он зиндагӣ мекард, мисол меоварад.

1. Мисоли Иброҳим (оятҳои 1-5)

Иброҳим чӣ тавр сафед шуд? Агар ба воситаи корҳои некаш мебуд, пеши Худо худситоӣ мекард. Лекин ин номумкин аст. Ягон махлуқе пеши Офаридгор худситоӣ карда наметавонад (оятӣ 2). Дар Таврот равшан гуфта шудааст, ки чӣ тавр Иброҳим сафед шуд (Ҳастӣ 15:6), – «имон барои ӯ росткорӣ ҳисоб карда шуд» (оятӣ 3). Ҳамин тариқ Худо гуноҳкоронро на барои корҳо, балки бо файз ба воситаи имон начот медиҳад (оятҳои 4,5). Файз асоси начоти Худо аст. Имон бошад роҳи ба даст овардани он аст. Ду ояти аввали (4,5) дар ин дарс овардашударо аз худ кунед.

2. Мисоли Довуд (оятҳои 7-8)

Хуб, таҷрибаи Довуд бо гуфтаҳои боло чӣ тавр мувофиқат мекунад? Шоҳ Довуд одамеро хушбахт меномад, ки Худо вайро, новобаста ба корҳояш, аз рӯи файз, росткор меномад. «Хушо касоне ки чиноятҳои бахшида ва хатоҳои пӯшида шудааст» (оятӣ 7). Ин ҷо сухан дар бораи гуноҳкорони бахшидашуда меравад, на ин ки иҷрокунандагони шариат. Баъд Довуд мегӯяд: «Хушо касе ки Худо гуноҳи вайро ба ҳисоб намеоварад». Дар ин ҷо низ ягон сухан дар бораи хизматҳои одаме гуфта нашудааст. Ҳамааш аз рӯи марҳамати Худо аст (оятӣ 8).

3. Масъалаи хатна (оятҳои 9-12)

Оё Таврот таълим медиҳад, ки хатна барои начот муҳим аст? Не! Иброҳим пеш аз хатна шуданаш сафед шуда буд. Ӯ хатнаро дертар кард, ҳамчун нишонаи зоҳирии росткорие ки мувофиқи

имон ба Худо буд. Ҳамин тариқ ӯ падари ҳамаи имондорони самимӣ шуд.

4. Масъалаи шариат (оятҳои 13-25)

Оё риояи шариат бо сафедшавӣ ҳеч вобастагӣ надорад? Не, надорад. Сафедшавӣ танҳо аз рӯи ғайз дода мешавад, на ин ки аз рӯи шариат.

Худо ба Иброҳим ваъда дод, ки ӯ вориси ҷаҳон мешавад (ба воситаи Исои Масеҳ), аммо на аз рӯи шариат. Яъне Худо ягон ҳел шартҳоро пешниҳод накард, аз тарафи Иброҳим ягон ҳел амал талаб карда нашуд. Худо танҳо ваъда дод, ки ба қавлаш вафо мекунад (ояти 13).

Дар ҳақиқат, агар ваъда ба риояи шариат вобаста мебуд, имон лозим намебуд. Ваъда бошад ягон қудрат намедошт, чунки ҳеч кас талаботҳои шариатро қонеъ гардонда наметавонист (ояти 14)

Шариат онҳоро, ки онро ба ҷо оварда наметавонанд, танҳо маҳкум карда метавонад (ояти 15). Ҳамин тариқ Худо наҷотро мувофиқи имон, аз рӯи меҳрубонӣ эълон намудааст (ояти 16). Танҳо дар ин ҳолат ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ қудрате медошт. Агар қорҳои нек талаб карда мешуданд, мо ҳеч гоҳ дилпур намебудем, ки ба миқдори лозимӣ онҳоро иҷро намудаем. Ҳамчунин ваъдаи ҳаёти ҷовидонӣ мебоист ба ҳама дахл медошт. Агар барои наҷот амале талаб карда мешуд, ҳама вақт касоне ёфт мешуданд, ки ин шарт барояшон имконнопазир бошад. Имон ба Масеҳ ягона чизест, ки ба ҳама имконпазир аст.

5. Иброҳим

Мисоли Иброҳим тасдиқ мекунад, ки сафедшавӣ танҳо ба воситаи имон дода мешавад (оятҳои 17-22). Худо ба Иброҳим ваъда дод, ки ӯ падари халқҳо мешавад ва насли ӯ бешумор, мисли ситорагон дар осмон хоҳад буд (оятҳои 17-18). Аз рӯи муҳокимаронии одамӣ ин ғайриимкон буд. Он вақт Иброҳим тақрибан садсола буд, зани ӯ барои кӯдак зоидан хеле пир буд. То ҳол онҳо ягон давомдиҳандаи насл надоштанд. Аммо бо вучуди ин, Худо ба Иброҳим чунин ваъдаро дод, ва азбаски ӯ медонист, ки барои Худо ягон чизи имконнопазир вучуд надорад, ба Худо бовар кард.

«Аз ҳамин сабаб барои ӯ адолат ҳисоб карда шуд» (ояти 22). Мисоли Иброҳим барои мо намунаи ибрат аст (оятҳои 23-25). Ин ягона мисоле набуд, ки имони одам барояш росткорӣ ҳисоб карда

мешуд. Худо росткориро танҳо ба мо ҳамон вақт ато мекунад, ки ба Ў – ба Оне ки Худованд Исои Масеҳро аз мурдагон бархезонд, бовар кунем. Худо ба онҳое ки Масеҳро бо имон қабул мекунад, ҳаёти ҷовидонӣ ваъда намуд. Масеҳ баҳри гуноҳҳои мо қатл карда шуд ва Худо ўро аз мурдагон бархезонд, то ки мо ба воситаи Ў сафед шуда тавонем. Худо Писари Худо аз мурдагон бархезонда, бо ҳамин нишон медиҳад, ки аз хизмати Масеҳ дар Ҷолҷолто пурра қаноатманд аст.

ШАРҲ

Нақли Нома ба Румиён боби 4

¹Биёед як мисоли воқеиро дида бароем. Дар он равшан нишон дода шудааст, ки сафедшавӣ аз рӯи имон аст, на аз рӯи корҳо. Масалан, Иброҳим, ачдоди бузургамонро ба ёд меоварем. Ў дар асоси таҷрибаи ҳаётии худ, баъдтар корҳояшро чӣ гуна баҳо меод?

²Агар Иброҳим бо корҳои худ сафед мешуд, ў метавонист бо дастовардҳои худ назди Худо фахр кунад. Лекин ягон кас назди Худо инро карда наметавонад.

³Навишта ба мо нишон медиҳад, ки Иброҳим бо корҳои худ сафед нашуда буд. Дар китоби Ҳастӣ 15:6 мо мехонем: «Иброҳим ба Худо бовар кард ва ин барои ў росткорӣ ҳисоб карда шуд».

⁴Ва агар одам барои ягон мукофот меҳнат кунад, ў барои ин мукофот ҳақ пайдо мекунад ва метавонад бо он фахр кунад. Ў инро сазовор аст. ⁵Аммо касе ки Худо ўро росткор меҳисобад, кӯшиш намекунад, ки сафедшавиро бо заҳмати зиёд ба даст оварад, балки танҳо ба Худое ки гуноҳкорони худношиносро сафед мекунад, имон дорад.

⁶Мисоли дигари ин ҳақиқат Довуд аст. Довуд одамеро хушбахт меномад, ки Худо вайро, новобаста ба корҳояш, росткор меномад. ⁷«Хушо касоне ки чиноятхошон бахшида ва хатохошон пӯшида шудааст». ⁸«Хушо касе ки Худо гуноҳи вайро ба ҳисоб намеоварад».

⁹Магар ин хушбахтӣ танҳо ба яҳудиён дахл дорад? Ё ба хатнанашудагон ҳам? Биёед мебинем. Мо аллакай гуфта будем, ки Иброҳим бо имонаш росткор номида шуда буд, на бо корҳояш.

¹⁰Ин кай ба амал омад? Пеш аз хатна ё баъд? Албатта пеш аз

хатна. ¹¹Сипас, аллакай баъди сафедшавӣ, ӯ хатна кард, ҳамчун нишонаи зоҳирии росткорӣ, ки онро аз рӯи имон сазовор шуд. Ҳамин тариқ, Иброҳим падари ҳамаи онҳое шуд, ки ба Худо имон доранд, аз ҷумла хатнанашудагон низ. ¹²Ин таҷриба хатнанашудагонро бовар мекунонад, ки онҳо низ монанди Иброҳим сафед шуда метавонанд. Ӯ падари ҳамаи онҳое шуд, ки баъд аз ӯ хатна карда шуданд – на танҳо онҳое ки дорои хатнаи зоҳирӣ буданд, балки онҳое ки ҳамон имонеро доштанд, ки Иброҳим пеш аз хатна шуданаш дошт.

¹³Худо ба Иброҳим ва наслаш ваъда дод, ки ӯ вориси ҷаҳон хоҳад буд (ба воситаи Исои Масеҳ). Ва ин на дар асоси иҷрои шариат карда шуд, балки дар асоси ваъдае ки бо имон қабул карда шуд. ¹⁴Агар баракат ба иҷрои шариат вобаста мебуд, принсипи имон раво доништа намешуд ва ягон умеде намебуд, ки ин ваъда иҷро мешавад. ¹⁵Одам наметавонад ба воситаи иҷрои шариат вориси баракат гардад, чунки шариат маҳкум мекунад. Вақте ки одамон на зердасти шариат, балки таҳти ғайри Худо ҳастанд, онҳо аз маҳкумияти шариат озоданд.

¹⁶Сафедшавӣ аз рӯи имон дода мешавад ва мо онро бе ягон кӯшиши инсонӣ ва бе ягон шарт сазовор мешавем. Ва азбаски ин сафедшавӣ ғайришартӣ аст, барои ҳамаи одамон ки монанди Иброҳим имон доранд, дуруст аст, ҳам ба яҳудиён ва ҳам ба ғайрияҳудиён. Ҳамин тариқ, дар пеши назари Худо, ки Иброҳим ба Ӯ имон овард, ӯ падари халқҳо доништа шудааст. ¹⁷Чуноне ки навишта шудааст: «Ман туро падари халқҳои бисёр гардондам», зеро Худо мурдагонро (Иброҳим ва Соро) зинда мегардонад ва дар бораи онҳое ки ҳоло зода нашудаанд (яъне насли оянда), чунон гап мезанад, ки гӯё онҳо аллакай зинда бошанд.

¹⁸Бар хилофи ҳамаи имкониятҳои одамон, Иброҳим аз сидки дил бовар мекард ва мувофиқи Сухани Худо падари халқҳои бисёр гардид: «Насли ту чунин бешумор хоҳад буд». ¹⁹Имони Иброҳим суст нашуд, агарчи ӯ хеле равшан дарк мекард, ки садсола аст ва мувофиқи қонунҳои табиат падар шуда наметавонад. Ғайр аз ин, Соро низ барои кӯдак зоидан хеле пир буд. ²⁰Аммо Иброҳим ба воқеияти ваъдаҳои Худо шубҳа накард. Ӯ ботинан дар имонаш устувортар мегардид ва ба Худо ҳамду сано мехонд. ²¹Ва боварии комил дошт, ки Худо ваъдаҳои шро ҳатман иҷро мекунад. ²²Азбаски Иброҳим бовар кард, ӯ росткор ҳисобида шуд.

²³Ва акнун он чи ба Иброҳим қобили истифода аст, ба мо низ қобили истифода аст. Худо ин суҳанҳоро на танҳо барои нишон додани он навишт, ки чӣ тавр Иброҳим дар назари Худо росткор шуд, ²⁴балки барои нишон додани он, ки мо низ дар пеши назари Ӯ росткор шуда метавонем, агар ба Оне ки Худованди мо Исои Масехро аз мурдагон бархезонд, имон оварем, ²⁵ҳамон Масех, ки барои ҷинойтҳои мо ба салиб кашида шуд ва аз барои сафед кардани мо аз мурдагон бархост.

Саволҳо барои муҳокимаи гурӯҳӣ:

1. Мувофиқи Ҳастӣ 15:6, бо иҷрои кадом қор Иброҳим наҷот ёфт? Оё ягон роҳи дигар вучуд дорад, то мо аз ҷазое ки барои гуноҳоямон сазовор ҳастем, наҷот ёбем?
2. Забур 31:1-2-ро хонед. Мувофиқи таълимоти Таврот одамон чӣ гуна метавонанд наҷот ёбанд?
3. Хатна чӣ маъно дошт? Ба фикри шумо, оё одамон ин расмро чун худои дурӯғин истифода бурда, чунин меҳисобиданд, ки ин худ аз худ онҳоро наҷот медиҳад?
4. Оё бо «риояи қоидаҳо» одам пеши назари Худо росткор ҳисобида мешавад? Оё умуман ягон қорест, ки гуноҳҳои моро қафрат қарда тавонад?

ДАРСИ 5

Одам ва Масех

Румиён 5

Дар охири ҳар як дарс нақли матни Инҷилро бо диққат хонед, то ки далелҳои Павлус ба шумо фаҳмо бошанд!

Таълимотро оиди сафедшавӣ аз рӯи имон пешниҳод намуда, Павлус ба муҳокимаи амали сафедшавӣ дар ҳаёти имондор

мегузарад. Ў саволи муҳимро ба миён меорад: «Оё ин дар ҳақиқат ҳамин тавр аст?»

Мазмуни воқеи Инчил аз чӣ иборат аст?

Дар оятҳои оянда Павлус бисёр далелҳо оварда исбот мекунад, ки баракатҳои сафедшавӣ ҳақиқианд.

Бояд зикр кард, ки ҳамаи ин баракатҳо ба воситаи Исои Масеҳ дода мешаванд. Ў Миёнаравест байни Худо ва одам, ва ҳамаи тӯхфаҳои Худо ба воситаи Масеҳ ато мешаванд.

1. Самарҳои сафедшавӣ (оятҳои 1-11)

Павлус шаш самари сафедшавиро номбар мекунад:

«... бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳу осиштагӣ дорем» (оятҳои 1). Пештар мо бо Худо душманӣ доштем, зидди Ў мечангидем ва намехостем зери итоати Ў бошем. Аммо акнун, душманӣ ба охир расид. Мо бегуфтугӯ таслим шудем ва сулҳ фаро расид.

«...Бо имон сӯи ин файз роҳ ёфтем, ки дар он истодаем... (оятҳои 2). «Файз, ки дар он истодаем» – ҳақиқатан мавқеи аҷибест, ки Начоткор моро ба он ҷо овардааст.

«...Бо умеди ҷалоли Худо меболем» (оятҳои 2). Чӣ гуна хурсандиовар аст тасаввур кардани замоне ки ҷалоли Худо дар тамоми ҷаҳон дида мешавад. Масеҳиён ин соатро бесаброна интизоранд.

«...Бо мусибатҳо меболем» (оятҳои 3). Вақте ки мо начот надоштем, дар мусибатҳо хурсанд буда наметавонистем, лекин ҳозир мефаҳмем, ки танҳо ҳамин тавр Худо дар мо пурсабрӣ, таҷрибадорӣ ва умедро ба вучуд меоварад.

«Ва умед шарманда намекунад...» (оятҳои 5). Мо медонем, ки Масеҳ моро дар осмонҳо пешвоз хоҳад гирифт. Ин дилпурӣ аз кучост? Аз Рӯҳи Пок, ки дилҳои моро бо чунин далелҳои меҳри Худо пур мекунад. Ҳангоме ки мо ҳанӯз суст будем, Масеҳ барои мо мурд (оятҳои 6). Наход ҳозир, ҳангоме ки мо ба Масеҳ таллуқ дорем, Ў моро камтар дӯст дорад? Масеҳ барои мо вақте мурд, ки мо гуноҳкор будем, на ин ки росткор. «Пас алалхусус алҳол, ки

бо Хуни ӯ сафед шудаем, ба воситаи ӯ аз ғазаб начот хоҳем ёфт» (ояти 9). Бо Худо душманӣ дошта, мо бо ӯ оштӣ кардем ва дӯст шуда, начот ёфтем (ояти 10). Марги Писари Худо моро бо Худо оштӣ дод. Марг сустиро ифода мекунад. Агар сустӣ ва мағлубияти Исо, чуноне, ки ба назари мо метобад, моро бо Худо пайваст, алалхусус қудрати ҳаёти ҷовидонии ӯ ба имондорон начот меоварад (ояти 10).

« ... бо Худо ба воситаи Худованд Исои Масеҳ меболем» (ояти 11). Чӣ гуна ҳама чиз дигаргун шуд! Пештар мо бо Худо болида наметавонистем. Танҳо он вақт хурсанд будем, ки ӯро фаромӯш мекардем. Аммо баъди он ки бо Худо ба воситаи Исои Масеҳ оштӣ пайдо кардем, мо бо ӯ чун бо дӯсти наздиктарин меболем.

Ҳамин тариқ фириста Павлус, шарҳи он дигаргуниҳоеро, ки Начоткор дар дили имондор ба вучуд меорад, ба охир мерасонад. Баъдан вай мавзӯи сафедшавиро давом медиҳад.

2. Хулоса (оятҳои 12-21)

То ин дам фириста диққати моро ба масъалаи **лаънат** ва **сафедшавӣ** ҷалб мекард. Якумаш аз Одам ба тамоми насли одамӣ гузашт, дуюмашро Худованд Исо овард. Биёед мебинем, ки чӣ гуна Павлус ин ду ҳолатро муқоиса мекунад.

Гуноҳ ва марг ба воситаи Одам ба ин дунё ворид шуданд (ояти 12). Одам намояндаи тамоми насли одамӣ буд. Инро метавон дар мисоли ҳукумати давлат нишон дод. Вақте ки роҳбари давлат ҳуҷҷати расмиро имзо мекунад, ӯ ин имзоро аз номи халқи худ мекунад. ӯ ҳамчун намояндаи онҳо амал мекунад. Ҳамин тариқ гуноҳи Одам ба ҳамаи одамон гузашт. «Пас, чунон ки ба воситаи як одам гуноҳ ба ҷаҳон дохил шуд ва бо гуноҳ марг омад, ончунон низ ба ҳамаи одамон гузашт, чунки ҳама гуноҳ карданд» (ояти 12).

Ин бо чунин далел исбот карда мешавад. Аз замони Одам то Мусо одамон шариати Худоро надоштанд. Онҳо ягон фармудаи навишташудаи Худоро вайрон намекарданд аммо ба ҳар ҳол мемурданд. Ҳатто кӯдакони навзод низ, ки неку бадро фарқ карда наметавонистанд, мемурданд. Чаро ин тавр буд? Чунки онҳо дар Одам гуноҳ карданд.

Одам тимсоли Масеҳ аст (ояти 14). Одам аз номи ҳамаи инсоният амал мекард, аммо Худованд Исои Масеҳ бошад,

хамчун нахустзода ё намояндаи инсонияти нав. Аммо байни онҳо фарқи муҳим аст (ояти 15).

Дар ҳақиқат, аз боиси гуноҳи як одам бисёриҳо мурданд. Аммо тасаввур кунед, ки марҳамати (меҳрубонии) Худо аз гуноҳи одамӣ то чӣ андоза бузургтар аст! Ва на танҳо марҳамат, балки тӯҳфаи Ё, ки ба бисёриҳо ба воситаи Исои Масеҳ мерасад (ояти 15).

Гуноҳи як одам тамоми одамизодро зери лаънат гузошт. Лекин тӯҳфаи Худо чӣ қадар таъсири бузург дорад. Он на танҳо моро аз лаънати гуноҳ озод мекунад, балки дар пеши чашмони Худо моро росткор мекунад. Ва ин, бо вучуди на танҳо як гуноҳ, балки бисёр гуноҳҳои мо, амалӣ мегардад (ояти 16).

Дар натиҷаи гуноҳи як одам, марг комилан ҳукмрон буд. Аммо аз сабаби фйзи Худованд Исои Масеҳ одамон аз ҳаёте ки Начоткор ба онҳо тӯҳфа кардааст, ҳаловат бурда, худашон мисли шохон ҳукмрон шуданд (ояти 17).

Ҳамин тариқ, “чуноне ки ба воситаи гуноҳи як кас ҳама маҳкум шуданд, ончунон ба воситаи росткориҳои як нафар, ҳамаи одамон барои ҳаёт сафед шуданд” (ояти 18).

Ва чуноне ки аз боиси беитоатии Одам бисёр касон гуноҳкор шуданд, ончунон бо итоаткориҳои Масеҳ, касоне ки ба Ё имон оварданд, росткор мешаванд (ояти 19)

Худо ба мо шариатро дод, то ки нафратоварии пурраи гуноҳ аён шавад. Аммо фйзи Худо дар Ҷолҷолто аз гуноҳҳои тамоми одамизод фаровонтар гардид.

Ба воситаи Исои Масеҳ қудрати гуноҳ ва марг ба охир расид, ва онҳое ки ба Ё имон оварданд, назар ба он ки агар Одам гуноҳ намекард, баракатҳои бештар ба даст оварданд (оятҳои 20, 21). То даме ки Одам бегуноҳ буд, ба ҳаёти тӯлонӣ дар замин умед баста метавонист. Аммо ё ваъдаи фарзанд ва вориси Худо, ҳамчунин ҳамворис бо Исои Масеҳ буданро надошт. Ё наметавонист ба осмонҳо равад ва ҳаёти ҷовидона бо Масеҳ дошта бошад.

Ба василаи Исои Масеҳ имондор ҳамаи ин ва бисёр дигар баракатҳоро дорад. Шояд, ҷавоб ба саволи зерин дар ҳамин аст: «Чаро Худо роҳ дод, ки гуноҳ ба ҷаҳон дарояд?» Ба василаи қурбонии Масеҳ, Худо бисёртар ҷалол ёфт, одам бошад баракатҳои бисёртар гирифт, назар ба он ки агар ягон гуноҳ намебуд.

ШАРҲ

Нақли Нома ба Румиён боби 5

¹Акнун, азбаски мо бо имон сафед шудем, мо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ сулҳ дорем. ²Ба ғайр аз ин, ба воситаи Исои Масеҳ мо меҳри пурраи Худоро доро шудем, дар ҳоле ки пештар аз боиси гуноҳхоямон аз Ӯ чудо будем. Ва дурнамои(перспектива) он ки рӯзе бо Ӯ хоҷем буд ва дар Ӯ ҷалол хоҷем ёфт, моро хурсанд мекунад.

³Мо на танҳо ин баракатҳоро дорем, балки дар мусибатҳо низ хурсанд ҳастем, чунки танҳо ба василаи мусибатҳо метавон дар худ файзи пурсабрии масеҳиро инкишоф дод. ⁴Вақте ки мо пурсабрӣ зоҳир мекунем, нишон медиҳем, ки Худо дар ҳаёти мо кор мекунад. Ин гуна боварӣ моро умедвор мекунад, ки Худо кори оғозкардаашро ба анҷом мерасонад. ⁵Умед моро дилхунук намекунад. Мо ба Худо пурра боварӣ дорем, чунки Ӯ ба мо Рӯҳи Покро дод, ки моро аз меҳри Худо пур мекунад.

⁶Зеро меҳри Худо дар он ҳақиқате зоҳир шуд, ки хангоме мо ба худ ёрӣ расонда наметавонистем, Масеҳ дар вақти муқарраркардаи Худо омад, то барои худоношиносон бимирад. Дар ин бора фикр кунед Ӯ барои худобеҳабарон мурд!

⁷Зеро аз эҳтимол дур аст, ки касе ҳатто барои одами бовичдон, вафодор ва покизакор бимирад. Кам одаме ҷуръат мекунад, ки барои одами дар ҳақиқат хуб ва олиҳиммат бимирад, ⁸агарчӣ шояд касе барои некӯкоре ба ин кор ҷуръат кунад. Лекин Худо меҳри Худро нисбат ба мо бо ҳамин исбот мекунад, ки хангоме мо ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.

⁹Ва агар Масеҳ барои сафед кардани мо (гуноҳкорон) ба ин қурбонӣ розӣ шуд – яъне хуни гаронбаҳои худро рехт, – навод акнун Ӯ моро аз довари худ озод накунад, вақте ки мо имондор шудем? ¹⁰Ва агар мо, хангоми душманӣ доштанамон, бо Худо ба воситаи марги Писари Ӯ ошӣ шуда бошем, оё ин ҳақиқат нест, ки акнун мо ба воситаи ҳаёти зиндашудаи Масеҳ начот ёфтем, ҳамон ҳаёте ки барои манфиати халқи Ӯ дода шудааст? ¹¹Ва на танҳо начот ёфтаем, балки дар Худо ба воситаи Худованд Исои Масеҳ, ки моро бо Худо ошӣ дод, шодӣ мекунем.

(Дар ҳақиқат, ҳамаи он чи ба баракати Худо дахл дорад, ба мо ба воситаи Худованд Исои Масеҳ дода мешавад. Худо ба

воситаи Писари Одам ҳаракат мекард ба мо баракат оварад, чуноне ки ба воситаи дигар одам ба мо лаънат омад.)

¹²Ба воситаи як одам гуноҳ ба ҷаҳон даромад ва марг ҳамчун ҷазо барои гуноҳ омад. Ҳамин тавр марг ба тамоми одамизод гузашт, чунки ҳама дар Одам гуноҳ карданд. Марг ба ҳама одамон гузашт, на танҳо ба онҳое ки дидаву доништа гуноҳ карданд. Ва ин аён аст.

¹³Гуноҳ дар ҷаҳон то пайдо шудани шариати Мусо буд. Аммо Худо то вақте ки ягон шариат набуд, гуноҳи одамро айб намекард. ¹⁴Лекин одамон аз давраи Одам то Мусо ханӯз ҳам мемурданд. Марг бар насли инсон ҳукмрон буд. Агарчи одамон ҳеч гоҳ чун Одам гуноҳ накарда буданд, яъне дидаву доништа ба Сухани Худо беитоатӣ накарда буданд, ба ҳар ҳол мемурданд. Чаро онҳо мемурданд? Чунки ба воситаи гуноҳи Одам гуноҳкор шуданд. Одам бошад намояндаи тамоми инсоният буд.

Одам тимсоли Оне буд, ки мебоист дар оянда меомад, яъне Исои Масеҳ. ¹⁵Аммо дар ин ҷо монандии онҳо ба охир мерасад.

Байни гунаҳкоршавии Одам ва тӯҳфаи пурбаракати Худо фарқи калон вучуд дорад. Дар ҳолати якум гунаҳкоршавии як одам бисёрихоро ба марг овард. Дар дигараш бошад тӯҳфаи бузургтарини Писари Ӯ Исои Масеҳ бисёрихоро ба ҳаёт баргардонд.

¹⁶Гунаҳкоршавӣ боз бо як сабаб ба Худо нафратовар аст. Як гуноҳи Одам боиси он шуд, ки Худо ҳамаро маҳкум намуд ва ба лаънати марг дучор кард. Аммо бо вучуди будани гуноҳҳои бисёр, тӯҳфаи бузурги Худо сафедшавӣ овард, на ин ки маҳкумият.

¹⁷Ба воситаи як нафар марг ҳукмрон шуд. Аммо қувваи аз ин ҳам пурзӯртар вучуд дорад. Шахсоне ки меҳри фаровон ва тӯҳфаи росткории Худоро қабул мекунанд, дар ҳаёти ҷовидонӣ ба воситаи хизмати як нафар, Исои Масеҳ, ҳукмрон хоҳанд шуд.

¹⁸Ба воситаи ҷинояти як нафар, лаънати гуноҳ ба ҳамаи одамон гузашт. Аммо ба воситаи хизмати росткоронаи як нафар, ҳақиқати сафедшавии ҳаёт ба ҳама ошкор гардид.

¹⁹Чунон ки ба воситаи беитоатии як нафар бисёр касон гуноҳкор шуданд, ончунон ба воситаи итоаткории як Кас бисёр касон росткор шуданд.

²⁰Шариат барои он дода шуда буд, ки одам қувваи гуноҳро дарк кунад. Аммо вақте ки одам қувваи гуноҳро дарк кард, ӯ ҳамчуни фаҳмид, ки файзи Худо қувваи пурзӯртар дорад.

²¹Ҳамин тариқ, чунон ки марг ба воситаи гуноҳ ҳукмрон шуд, ончунон ғайзи Худо ҳам ба воситаи росткорӣ барои ҳаёти ҷовидонӣ ба василаи Исои Масеҳ ҳукмрон шуд. Ҳамин тариқ, чунон ки гуноҳ ба ҳама марг оварда, ҳукмрон шуд, ончунон ғайзи Худо низ, ба василаи Исои Масеҳ ба ҳама ҳаёти ҷовидонӣ дода, ҳукмрон шуд

Саволҳо барои муҳокимаи гурӯҳӣ:

1. Чӣ гуна принципи ғайриоддӣ дар Румиён 5:3 зикр карда шудааст? Ду ояти ояндаро хонед ва дар бораи он гап занед, ки ин дуруст аст ё нодуруст.
2. Худо меҳри Худо чӣ гуна нишон медиҳад? Ин ба ҳаёти мо чӣ гуна таъсир мерасонад?
3. Худо ба онҳое ки атои росткорию ӯро қабул мекунанд, ҳаёти фаровониро чӣ гуна медиҳад?
4. Нома ба Титус 3:5-6-ро бо Румиён 5:20-21 муқоиса намоед.

ДАРСИ 6

Дар роҳ сӯи ғолибият(пирӯзӣ)

Румиён 6

Дар охири ҳар як дарс нақли матни Инҷилро бо диққат хонед, то далелҳои Павлус ба шумо фаҳмо бошанд!

Мо боварӣ ҳосил кардем, ки сафедшавӣ аз рӯи имон аст, на ин ки аз рӯи аъмол. Дар ин робита баъзеҳо бо чунин савол рӯ ба рӯ мешаванд.

Оё таълимоти Инҷил тарафдор ё ҳавасмандкунандаи ҳаёти пургуноҳ аст?

Вақте ки Инчили файз мавъиза карда мешавад, шунавандагон ба хулосаи нодуруст меоянд: «Азбаски барои наҷот танҳо имон ба Масеҳ даркор аст, пас мувофиқи хости худ зистан мумкин аст».

1. Дониш (1-10)

Аллакай дар ояти 2-юм мо бо ҳақиқати таачҷубовар вомехӯрем, ки «мо нисбат ба гуноҳ мурдаем». Ин чӣ маъно дорад? Ҷавобаш хеле оддӣ аст. Табиати кӯҳнаи мо бо Исои Масеҳ ба салиб кашида шуд. Худо намехоҳад, ки табиати пургуноҳи одамро нигоҳ дорад ё бо ягон роҳ нек гардонад. Ягона чора барои ин гуна табиат марг аст. Наҷоткори мо барои мо мурд. Ва барои Худо мо ҳамроҳи Наҷоткорамон мурдем. Ҳама чизи ҷисмонӣ ба салиби Қолқолто меҳкӯб карда шуд. Ҳамин тариқ мо ҳамроҳи Масеҳ гӯронда шудем. Ҳамин тавр моҳияти пургуноҳи мо бартараф карда шуд. «Ман»-и ҷисмонӣ ҷои ҳақиқии худро пайдо кард.

Ҳамаи ин дар ғӯта (таъмид) тасвир ёфтааст (оятҳои 3-7). Ба об даромада, мо гувоҳӣ медиҳем, ки чун насли Одам сазовори марг ҳастем. Мо иқрор мешавем, ки одами кӯҳна қобили ҳаёт нест ва эътироф менамоем, ки бо Масеҳ мурдем ва бо Ё гӯронда шудем. Мо иқрор мешавем, ки Масеҳ барои бартараф кардани гуноҳҳои ҳамаи одамон мурд, ва мо ҳукуки дар гуноҳ зистанро надорем. Марг барои гуноҳ маънои онро надорад, ки мо бегуноҳ шудем, балки Худо моро чун мурдагоне мебинад, ки гуноҳ бар онҳо қудрате надорад.

Аммо Масеҳ аз мурдагон бархост, ва агар мо дар Масеҳ бошем, Худо моро чун касоне мебинад, ки бо Ё зинда шудаанд (8-10). Ин маънои баргаштан ба ҳаёти пештараро надорад. Мо бо Масеҳ маслуб шудем. Аз нав зинда шуда, мо офаридаҳои наве мешавем, ки Масеҳ метавонад дар онҳо сокин шавад.

Ба ин бовар кардан хеле мушкул аст, лекин ин ҳамин тавр аст. Худо мегӯяд, ки ҳар як одами сафедшуда нисбати марг мурдааст, бо Масеҳ гӯронда шудааст, бо Ё аз мурдагон бархостааст ва сазовори ҳаёти нав – ҳаёти Ё аст. Худо мехоҳад, ки шумо инро ДОНЕД ва бо имон қабул кунед.

2. Дарк намудан (11-12)

Акнун бояд ДАРК КУНЕМ, ки нисбати гуноҳ мурдаем ва барои Худо зиндагӣ мекунем (11-12). Ин бояд ба ҳаёти мо дохил шавад. Бояд тарзе рафтор кард, ки гӯё мо барои гуноҳ, худ ва ин ҷаҳон мурдаем ва дар Худо зиндагӣ мекунем. Нагузored, ки гуноҳ шуморо роҳбарӣ кунад. Дар хотир нигоҳ дored, ки гуноҳ дигар бар мо ҳукмфармо нест.

3. Худро ба Худо бахшидан (13)

Ва дар охир, масеҳиён бояд худро ба Худо БАХШАНД (ояти 13). Бигузor Худо дар дили шумо ҳукмрон бошад. Ҳар як аъзои бадани худро барои хизмати ӯ пешниҳод кунед. Баъд шумо аз рӯи хости худ дигар рафтор намекунад, балки мегузored, ки Худо дар шумо зиндагӣ кунад.

4. На зери итоати шариат, балки файз (14-23)

Гуноҳ дигар бар имондор ҳукмфармо нест, чунки вай тобеи шариат набуда, тобеи файз аст (ояти 14). Ин чизи хеле муҳим аст.

Агар одам тобеи шариат бошад, гуноҳ бар вай ҳукмронӣ мекунад. Шариат нишон медиҳад, ки чӣ бояд кард, аммо барои иҷрои он қувват намедиҳад. Зиёда аз ин, вақте аз гуноҳкор хоҳиш мекунад, ки ягон корро накунад, дар ӯ хоҳиши боз ҳам бисёртар гуноҳ кардан пайдо мешавад.

Масеҳиён тобеи файз ҳастанд. Шариат меғӯяд: «Ҳаёти росткорона ба сар бар ва ту масеҳӣ хоҳӣ шуд». Файз меғӯяд: «Ту аз рӯи марҳамати Худо масеҳӣ шудӣ. Акнун барои Худо росткорона зиндагӣ кун». Аз рӯи меҳр одамон метавонанд корхоеро кунанд, ки маҷбуран ё аз рӯи тарс карда наметавонианд.

Масеҳиён тобеи шариат нестанд, аммо ин маънои онро надорад, ки онҳо метавонанд гуноҳ кунанд. Ба онҳо табиати нав бахшида шудааст, ки аз гуноҳ нафрат дорад. Дар онҳо Рӯҳи Пок сокин мешавад, ки панд медиҳад ва барои дуруст зистан ёрӣ мерасонад. Масеҳиён дар хотир доранд, ки Масеҳ барои гуноҳхояшон чӣ гуна нархи гаронбаҳо супорид. Одам хизматгори касест, ки ӯ ба вай хизмат мекунад. Пештар ӯ ғуломи гуноҳ буд, аммо ҳозир аз ҳаёти пештарааш шарм мекунад (оятҳои 16-21).

Барои ҳамин хоҳиши бузургтарини фарзанди Худо худро ба хизмати Худо бахшидан аст, то ки ҳаёти Масеҳ дар ӯ аён шуда тавонад (оятҳои 22-23).

ШАРҲ

Нақли Нома ба Румиён боби 6

¹Пас, аз ин чӣ хулоса баровардан мумкин аст? Оё дар гуноҳ монем, то ки файзи Худо дар мо зиёд шавад? Оё ин таълимот дар бораи сафедшавӣ ба кас иҷозат медиҳад, ки мувофиқи хости худ зистан гирад?

²Ба ҳеҷ вачҳ! Вақте ки Масеҳ мурд, мо бо ӯ мурдем. Мо нисбати гуноҳ мурдаем. Мо гуноҳро тарк кардем. Пас чӣ тавр мо метавонем дар гуноҳ зиндагӣ кардан гирем?

³Оё намедонед, онҳое ки дар Масеҳ ғӯта хӯрданд, дар пеши ҳама он чизеро, ки ӯ барои мо кард, эътироф карданд? Ва ӯ ҳамчунин барои мо мурд. Бинобар ин мо ба марги ӯ ғӯта гирифтаем.

⁴Ғӯта гирифта, мо эътироф мекунем, ки бо ӯ дафн карда шудаем, то ки зинда шуда, ҳаёти нав ба сар барем, чунон ки Масеҳ бо қувваи Худо аз мурдагон зинда шуд. ⁵Чунки агар мо худро дар марги ӯ монанд кунем (ба об ғӯта хӯрда), ин маънои онро дорад, ки мо худро дар зиндашавии ӯ низ монанд мекунем (аз об берун омада). ⁶Мо бояд дар ёд дошта бошем, ки тарзи зиндагии кӯҳнаи мо бо ӯ маслуб шуд, то ки гуноҳ беқудрат шавад ва мо дигар ғуломи гуноҳ набоем. ⁷Шахсе ки боре дар гуноҳ мурдааст, акнун аз он озод аст. ⁸Азбаски мо бо Масеҳ дафн шудаем, бовар дорем, ки ҳамчунин бо ӯ ҷовидона зиндагӣ хоҳем кард. ⁹Мо медонем, ки азбаски Масеҳ аз мурдагон бархост, ӯ ҳеҷ гоҳ нахоҳад мурд. Марг бар Масеҳ қудрат надорад. ¹⁰Чунки дар ин марги Худ ӯ барои гуноҳ мурд. Ва ҳоло ӯ дар Худо зиндагӣ мекунад.

¹¹Ҳамин тавр шумо низ барои гуноҳ мурдаед, чунки бо Масеҳ мурдаед ва барои Худо зиндагӣ мекунад, чунки бо Масеҳ аз мурдагон бархостед. ¹²Бигзор гуноҳ дар ҷисми мирандаи шумо ҳукмрон нашавад, набояд ба хавасҳои он итоат кунед. ¹³Ва аъзои бадани худро ба олати гуноҳ табдил надиҳед. Балки худро пурра ба Худо супоред ҳамчун шаҳодати он ки шумо дар ҳақиқат кӣ ҳастед – зиндаҳо дар байни мурдагон. Ва ба Худо имкон диҳед, то дар ҷисми шумо чунон амал намояд, ки узви бадани шумо

олати росткорӣ шаванд. Тобеи шариат буда, одамон чунин имтиёзи пуршарафро надоштанд. Онҳо дар ихтиёри гуноҳ буданд. ¹⁴Аммо гуноҳ дигар бар шумо ҳукмронӣ нахоҳад кард, чунки шумо дигар на тобеи шариат, балки тобеи файз ҳастед.

¹⁵Аз ин чӣ гуна хулоса барорем? Оё гуноҳ кардан гирем, чунки на тобеи шариат, балки тобеи файз ҳастем? Ба ҳеҷ вачҳ!

¹⁶Оё намедонед, ки ғулом шуда ва ба хӯчаин итоат карданро қабул карда, шумо ғуломи он хӯчаин мегардед? Ин хӯчаин метавонад гуноҳ бошад ва хизмат ба ин гуноҳ ба марг мерасонад. Ҷамчунин он хӯчаин метавонад итоаткорӣ бошад ва ин хизмат ба росткорӣ мерасонад

¹⁷Аммо акнун Худоро шукр мегӯем, ки агарчи замоне бандагони гуноҳ будем, ин таълиро, ки худро ба он бахшидем, ихтиёрӣ қабул кардем. ¹⁸Мо аз асорати гуноҳ озод шудем ва ғуломони росткории Худо шудем.

¹⁹Дар ин ҷо оиди ғуломон ҳамчун мисол мегӯям, чунки ин ҳақиқатро дигар хел гуфтан мушкил аст.

Ҳамин тариқ, чунон ки шумо бадани худро ба корҳои гуноҳолуд таслим карда, ғуломи гуноҳ шудед, ончунон ҳоло бадани худро ба корҳои пок таслим карда, ғуломи росткорӣ шавед.

²⁰Вақте ки шумо ғуломи гуноҳ будед, аз росткории Худо озод будед. Лекин ин ба шумо чӣ дод? ²¹Ҳеҷ чизи дигар, ғайр аз корҳои ки ҳоло аз онҳо шарм медоред. Ва дар охири ин роҳ шуморо ғайр аз марг дигар ҳеҷ чиз интизор нест. ²²Лекин ҳоло шумо аз гиреҳҳои гуноҳ озод шудед ва ғуломони Худо шудед ва манфиатҳои роҳи покро, ки дар охири он шуморо ҳаёти ҷовидонӣ интизор аст, дарк кардед.

²³Зеро музди гуноҳ марг аст, аммо тӯҳфаи Худо ҳаёти ҷовидонист дар Исои Масеҳ Худованди мо.

Саволҳо барои муҳокимаи гурӯҳӣ:

1. Барои чӣ ояти Румиён 6:6 моро «ғуломони гуноҳ» меномад?

2. Кадом принципҳои рӯхонӣ рамзи ғӯта мебошанд (Румиён 6: 5-10)?
3. Оё мо, пас аз наҷот ёфтан, танҳо дар асоси он ки дар назди Худо сафед карда шудаем, барои гуноҳҳои худ баҳонае дорем?
4. Калимаҳои ҷазо ва тӯхфаеро маънидод кунед. Фарқ байни ин ду калима дар чист? Натиҷаҳои гуноҳ ва натиҷаи он тӯхфаеро ки Худо ба мо медиҳад, муқоиса намоед (Румиён 6:23).

ДАРСИ 7

Асорат!

Румиён 7

Дар охири ҳар як дарс нақли матни Инҷилро бо диққат хонед, то ки далелҳои Павлус ба шумо фаҳмо бошанд!

Дар бобҳои гузашта Павлус ба таври боварибахш нишон дод, ки риояи шариат наҷот намебахшад. Пас чунин савол ба миён меояд:

Оё барои мо, ки наҷот ёфтаем, риояи шариат ҳатмист?

Оё одам баъди наҷот ёфтан бояд шариатро чун асоси ҳаёти росткорона риоя кунад?

Дар дарси гузашта мо аниқ кардем, ки масеҳӣ на зери шариат аст, балки зери файз. Сабаби ин ҳоло фаҳмо мешавад. Фириста дар асоси таҷрибаи шахсӣ нишон медиҳад, ки покиро бо кӯшишҳои худ ба даст овардан номумкин аст.

1. Озодӣ аз шариат (7:1-6)

Баъд аз марг шариат қудрати худро бар одам гум мекунад. Ин дар мисоли шариати никоҳ нишон дода шудааст. Ин шариат зану шавҳарро то даме ки ҳар ду зинда ҳастанд, мепайвандад. Аммо ҳангоме ки яке аз онҳо вафот мекунад, амали шариат ба анҷом

мерасад ва ҳамсаре ки зинда аст, озодона метавонад боз оиладор шавад (оятҳои 1-3).

Фарзандони Худо ба шариат ба воситаи Бадани Исои Масеҳ мурданд (ояти 4). Худованд Исои Масеҳ ба шариат мурд, ба он маъное ки Ӯ музди гуноҳи моро пардохт намуд. Ва азбаски имондор ҳамроҳи Масеҳ дар салиб меҳкӯб шудааст, вай низ ба шариат мурда аст. Азбаски марги Масеҳ ба ҳамаи талаботи шариат ҷавобгӯ буд, барои шариат дигар ба масеҳӣ ҳеҷ чиз гуфта наметавонад.

Озодӣ аз шариат ба имондор имкон медиҳад, то ба Он ки аз мурдагон зинда шуд, тааллуқ дошта бошад. На шариат, балки Худованд Исои Масеҳ ҳукмрони ҳаёти имондор мешавад. Никоҳ ваҳдатро дар назар дорад. Ваҳдат бо Масеҳ маънои дар ҳаёти Ӯ иштирок карданро дорад. Беҳтар он аст, ки ба ҳаёти Масеҳ дар баданҳои мирандаи мо сокин шуданро иҷозат диҳем, аз он ки бо кӯшишҳои ночизи худ покиро ба даст оварем.

Озодӣ аз шариат ба мо имконияти ба Худо самар оварданро медиҳад (ояти 4). Вақте ки шариат чизеро манъ мекунад, дили одамӣ бисёртар меҳаҳад онро иҷро кунад. Азбаски ҷазои вайрон кардани шариат марг аст, ва ягон одам аз ӯҳдаи риояи шариат баромада наметавонад, ягона самаре ки мо оварда метавонем, марг аст (ояти 5). Акнун бошад, аз шариат озод шуда, мо ба Худо аз сидқи дил хизмат мекунем, на аз рӯи маҷбурият ё тарс (ояти 6).

2. Вазифаи шариат (7-14)

Оё ин маънои онро дорад, ки шариат худ аз худ гуноҳолуд аст? Фириста мегӯяд, ки не. Покии шариат чуқурии гуноҳи одамиро ошкор мекунад. Масалан Павлус мегӯяд, ӯ танҳо ба воситаи шариат фаҳмид, ки фикрҳои бад мисли корҳои бад гуноҳ ҳисобида мешаванд. «Тамаъ накун» (ояти 7). Табиати гуноҳолуди мо шариатро барои дар ботини мо ба вучуд овардани фикрҳои ҳавасҳои гуноҳолуд истифода мебарад, бинобар ин мо ба иҷрои кори манъшуда кӯшиш мекунем. Ҳамин тариқ, бе шариат гуноҳ хомӯш аст. Бо омадани шариат гуноҳ бедор мешавад ва амал карданро оғоз мекунад (оятҳои 8-11) Аз ин ба хулосае омадан мумкин аст, ки шариат пок, адолатхоҳ ва хуб аст, чунки гуноҳро бо тамоми бадияш ошкор мекунад. Дили одам вайроншуда аст ва ба он чи манъ карда шудааст, майл мекунад.

3. Кӯшиши худ (15-25)

Ҳар як кӯшиши ба даст овардани ҳаёти росткорона ба дилхунукӣ ва ноумедӣ мерасонад. Барои мисол Павлус таҷрибаи худро меоварад (оятҳои 15-24).

Ў медонист чӣ бояд кард, аммо онро иҷро карда наметавонист. Он кореро, ки дар асл бад медид, иҷро мекард. Ў дарк мекард, ки шариат пок аст, табиати кӯҳнаи ӯ бошад барои иҷро кардани талаботи он беқувват буд. Ҳар қадар кӯшиш мекард, ки дуруст рафтор кунад, ҳамон қадар бештар ба хатоҳо роҳ меод. Ва дар охир фириста маҷбур буд, ки мағлубияти худро эътироф кунад: «Вой бар ҳоли ман, ки шахси бечора ҳастам! Кӣ маро аз ин ҷисми гирифтори марг раҳой мебахад?» (оятҳои 24).

Танҳо ҳамин вақт Павлус дарк кард, ки покиро на дар худ, балки дар Исои Масеҳ бояд ҷуст. «Худоро ба воситаи Исои Масеҳ шукр мегӯям!» – хурсандона хитоб мекунад ӯ. Танҳо ҳамон вақте ки Павлус ба Худованд иҷозат дод, ки ба ҳаёти ӯ дарояд, аз доми гуноҳ озод шуда тавонист (оятҳои 25).

ШАРҲ

Нақли Нома ба Румиён боби 7

¹Эй бародарон, ки шариатро медонед, магар намедонед, ки шариат бар одам дар айёми зиндагии ӯ қудрат дорад. ²Масалан, зани шавҳардор мувофиқи шариат ба шавҳари зинда вобаста аст ва агар шавҳараш бимирад, вай аз шариати шавҳардорӣ озод мешавад. ³Барои ҳамин, агар вай бо дигар мард оиладор шавад, дар ҳоле ки шавҳари якуми ӯ зинда аст, вай зинокор номида мешавад. Аз дигар тараф, агар шавҳари ӯ бимирад, ӯ аз шариат озод мешавад ва зинокор ҳисобида намешавад, агар баъдтар бо дигар мард оиладор шавад.

⁴Ва акнун, бародарон, ҳамин тавр низ шумо муносибати худро нисбати шариат бинед. Пештар шумо дар никоҳи шариат будед. Вақте ки Масеҳ мурд, шумо ҳамроҳи Ў мурдед. Барои ҳамин шумо ба шариат на барои озод шудан аз ҳар маҳдудият мурдед, балки барои он ки ба никоҳи Оне ки аз мурдагон эҳё шуд, дароед ва ба ин восита ба Худо самаре оваред. Аммо то даме ки дар ихтиёри шариат будед, инро карда наметавонистед.

⁵Зеро ҳангоме ки мо ба ҳасби ҷисм зиндагӣ мекардем, ҳаваси гуноҳхое ки ба воситаи шариат ошкор мешуд, дар тани мо амал мекард, барои он ки ба марг ягон самаре оварем.

⁶Аммо ҳоло мо ба шариате ки моро баста буд, мурда, аз он озод шудаем, то ки мувофиқи иродаи нав бандагони Худо шавем, на ин ки мувофиқи ҳарфи кӯҳнаи шариат.

⁷Оё ин чунин маъно дорад, ки шариат гуноҳолуд аст? Ба ҳеҷ ваҷҳ! Шариат, бе ягон шубҳа манфиатбахш аст. Танҳо ба воситаи шариат ман гуноҳро дарк кардам. Масалан, агар шариат намегуфт, ки «тамаъ нақун», ман намедонистам, ки тамаъ кардани чизи касе гуноҳ аст.

⁸Аммо агарчи шариат манфиатбахш аст, фармудаҳои он дар одам хоҳиши ба ҷо овардани корҳои манъшударо бедор мекунад. Гуноҳ ба ҳамин восита бар фармуда, ки худ аз худ бад нест, афзалият пайдо мекунад. Гуноҳ шариатро истифода мебарад, то дар ман ҳамаи ҳавасҳои бадро амалӣ гардонад. Чунки бе шариат гуноҳ мурда аст.

⁹Барои мисол мегӯям: пеш аз он ки ман аз шариат боҳабар шавам, дар бораи бадкирдории худ ҳеҷ чиз намедонистам. Аммо вақте ки шариат ба ҳаётам ворид шуд, гуноҳ ба ман аён гардид ва ман рӯҳафтода шудам. ¹⁰Ҳамин тавр аҳкоме ки чашмони маро ба ҳаёт кушода намуд, дар амал маро ба марг ҳукм кард. ¹¹Гуноҳ некӣ, яъне аҳкомро истифода бурд, то ки маро ба гуноҳ кардан бисёртар ҳидоят намояд. Ҳамин тариқ гуноҳ маро ба доми худ фирефта кард, ки аз ин сабаб ман ба ноумедӣ гирифта шудам.

¹²Шариат муқаддас аст ва ҳар як аҳкоми он муқаддас, барҳақ ва нек аст.

¹³Пас, оё чизи барҳақ ва нек сабаби марги ман шуд? Ба ҳеҷ ваҷҳ! Балки гуноҳ сабаби он шуд. Шариат барои он дода шуда буд, ки мо гуноҳро бо тамоми гуноҳолудияш бинем. Аммо гуноҳ шариатро, ки худ аз худ хуб аст, истифода мебарад, то маро ба воситаи он беқувват, паст ва ноумед кунад.

¹⁴Ман медонам, ки шариат пок аст, аммо ман гуноҳкорам ва зери таъсири табиати гуноҳолуд ҳастам, ки ба он бо қувваи худ муқобилат карда наметавонам. ¹⁵Амалҳои ман ба тасаввуротам оиди некию бадӣ мувофиқат намекунанд. Он чиро, ки мехоҳам, карда наметавонам, балки он чиро, ки намехоҳам, мекунам. ¹⁶Ва чун медонам, ки он чи мекунам, бад аст, бо ин на онро эътироф мекунам, ки шариат бад аст, балки ман бад ҳастам ва шариат нек аст. ¹⁷Шариатро дуруст ҳисобидани ман гувоҳи он аст, ки на ман

беитоат ҳастам, балки табиати гуноҳолуде ки дар ман сокин аст.
¹⁸Зеро ман медонам, ки дар ҷисми ман, яъне дар табиати гуноҳолуди ман чизи неқ мавҷуд нест. ¹⁹Он кори неке ки мехоҳам, намекунам, лекин кори баде ки намехоҳам, мекунам.
²⁰Азбаски хоҳишҳои ман ба амалҳоям мувофиқат намекунанд, ман дарк мекунам, ки дар ман ду қувваи бо ҳам зид вуҷуд доранд.

²¹Хуллас ман чунин қонуниятро дармеёбам: вақте ки неқӣ кардан мехоҳам, аз ман кори бад сар мезанад. ²²Зеро ман дар шариати Худо шод ҳастам, чунки он ба худи ман дахл дорад, яъне шариат шуури навшудаи маро пурра тарафдорӣ менамояд.

²³Лекин дар андоми ман боз як қонуни дигаре амал мекунад, ки ба муқобили қонуни ақли ман оиди неқӣ мечангад, ва маро ғуломи ғайриихтиёрии табиати гуноҳолуде мегардонад, ки дар ман сокин аст.

²⁴Вой бар ҳоли ман, ки шахси мискин ҳастам! Кӣ маро аз ин бори гуноҳ раҳой медахад? Оё шариат инро карда метавонад?
²⁵Ва Худоро шукр, ки ин раҳой ба воситаи Худованд Исои Масех меояд.

Пас, хулоса чунин аст, ки ман бо ақли навшудаи худ ба шариати Худо хизмат мекунам, вале бо ҷисми худ ба қонуни гуноҳ.

Саволҳо барои муҳокимаи гуруҳӣ:

1. Тасаввуроти шумо оиди ин принципҳо бо он чи дар Румиён 7:5-6 мехонед, чӣ гуна мувофиқат мекунад?
2. Оё кӯдаки ширхори бегунохро бо шахси шариатро намедониста муқоиса кардан маъное дорад?
3. Порча аз Румиён 7: 7-14 чӣ гуна ба мо нишон медахад, ки мо ба кӯдакони хурде монанд ҳастем, ки ҳама вақт кори манъшударо кардан мехоҳанд?
4. Оё шумо худро ба фириста Павлус дар Румиён 7:15-25 монанд мебинед?

ДАРСИ 8

Озодӣ!

Румиён 8

Дар охири ҳар як дарс нақли матни Инчилро бо диққат хонед, то ки далелҳои Павлус ба шумо фаҳмо бошанд!

Мо фаҳмидем, ки одам бо қувваи худ бо гуноҳ мубориза бурдан наметавонад. Дар ин боб мо мебинем, ки агар Рӯҳи Пок имондорро фаро гирад, ин имконпазир аст. Вақте ки мо ҳаёти худро ба Худо месупорем ва ба Ӯ иҷозат медиҳем, то моро идора кунад, Ӯ моро аз қудрати гуноҳ озод намуда, бо Масеҳ пур мекунад ва моро мисли Ӯ мегардонад.

Чӣ гуна росткорона зиндагӣ кунем?

Ҳаёти росткорона дар ҳаёти имондор самари Рӯҳи Пок мебошад. Ин гуна самарҳо хеле зиёд ва пурбаракат мебошанд.

Пеш аз ҳама, ин озодии нав аст (ояти 1). «...Ҳеҷ маҳкумияте нест барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд...». Кӯшишҳои риоя намудани шариат ғуломиро ба миён меоварад, аммо ҳаёт дар Масеҳ озодӣ мебахшад. (Бисёр дастнависҳои қадимаи Навиштаи Пок қисми охири ояти якумро дар бар намегиранд: «... ва на ба ҳасби ҳисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунанд».- *Эзоҳи муаллиф*)

Баъд қонуни ҳаёти нав дода мешавад (ояти 2). «Қонуни рӯҳи ҳаёт дар Исои Масеҳ» ба ҷои «қонуни гуноҳ ва марг омад». Инро дар мисоли зерин тасвир кардан мумкин аст. Вақте ки сангро ба ҳаво мепартоянд, он баргашта ба замин меафтад. Ба ин тарик қонуни ҷозибай умумичаҳонӣ амал мекунад. Лекин агар парранда ба осмон сар дода шавад, он парвоз мекунад. Ин қувваи қонуни нав аст, ки аз қонуни ҷозибай умумичаҳонӣ пурзӯртар аст. Он қонуни ҳаёти нав номида мешавад. Дар ҳаёти масеҳӣ низ чунин қонуни ҷозибай зоҳир мешавад, ки ба поён сӯи гуноҳ мекашад. Аммо Рӯҳи Пок, ки дар мо сокин аст, имондорро аз қонуни кӯҳнаи гуноҳ ва марг озод мекунад.

Ҳамчунин қувваи нав пайдо мешавад (оятҳои 3,4). Аз боиси табиати гуноҳолуди одам шариат наметавонист росткориро ҳосил кунад. Аммо Масеҳ бо марғи Худо гуноҳро маҳкум кард ва одамонро аз ҳокимияти он озод кард. Аз ин вақт сар карда масеҳиён шариати росткориро бо қувваи Рӯҳи Пок ба ҷо меоваранд.

Хоҳишҳои нав пайдо мешаванд (оятҳои 5). Рӯҳи Пок имондорро аз шахватҳои ҷисмонӣ нигоҳ медорад ва фикрҳои ӯро ба чизҳои арзанда равона мекунад.

Самарҳои нав пайдо мешаванд (оятҳои 6). Имондор аз ҳаёт ва озоиштагӣ пур мешавад. Ин ҳаёти ҳақиқӣ, яъне ҳаёти Масеҳ мебошад.

Муносибати нав ба Худо пайдо мешавад (оятҳои 7). Душманӣ ва беитоатӣ ба фурутанӣ ва меҳр табдил ёфт.

Ҳаёти имондор дигаргун мешавад – вай на ба ҳасби ҷисм, балки ба ҳасби рӯҳ зиндагӣ мекунад (оятҳои 8-9). Касе ки мувофиқи ҷисм зиндагӣ мекунад, ихтиёрашро ба ҳавасҳову одатҳои худ медиҳад ва тарзе рафтор мекунад, ки гӯё бадан ва моликияти ӯ дар ҳаёт ягона чизҳои арзанда бошанд. Шахсе ки бо Рӯҳи Пок зиндагӣ мекунад ҳаёти худро ба Худо мебахшад, то ки Рӯҳи Пок тавонад бе ягон монеа амал намояд.

Кафолатҳои нав низ пайдо мешаванд (оятҳои 11). Рӯҳи Пок, ки дар фарзанди Худо сокин аст, гувоҳӣ медиҳад, ки баъд аз марғ ҷисми мирандаи ӯ чун ҷисми Масеҳ зинда хоҳад шуд.

Имондор дигар ба ҷисми худ итоат намекунад, аз ин пас вай ба Рӯҳ вафодор аст (оятҳои 12). «...Мо ӯҳдадори ҷисм нестем, ки ба ҳасби ҷисм зиндагӣ кунем».

Ҷаҳадҳои нав ба миён меоянд (оятҳои 13). Бо ёрии Рӯҳи Пок мо бояд корҳои ҷисмониро кушем. Яъне ба ҳар як амал ва фикре ки сазовори Худованд Исои Масеҳ нест, «Не» гӯем.

Роҳнамоии нав пайдо мешавад (оятҳои 14). Масеҳиёни ҳақиқӣ имтиёзи аҷиб доранд, ки Рӯҳи Худо онҳоро роҳнамоӣ мекунад. Ба ҷои оворагардиҳои беҳуда пешравиӣ бомақсад пайдо мешавад.

Ҳиссиёти нави наздикшавӣ бо Худо пайдо мешавад (оятҳои 15). Тарси ғулумӣ дигар нест, танҳо озодии фарзандхондагӣ. Бо имон сӯи Худо назар намуда, мо ӯро «Падари мо» номида метавонем.

Муносибатҳои нав ташаккул меёбанд (оятҳои 16-17). Рӯҳ ба масеҳӣ шаҳодат медиҳад, ки вай фарзанди Худо, вориси ӯ ва ҳамроҳи Масеҳ вориси Худо мебошад. Ин маънои онро дорад, ки

хамроҳи Писари Худо мо аз тамоми сарватҳои Падари Осмонӣ ҳаловат мебарем.

Имондор ҳамчунин имтиёзи набе мегирад – бо Масеҳ азоб кашидан (оятҳои 17-18, 20-23). Дар назари аввал чунин менамояд, ки дар ранҷу азоб ягон имтиёзе нест. Лекин вақте дарк мекунем, ки Масеҳ ҳамаи азобу ранҷро ба Худ мегирад, иштирок дар ин азобҳо ба баракат табдил меёбад.

Ба мо умеди нав дода мешавад (оятҳои 23-24). Мо интизори бозхарид шудани ҷисмамон ҳастем. Кори Худо дар мо вақте ба анҷом мерасад, ки ӯ ҷисми фони моро гирифта моро барои ҳамеша аз қувват ва ҳузури ҳар гуна гуноҳ озод мекунад.

Дурнамои набе пайдо мешавад (оятҳои 17-19). Мо бо Худо ҷалол хоҳем ёфт. Тамоми офариниш, ҳамчунин олами ҳайвонот, соатеро интизор аст, ки мо ҳамчун фарзандони Худо ба зуҳури Худо меоем (оятҳои 19). Ҳоло бошад ҷаҳони мо нола мекунад ва азоб мекашад, лекин рӯзи беҳтар фаро хоҳад расид.

Мо такаҷоҳи набе дорем (оятҳои 26-27). Рӯхе ки дар мо зиндагӣ мекунад, дар дуоҳоямон ба мо ёрӣ мерасонад. ӯ аз хости Худо нисбати мо хабардор аст ва ба мо дар дуоҳоямон шафоатгар аст.

Имондорон аниқ медонанд, ки Худо тарафдори онҳост (оятҳои 28-30).

Ва дар охир, ваъдаи нав (оятҳои 31-39). Ҳеҷ кас бар мо дастболо шуда наметавонад. Ҳеҷ гуна истилогарон қувват надоранд моро шикаст диҳанд.

Оятҳои 33-39-уми ин боб мақбули масеҳиёни ҳама давру замонҳо гаштаанд. Онҳоеро, ки ин оятҳоро аз ёд мекунанд, Худо аз ҷиҳати рӯҳонӣ мукофот медиҳад.

ШАРҲ

Нақли Нома ба Румиён боби 8

¹Пас, ҳеҷ маҳкумияте нест барои онҳое ки дар Исои Масеҳ ҳастанд. ²Чунки қонуни набе ки мувофиқи он ман ҳамчун масеҳӣ зиндагӣ мекунам – қонуне ки ҳаёти Рӯҳи Покро медиҳад – маро аз қонуне ки гуноҳро бармеангезад ва ба марг гирифтор мекунад, озод мекунад.

³Шариат ба ман он чиро, ки бояд мекардам, мегуфт, лекин барои иҷро кардани талаботаш қувва намедод. Лекин он чиро, ки шариат дода натавонист (чунки қудрати шифо додани табиати пургуноҳро надорад), Худо ба ман дод – Писари Худо бо симои одамӣ фиристод. Писари Ҷ баҳри гуноҳ қурбон шуда, гуноҳро дар табиати одамӣ маҳкум кард ва қуввати қудрати онро бар масеҳиён барҳам дод. ⁴Ҷ инро ба он мақсад иҷро кард, то росткорие ки шариат талаб менамояд, дар масеҳиён ошкор шавад – дар касоне ки онҳоро на шахватҳои ҷисмонӣ, балки Рӯҳи Пок роҳбарӣ мекунад.

⁵Зеро онҳое ки мувофиқи шахватҳои ҷисм зиндагӣ мекунанд, дар бораи ҷизи ҷисмонӣ фикр меронанд, вале онҳое ки Рӯҳи Пок равонашон мекунад, пеш аз ҳама дар бораи ҷизи рӯҳонӣ фикр мекунанд. ⁶Фикрҳои ҷисмонӣ ба марг мерасонад; фикрҳои рӯҳонӣ ба ҳаёт ва осоиштагӣ. ⁷Онҳое ки бо фикрҳои ҷисмонӣ ҳаёт ба сар мебаранд, душманони Худо ҳисобида мешаванд – онҳо ба шариати Ҷ, ки покиро талаб менамояд, беитоатӣ мекунанд ва дар худ қувваи итоат кардан надоранд. ⁸Касоне ки табиати гуноҳолуд онҳоро роҳнамоӣ мекунад, ризомандии Худоро ёфта наметавонанд.

⁹Лекин агар дар шумо Рӯҳи Пок сокин аст, шумо зери роҳбарии ҷисм нестед, балки зери роҳбарии Рӯҳ мебошед. Лекин агар касе дорои Рӯҳи Масеҳ набошад, вай аз онҳо Худо нест.

¹⁰Лекин агар Масеҳ дар одам сокин аст, ҳатто агар дар айни ҳол ҷисм ба воситаи гуноҳ мурда бошад ҳам, рӯҳ зинда аст, чунки одам назди Худо сафед гаштааст. ¹¹Ва агар Рӯҳи Он ки Масеҳро аз мурдагон зинда кард, дар шумо сокин бошад, ҷисмҳои мирандаи шуморо низ бо Рӯҳи Худо, ки дар шумо сокин аст, зинда хоҳад кард.

¹²Пас, эй бародарон, мо ӯҳдадори ҷисм нестем, то ки ба фармонҳои он итоат кунем. ¹³Зеро агар шумо ба ҳавасҳои ҷисми худ итоат намоед, албатта хоҳед мурд. Лекин агар қорҳои ҷисмро ба воситаи Рӯҳ кушед, зинда хоҳед монд. ¹⁴Зеро ҳамаи онҳое ки роҳнамояшон Рӯҳи Худост, фарзандони Худо ҳастанд. ¹⁵Шумо на рӯҳи бандагиро, ки ғуломи тарсу ҳарос мегардонад, балки Рӯҳи Покро, ки шуморо фарзандони Худо мегардонад, қабул намудаед. ¹⁶Ҳамон Рӯҳ рӯҳи моро бовар мекунонад, ки мо фарзандони Худо ҳастем. ¹⁷Ва азбаски мо фарзандони Худо ҳастем, мо ворисон мебошем; ворисони Худо ва ҳамирсонии Масеҳ. Мо ҳамирсонии

Масеҳ ҳастем, ки ҳоло бо ӯ азобу укубат мекашем, то ки баъдтар бо ӯ чалол низ ёбем.

¹⁸Зеро, ба ақидаи ман, азобу укубатҳои замони ҳозира назар ба он чалоле ки дар мо зоҳир хоҳад шуд, ҳеч аст.

¹⁹Зеро ки тамоми офаридаҳои рӯи замин интизори зоҳиршавии чалол ҳастанд. Онҳо дар чалол зоҳир шудани фарзандони Худо ро бесаброна интизоранд. ²⁰Чунки офаридаҳо ба воситаи гуноҳ гирифтори лаънат шудаанд. Лаънат ба офаридаҳо на бо хости худ он омада буд, балки аз Худо, ҳамоне ки ба офаридаҳо умед ба ояндаи беҳтар додааст. ²¹Офаридаҳо ҳатман аз бандҳои ҳозираи бадахлоқӣ, ки марг ва вайронӣ меорад, озод хоҳанд шуд.

²²Зеро медонем, ки тамоми офарида (ё махлуқот) оҳу нола мекунад ва азоб мекашад. ²³Ҳатто мо масеҳиён, ки самараҳои аввалини кори Рӯҳи Покро дорем – ҳатто мо дарунакӣ оҳу нола мекунем ва мунтазири фарзандхондагӣ ҳастем – замоне ки қисмҳои мо аз ҳокимияти гуноҳ озод мешаванд. ²⁴Наҷоти қисм баракатест, ки ба он мо умед дорем. Он моро ба мунтазир шудан даъват мекунад. Шумо он чиро, ки ба амал омадааст, мунтазир намешавед. Зеро кас агар чизеро бинад, чаро боз дар умеди он бошад? ²⁵Аммо агар мо дар умеди чизе бошем, ки намебинем, бо сабр мунтазираш мешавем.

²⁶Ҳамчунин умед моро дар ранҷу азоб дастгирӣ менамояд, Рӯҳ бошад сустиҳои моро бартараф мекунад. Масалан вақте мо намедонем, ки чӣ гуна дуо гӯем, Худи Рӯҳ ба қои мо ба воситаи оҳу нола дуо мекунад – бо дуоҳои дуо мекунад, ки сухан аз баёнашон очиз аст, аммо Худо онҳоро мешунавад ва ба онҳо ҷавоб мегӯяд. ²⁷Ва Худо, ки дилҳоро хонда метавонад, медонад, ки Рӯҳ дуо мекунад, чунки Рӯҳ пурра мувофиқи хости Худо барои масеҳиён дуо мекунад.

²⁸Ва азбаски Рӯҳ ба ин восита барои мо шафоат мекунад, мо медонем, ки ҳама чизе ки дар ҳаёти дӯстдори Худо рӯй медиҳад, бар нафъаш ёрдам медиҳад.

²⁹Чунки ҳар киро ки ӯ пешакӣ шинохтааст, онҳоро низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писараш монанд шаванд, то ки ӯ дар миёни бародарони бисёр нахустзода бошад.

³⁰Ва ҳар киро Худо пешакӣ муайян кардааст, онҳоро низ назди Худ даъват намудааст. Ҳар киро даъват намудааст, сафед намудааст ва ҳар киро сафед кардааст, онҳоро низ чалол додааст.

³¹Пас, аз ин чӣ хулоса барорем? Агар Худо тарафдори мо бошад, зидди мо кист? ³²Худо Писари Худо дарё надошта, Ёро барои гуноҳҳои ҳамаи мо меҳкӯб кард. Ва агар Ё ин корро карда бошад, наҳод барои мо кори дигаре накунад?

³³Кӣ интиҳобшудагони Худоро айбдор карда метавонад? Ҳеч кас инро карда наметавонад, чунки Худи Худо моро сафед кардааст. ³⁴Кӣ моро маҳкум карда метавонад? Ҳеч кас, чунки Масеҳ барои мо мурдааст, аз мурдагон бархостааст ва ба тарафи рости Худо нишастааст ва барои мо шафоат мекунад.

³⁵Кӣ моро аз меҳри Масеҳ ҷудо мекунад? Оё андӯх ё фалокат, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер?

³⁶Чунон ки дар Забур навишта шудааст: «Ба хотири Ту мо ҳар рӯз кушта мешавем; мисли гӯсфандони кушташаванда ба шумор меравем».

³⁷Ҳеч чизи дар боло номбаршуда моро аз меҳри Масеҳ ҷудо карда наметавонад. Чунки бар ҳамаи ин ба воситаи қувваи Масеҳ ки моро дӯст дошт, ғолиб меоем.

³⁸Зеро ман шубҳае надорам, ки на марг, на ҳаёт, на фариштагон, на қудратҳо, на қувваҳо, на ҳозира, на оянда, на баландӣ, на чуқурӣ, на ҳар гуна офаридаи дигар моро аз меҳри Худо, ки дар Худованди мо Исои Масеҳ аст, ҷудо карда наметавонад.

Саволҳо барои муҳокимаи гуруҳӣ:

1. Ояти якуми боби 8-уми Нома ба Румиён мегӯяд, ва оятҳои боқимонда нишон медиҳанд, ки ҳақиқат оиди озодӣ ба чӣ оварда мерасонад.
 - А. Баёни ҳақиқати бузург.
 - Б. Фаҳмонда додани он ки ин барои ҳар як шахс чӣ маъно дорад.
 - В. Инро шунида, мо бояд чӣ кор кунем ва барои чӣ.
 - Г. Кадом натиҷахоро дар ҳозира ва оянда интизор шуда метавонем.
 - Д. Барои чӣ Худо ҳамаи инро барои мо кард.
 - Е. Хурсандӣ дар меҳри Ё.

ДАРСИ 9

Оиди яҳудиён

Румиён 9-11

Дар охири ҳар як дарс нақли матни Инҷилро бо диққат хонед, то ки далелҳои Павлус ба шумо фаҳмо бошанд!

Дар давраи Паймони Куҳан Худо асосан бо халқи Исроил муносибатҳо дошт. Ин халқи интиҳобшудаи Ҷ буд, Ҷ маҳз ба ҳамин халқ бисёр ваъдаҳои бузург дода буд.

Ҳоло ки Хушхабар ба ғайрияҳудиён баробари яҳудиён мавъиза карда мешавад, дар назар чунин менамояд, ки Худо ваъдаҳояшро фаромӯш кардааст.

Оё Худо ваъдаҳояшро бекор кардааст?

Ба ҳеч вачҳ! Дар оятҳои оянда Павлус мефаҳмонад, ки Худо Исроилро барои нобоварияш муваққатан тарк кардааст. Вале вақте ки халқ ба Худо бозгашт мекунад, боз ҷои фахрии худро мегирад.

Ин масъаларо дар се қисм дида мебароем

1. Радшуда будани Исроил дуруст буд (9:1-29)

Халқ ба мартабаи баланд гузошта шуда буд. Яҳудиён халқи интиҳобшудаи Худо ба ҳисоб мерафтанд; онҳо абри ҷалолеро ки аз ҳузури Худо дар замин гувоҳӣ меод, мидиданд; онҳо фармудаҳо, шариати Мусо, хизмат дар Парастиишгоҳ, ваъдаҳо ва нахустпадарҳоро доштанд. Ва дар охир, Худованд Исои Масеҳ аз халқи Исроил буд. Лекин ба ҳамаи ин нигоҳ накарда, Исроил Масеҳро рад кард ва барои ҳамин Худо онҳоро тарк кард (оятҳои 1-5).

Ин маънои онро надорад, ки Худо ба ваъдаҳои Худ вафодор набуд. Ваъдаҳои Худо ҳеч гоҳ ба тамоми Исроил дода нашуда буданд, балки ба қисми интиҳобшудаи он (ояти 6). Масалан, Иброҳим фарзандони зиёд дошт, лекин Худо насли Исҳоқро интиҳоб намуд. Барои ҳамин, насаб худ аз худ баракат

намедихад. Ривқо ду писар дошт, яке Эсов дигаре Яъқуб, аммо баракат ба Яъқуб дода шуда буд. Худо инро пеш аз зода шудани бачаҳо аён карда буд ва ба ин восита нишон дод, ки корҳои нек ба қарорҳои Худо таъсир намекунанд.

Сипас мо мебинем: тамоми ихтиёр дар дасти Худост. Ё ҳар киро хоҳад, марҳамат мекунад (оятҳои 14-18). Ҳеҷ кас ёро дар беадолатӣ айбдор карда наметавонад (ояти 14). Худо инро ба Мусо гуфта буд (ояти 15). Бахшидани Худо на ба кӯшишҳои одамӣ, балки ба марҳамати Ё вобаста аст (ояти 16). Вақте ки фиръавн дили худро нисбати Худо саҳт кард, Худованд барои нишон додани қувваи Худ ёро истифода бурд (ояти 17). (Агарчи Навиштаи Пок таълим медиҳад, ки Худо одамонро на барои лаънат, балки барои баракат интихоб менамояд. – *Эзоҳи муаллиф*).

Одам бо Худо баҳс карда наметавонад (оятҳои 19-21). Ин маъноӣ бо ё баробар буданро медошт. Ҳамаи одамон аз як лӯнда лои гуноҳолуд сохта шудаанд. Агар онҳо ба ҳоли худ гузошта шаванд, ҳамашон мемуранд. Худо Кӯзагар аст. Ё ба хонаи Худ меояд ва ба баъзеҳо марҳамати Худо ошкор мекунад. Оё Вай ба ин ҳуқуқ надорад? Чарлз Эрдман мегӯяд: «Соҳибихтиёрии Худо ҳеҷ гоҳ дар лаънат кардани касоне ки бояд наҷот дода шаванд, ифода намеёфт, баръакс, он дар наҷоти одамони сазовори ҳалокат зоҳир гардид»

Худо Исроилро баъди чандин солҳои пурсабрӣ рад кард (оятҳои 22-24). Ба замми ин наҷоти ғайрияхудиён ва рад шудани Исроил, ғайр аз бақияи вафодор, дар Таврот пешгӯӣ шуда буд. Наҷоти ғайрияхудиён дар оятҳои 25 ва 26 ва рад шудани Исроил дар оятҳои 27-29 муҳокима карда мешавад.

2. Нобоварии Исроил боиси рад шуданаш гардид (9:30 – 10:21)

Яҳудиён мекӯшиданд росткориро бо роҳи худ, бо роҳи риояи шариат ба даст оваранд (9:30-33). Дигар хел карда гӯем, онҳо қабули нақшаи илоҳии наҷотро, ки ба воситаи имон ба Исои Масеҳ буд рад карданд (10:1-4). Аз Таврот ба Исроил мебоист маълум мебуд, ки росткорӣ мувофиқи имон аст на корҳо (10:5-11), агарчи Мусо оиди корҳо низ таълим меод. Шариат ба одам мефармояд, ки амал кунад, вале имон мегӯяд, ки барои сафед шудан амалҳои мо лозим нестанд. Масеҳ амали қафоратро иҷро

намуд. Ў ба ин ҷаҳон омад, мурд, дафн карда шуд ва аз нав бархост. Акнун Худо танҳо талаб мекунад, ки мо ба Исои Масех ҳамчун ба Худованд имон оварем ва бовар кунем, ки Ў аз мурдагон бархостааст.

Аз Таврот Исроил бояд медонист, ки росткорӣ аз рӯи имон ба хама дода мешавад, ҳам ба яҳудиён ва ҳам ба ғайрияҳудиён (10:12-21). Инро бисёре аз пайғамбарон пешгӯӣ карда буданд. Ишаъё начоти «ҳар як имондор»-ро эълон менамуд (оятӣ 11). Юил ҳам начоти «ҳар яке»-ро ваъда дода буд (оятӣ 13) Ишаъё ва Довуд оиди дар тамоми ҷаҳон эълон шудани Хушхабар мегуфтанд (оятҳои 15,18). Мусо ва Ишаъё имон овардани ғайрияҳудиёнро пешгӯӣ карда буданд (оятҳои 19-20), дар ҳоле ки Ишаъё ба Хушхабар бовар накардани Исроилро пешгӯӣ карда буд (оятӣ 21).

3. Радшуда будани Исроил пурра ва қатъӣ нест (11:1-36)

Худо тамоми халқро рад накарда буд (оятҳои 1-6). Фириста худ далели ин аст (оятӣ 1). Ба ғайр аз ин, чун дар давраи Илёс, бақияи вафодори халқ муҳофизат карда шуда буд (оятҳои 2-5). Аммо Худо ба Исроил нобиноиро равона кард (оятҳои 7-10). Сухан дар бораи нобиноии ҷисмонӣ намеравад, балки дар бораи надоштани қобилияти фарқ кардани чизҳои рӯҳонӣ. Дар хотир нигоҳ медорем, ки рад шудани Исроил маънои онро надорад, ки халқ барои ҳамеша ҷудо хоҳад гардид (оятҳои 11-16). Рад шудани онҳо боиси начоти ғайрияҳудиён гардид (оятҳои 11, 12). Зиёда аз ин, баракат ёфтани ғайрияҳудиён бояд ҳасади яҳудиёнро бедор кунад (оятӣ 14).

Агар гунаҳкор шудани Исроил боиси баракати ҷаҳон гардида бошад, барқароршавии он баракати бештар хоҳад буд (оятҳои 15-16). Ғайрияҳудиён ба ҳар ҳол бояд аз хатаре ки боиси гуноҳкоршавии Исроил гардид, эҳтиёт бошанд (оятҳои 17-25). Онҳо набояд ҳавобаландӣ кунанд. Чунки баракат аз яҳудиён омадааст. Дар натиҷаи бовар накардани онҳо рад карда шуданд. Дар оятҳои 17-24 Павлус барои тасвири таълимоти худ мисоли зайтунро* меоварад. Навдаҳои табиӣ зайтун халқи Исроил мебошад. Навдаҳои ғайритабиӣ он ғайрияҳудиён мебошанд. Дарахти зайтун бошад силсилаи баракатхоро дар раванди таърих инъикос менамояд. Пас, беимонӣ барои

* Зайтун – як навъ дарахти мевадор

ғайрияҳудиён ҳамон хатареро дорад, ки барои яҳудиён низ дошт (оятҳои 21-22). Исроилро барқарор кардани Худо осонтар аз он аст, ки ғайрияҳудиёнро тобеи баракат гардонад (оятҳои 22-24). Нобиноии Исроил муваққатӣ аст (ояти 25). Исроил барқарор хоҳад гардид (оятҳои 26-32).

Дар хулоса Павлус менависад, ки роҳҳои Худованд беҳтарин ҳастанд (оятҳои 33-36). Ба донишҷӯён лозим аст, ки ба ин оятҳо аҳамияти махсус диҳанд. Онҳо ҳақиқатеро таълим медиҳанд, ки Худо ҳама чиз ва одам ҳеч аст.

ШАРҲ

Нақли Нома ба Румиён 9-11

Боби 9

¹Ман, ҳамчун масеҳӣ ҳақиқатро мегӯям; дурӯғ намегӯям; вичдонам дар Рӯҳи Пок ба ман гувоҳӣ медиҳад, ²ки ғуссаи бузургест барои ман ва сӯзи дили ман поён надорад, вақте ки дар бораи Исроил фикр мекунам. ³Зеро ман мехостам ба хотири бародаронам, ки аз ҷиҳати асл хешони мананд, худам аз Масеҳ маҳрум шавам. ⁴Онҳо исроилиёнанд. Онҳо касоне буданд, ки Худо ҳамчун фарзандони Худ қабулашон намуд. Ҷалоли Худо маҳз дар байни онҳо ошкор шуда буд. Худо маҳз бо онҳо аҳдҳо баста, ба онҳо шариатро дода буд. Хизмати хайма ва парастиишгоҳ маҳз ба онҳо воғузур шуда буд. Масеҳ маҳз ба онҳо ваъда шуда буд. ⁵Нахустпадарон ба ин халқ тааллуқ доштанд. Маҳз аз ҳамин халқ Исо ба ҷисми одамӣ зода шуд – Масеҳ, ки Худои ҳама ва ҷовидона муборак аст. Омин.

⁶Дигар назди Худо ягон афзалияте надоштани халқи Исроил маънои онро надорад, ки Худо ваъдаҳои ба Исроил додашро иҷро намекунад. Чунки на ҳамаи онҳое ки аз Исроил ҳастанд, исроилиёнанд. ⁷Зеро агар касе аз насли Иброҳим бошад, маънои онро надорад, ки вай фарзанди ваъда аст. Балки онҳое ки аз насли Исҳоқ ҳастанд, аз тарафи Худо даъват шуда буданд. ⁸Яъне на ҳамаи фарзандони ҷисм фарзандони Худо ҳастанд, балки онҳое ки мувофиқи ваъдаи Худо зода шудаанд. ⁹Зеро ки каломи ваъда чунин аст: «Дар ҳамин вақт хоҳам баргашт, ва Сороро писаре хоҳад шуд».

¹⁰Ва на фақат ин воқеа нишон медиҳад, ки интихоби охири дар дасти Худост. Ба Ривқо низ ҳамин тавр шуд, вақте ки вай аз нахустпадарамон Исҳоқ ба як шикам ду писарро ҳомила буд.

¹¹Писарони дугоники ӯ ханӯз зода нашуда буданд, бинобар ин ханӯз ягон кори нек ё бад накарда буданд. Ва ба ҳар ҳол, барои он ки ҳама кор на мувофиқи корҳои одамай, балки бо интихоби Худо ба амал ояд, ¹²ба Ривқо гуфта шуд: «Калонӣ ба хурдӣ хизмат кунад». ¹³Ва ин ба Навишта мувофиқ меояд, ки дар он гуфта шудааст: «Яъкубро Ман дӯст доштам, аммо Эсовро бад дидам».

¹⁴Пас чӣ гӯем? Магар назди Худо беинсофӣ ҳаст? Ба ҳеч вачҳ. ¹⁵Зеро ки Худо ба Мусо равшан мегӯяд: «Ҳар киро марҳамат кардан хоҳам, марҳамат мекунам; ба ҳар кӣ раҳм кардан хоҳам, раҳм мекунам».

¹⁶Пас шумо мебинед, ки тавачҷӯҳи Худоро на бо хоҳиш ба даст овардан мумкин аст, на бо сазю кӯшиши одамай, балки бо марҳамати Худо. ¹⁷Мувофиқи Навишта, Худо ба фиръавн мегӯяд: «Барои он Ман туро ба по гузоштаам, ки қуввати Худо бар ту нишон диҳам, то ки исми Ман дар тамоми ҷаҳон паҳн шавад». ¹⁸Ҳамин тариқ, ӯ ҳар киро хоҳад, марҳамат мекунад ва ҳар киро хоҳад, сангдил мегардонад.

¹⁹Шояд шумо ба ман гӯед: «Пас чаро Худо моро айбдор мекунад? Зеро кист, ки ба хости ӯ муқобилат карда тавонад?»

²⁰Чунин тасаввурот нодуруст аст. Шумо кистед, ки бо Худо баҳсу мунозира мекунад? Оё офарида ба офаридгораш гуфта метавонад: «Чаро маро чунин сохтӣ?» ²¹Оё кӯзагар ихтиёр надорад, ки аз як гил зарфе барои истеъмоли оӣ ва зарфи дигаре барои истеъмоли паст созад?

²²Пас кӣ метавонад ба Худо шикоят кунад, агар ӯ бо мақсади нишон додани ғазаб ва аён кардани қувваи Худ, ба зарфҳои ғазабаш, ки сазовори марг ҳастанд, сабру таҳаммул нишон дод? ²³ӯ барои он чунин мекунад, ки фаровонии ҷалоли Худо бар зарфҳои марҳамат, ки ӯ пешакӣ онҳоро барои ҷалол омода кардааст, аён кунад.

²⁴Ман ҳоло на танҳо оиди яҳудиён ва ғайрияҳудиён, балки оиди касоне сухан меронам, ки Худо онҳоро даъват намудааст.

²⁵Чунон ки пайғамбар Ҳушаъ низ мегӯяд: «Онҳоро, ки қавми ман нестанд, қавми Худ хоҳам хонд, ва онро, ки маҳбуба нест, маҳбуба хоҳам хонд».

²⁶Ва дар дигар чо ӯ гуфтааст: «Ва дар он чое ки ба онҳо гуфта шудааст: шумо қавми Ман нестед, онҳо фарзандони Худои Ҳай номида хоҳанд шуд».

(Ҳамин тариқ, баракати Худо танҳо бо онҳое ки зоҳиран ба халқи Худо таалуқ доранд, маҳдуд карда намешавад. Амалан бошад танҳо қисми на чандон зиёди халқи Худо, Исроил, баракат хоҳанд ёфт).

²⁷Ва пайғамбар Ишаъё дар бораи Исроил нидо мекунад, ки: «Агар шумораи банӣ-Исроил мисли реги баҳр бошад ҳам, бақияе начот хоҳад ёфт; ²⁸зеро Худованд коре ба итмом мерасонад ва ба зудӣ аз рӯи адолат ҳал мекунад, кори қатъие бар замин анҷом медиҳад».

²⁹Ва чуноне ки пайғамбар Ишаъё пешгӯӣ кардааст: «Агар Худованди лашкарҳо барои мо насле боқӣ намегузошт, мо мисли Садӯм мешудем ва ба Амӯро монандӣ медоштем».

³⁰Пас чӣ гӯем? Аз ин бармеояд, ғайрияхудиён, ки ҳеҷ гоҳ дар пайи росткорӣ набуданд, росткорӣ ба даст оварданд, чунки росткориро танҳо бо имон ба даст овардан мумкин аст.

³¹Аммо Исроил, ки роҳи сафедшавиро мечуст, онро наёфт. ³²Чаро? Чунки росткориро на дар Худо, яъне мувофиқи имон, балки мувофиқи корҳо ҷустуҷӯ намуданд. Онҳо ба санги пешпое пешпо хӯрданд, ³³чунон ки пешгӯӣ карда шудааст: «Инак, дар Сион санги пешпо ва васваса мегузорам, ва ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, хичил нахоҳад шуд».

Боби 10

¹Эй бародарон! Орзуи дили ман ва дуои ман назди Худо барои Исроил ин аст, ки онҳо начот ёбанд. ²Зеро дар бораи онҳо ба ростӣ мегӯям, ки баҳри Худо саъй доранд, аммо на дар асоси дониши дуруст.

³Зеро онҳо намедонад, ки бо кадом роҳ Худо росткориро медиҳад ва кӯшиш мекунанд росткории худро барқарор кунанд. Барои ҳамин ҳам онҳо ба росткории Худо итоат накарданд. ⁴Онҳо росткориро ба воситаи риояи талаботи шариат ба даст овардани буданд, беҳабар аз он ки шариат барои он дода шудааст, ки ба Масеҳ эҳтиёҷ доштани одамонро нишон диҳад, то ки онҳо ба Ӯ имон оварда, сафед шаванд.

⁵Мусо дар бораи росткорие ки аз рӯи шариат аст, чунин менависад: «Ҳар кӣ онро ба чо оварад, ба воситаи он хоҳад зист».

⁶Маънои сафедшавӣ мувофиқи имонро ин гуна баён кардан мумкин аст: «Дар дили худ нагӯ: «Кӣ ба осмон боло мешавад?», то Масеҳро поён фурурад. ⁷Ё: «Кӣ ба варта(зери замин) поин меравад?», то Масеҳро аз мурдагон боло барорад. ⁸Чӣ тавр метавон сафедшавиро, ки мувофиқи имон аст, баён намуд? Ҷавобро дар худ, дар даҳон ва дар дили худ хоҳӣ ёфт? Мо таълимоти имонро мавъиза мекунем, ⁹ки мувофиқи он, агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исо Худованд аст, ва дар дили худ имон оварӣ, ки Худо Ӯро аз мурдагон зинда кард, наҷот хоҳӣ ёфт. ¹⁰Зеро агар одам аз самими дил бовар кунад, ӯ сафед шудааст, ва он гоҳ бо даҳони худ эътироф мекунад, ки наҷот ёфтааст.

¹¹Зеро Навишта мегӯяд: «Ҷар кӣ ба Ӯ имон оварад, шарм нахоҳад дошт», ¹²чунки ҳеҷ фарқе байни яҳудӣ ва юнонӣ нест. Худои бузург саховати Худро ба ҳамаи онҳое ки номи Ӯро мехонанд, ошкор мекунад. ¹³Зеро «Ҷар кӣ исми Худовандро хонад, наҷот хоҳад ёфт».

¹⁴Аммо агар ин таълимот барои ҳама бошад, чӣ тавр одамон метавонанд исми Худоеро, ки ба Ӯ имон наовардаанд, хонанд? Ё чӣ гуна онҳо метавонанд ба Ӯ имон оваранд, агар дар борааш ҳеҷ гоҳ чизе нашундаанд? Ё чӣ гуна онҳо бе муждабар оиди Ӯ шунаванд? ¹⁵Ва чӣ гуна одамон метавонанд мужда расонанд, агар барои муждарасонӣ фиристода нашуда бошанд? Агар одамон барои гӯш кардан тайёр бошанд, муждабар даркор аст. Ишаъё чунин навишта буд: «Чӣ гуна зебост пойҳои онҳое ки аз осоиштагӣ мужда медиҳанд, аз некӣ мужда мерасонанд!»

¹⁶Лекин онҳо (Исроил) на ҳама ба Хушхабар итоат карданд. Зеро Ишаъё мегӯяд: «Худовандо! Кӣ ба он чи аз мо шунид, бовар кард?»

¹⁷Пас, имон аз шунидан аст ва шунидан ба воситаи Сухани Худост.

¹⁸Аммо мегӯям: «Оё онҳо нашундаанд?» Дар ҳақиқат, «Садои онҳо дар тамоми замин паҳн шуд, ва каломашон то канорҳои ҷаҳон расид».

¹⁹Аммо мегӯям: «Оё Исроил намедонист, ки онҳо рад карда мешаванд ва ғайрияхудиён даъват карда мешаванд?» Бояд медонистанд, чунки пеш аз ҳама Мусо гуфта буд: «Ман ба воситаи он чи халқ нест, рашки шуморо ба вучуд хоҳам овард, ба воситаи мардуми бефаҳм шуморо ба хашм хоҳам овард». ²⁰Ва Ишаъё далерона мегӯяд: «Касоне маро ёфтанд, ки толиби Ман набуданд, ба касоне Худро аён намудам, ки Маро намечустанд».

²¹Ба Исроил бошад Худо чунин мегӯяд: «Тамоми рӯз дастҳои Худо сӯи қавми беитоат ва гарданкаш дароз кардам».

Боби 11

¹Пас ман мепурсам: «Магар Худо қавми Худо рад кардааст? Ба ҳеҷ вачҳ! Зеро ман далели он буда метавонам, ки ин тавр нест. Ман исроилӣ аз насли Иброҳим, аз сибти Бинёмин ҳастам. ²Худо қавми Худо, ки пешакӣ интиҳоб намуда буд, рад накардааст. Оё намедонед, ки Навишта дар ҳикояи Илос чӣ мегӯяд? Чӣ гуна ӯ ба Худо аз Исроил шикоят карда, мегӯяд: ³«Худовандо! Пайғамбаронатро онҳо куштанд, қурбонгоҳҳои Туро вайрон карданд; танҳо ман мондаам, дар қасди ҷони ман низ мебошанд». ⁴Аммо Худо ба ӯ чӣ ҷавобе дод? «Ҳафт ҳазор одамро, ки назди Баал зону назадаанд, барои Худ нигоҳ доштаам».

⁵Он бақияро, ки Худо аз рӯи файзи Худ интиҳоб намудааст, имрӯз ҳамин гуна тақдир интизор аст. ⁶Ва азбаски ӯ онҳоро маҳз аз рӯи файз интиҳоб намуд, корҳои одам ба наҷот ҳеҷ муносибате надоранд, вагарна файз аз корҳо озод ва мустақил намебуд. Ва агар онҳо мувофиқи корҳо интиҳоб мешуданд, файз ягон маъно намедошт.

⁷Аз ин чӣ хулоса мебарорем? Тамоми халқи Исроил он чиро, ки толиб буд, яъне сафедшавиро, ба даст наовард: лекин баъзеи интиҳобшудагон ба даст оварданд ва боқимондагон сангдил шуданд. ⁸Чунон ки навишта шудааст: «Худо ба онҳо рӯҳи хоби гаранро дод, ва чашмоне ки намебинанд, ва гӯшҳое ки то имрӯз намешунаванд».

⁹Довуд низ мегӯяд: «Бигзор суфраи онҳо барои сазояшон ба доме, қаққоне ва банде мубаддал гардад; ¹⁰Бигзор чашмони онҳо хира шавад, то ки набинанд, ва тахтапушти онҳо абадан ҳам шавад».

¹¹Пас, ман мегӯям: «Наход ки халқи Исроил то ба дараҷае пешпо хӯрдаанд, ки рад карда шаванд?» Ба ҳеҷ вачҳ. Ин пешпо хӯрдан мақсад нест, балки натиҷаи гуноҳҳои онҳост, наҷот бошад ба ғайрияхудиён омад, то рашки онҳоро ба вучуд оварад.

¹²Ва агар гуноҳкоршавии Исроил маънои баракати ҷаҳонро дошта бошад, барқароршавии онҳо баракати зиёдтаре хоҳад буд. Агар пешпо хӯрдани Исроил сарвати ғайрияхудиён бошад, камоли он барои онҳо пешрафти бештар хоҳад буд.

¹³Зеро ман ба шумо, эй халқҳо мавъиза мекунам, чунки ман фиристаи ғайрияҳудиён мебошам. Ман хизмати худро пеш мебарам ва оиди ин ҳақиқатҳо гап мезанам. ¹⁴Ман бо тамоми қувват аз пайи онам, то рашки одамонро ба вучуд оварам, ки ба ҳасби ҳисм ба ман наздиканд, ва ақаллан баъзеи онҳоро сӯи наҷот равона кунам.

¹⁵Зеро, агар радшавии онҳо боиси ба Худо наздик шудани халқҳои дигар гардида бошад, пас барқароршавии Исроил ба чӣ мерасонида бошад? Барқароршавии тамоми ҷаҳон низ ҳамин гуна пуршараф хоҳад буд.

¹⁶Худо фаромӯш накардааст, ки ӯ нахустпадаронро ба худ наздик кардааст. Ва агар ин меваҳои аввалин пайвандӣ буданд, ҳамин тавр низ наслҳои онҳо хоҳад буд. Агар реша аз хизмати Худо канда шуда бошад, шоҳаҳои он низ канда хоҳанд буд.

¹⁷Аммо агар баъзеи аз шоҳаҳо шикаста шуда, шумо, ғайрияҳудиён, ҳамчун зайтуни ёбӣ, ба ҷои онҳо пайванд шуда бошед, ¹⁸аз он ҳавобаландӣ накунед, ки аз шоҳаҳои табиӣ, ки шикастааст, баландтар меистед. Ҳавобаландӣ карда, фаромӯш хоҳед кард, ки шумо решаро нигоҳ надоштаед, балки реша шуморо нигоҳ доштааст.

¹⁹Шумо, ғайрияҳудиён, метавонед гӯед: «Шоҳаҳои шикаста ҷудо шудаанд, то ки ман пайванд шавам».

²⁰Бале, онҳо шикаста шудаанд, аммо бо сабаби дигар. Онҳо аз сабаби беимонӣ шикаста ҷудо шудаанд, аммо шумо ба воситаи имон истодагӣ мекунед. Ҳавобаландӣ накунед, балки итоат кунед.

²¹Зеро агар Худо ба шоҳаҳои табиӣ раҳм накард, хушёр бошед, ки ба шумо ҳам раҳм нахоҳад кард. ²²Беҳтар он аст, ки саҳтгирӣ ва меҳрубонии Худоро дар ёд нигоҳ доред: шумо нисбати онҳое ки ба гуноҳ афтидаанд, саҳтгирии Ӯро мебинед, ва нисбати худ танҳо меҳрубонии Ӯро мебинед.

²³Агар шоҳаҳои табиӣ имон оваранд, онҳо боз пайванд хоҳанд шуд, чунки Худо қудрат дорад боз пайванд кунад. Барои Худо ягон чизи имконнопазир вучуд надорад. ²⁴Зеро агар шумо аз зайтуни ёбӣ шикаста шуда, ба зайтуни хуб пайванд шуда бошед, пас алалҳусус инҳоро, ки шоҳаҳои табиӣ ҳастанд, ба зайтуни худ пайванд кардан мумкин хоҳад буд.

²⁵Зеро, эй бародарон, ман намехоҳам, ки шумо, худро доно пиндошта, аз чунин сир беҳабар монед, ки саҳтдилии Исроил муваққатӣ мебошад то вақте ки шумораи пурраи ғайрияҳудиён

дохил шаванд. ²⁶Ва он гоҳ тамоми яҳудиёни имондор начот хоҳанд ёфт, чунон ки навишта шудааст: «Аз Сион Раҳоқунанда хоҳад омад ва бадкирдори аз Яъқуб дафъ хоҳад кард; ²⁷ва ин аст аҳди Ман бо онҳо дар замоне ки гуноҳхояшонро аз миён бардорам».

²⁸ Аз ҷиҳати Хушхабар онҳо душманони Худоҷанд, то шумо баракат ёбед. Лекин агар сухан дар бораи интиҳоби Худо равад, онҳо чун пештара маҳбубони Ё мебошанд ба хотири падарон.

²⁹Зеро ки бахшоишҳо ва даъвати Худо тағйирнопазир аст.

³⁰Як вақте шумо ба Худо бовар намекардед, аммо алҳол аз сабаби беимонии онҳо шумо марҳамати Худоро ёфтаед. ³¹Ҳамчунин онҳо низ ҳоло ба Худо имон наоварданд, вале дар натиҷа ба воситаи имон овардани шумо дар онҳо рашк бедор хоҳад шуд ва онҳо низ имон хоҳанд овард. ³²Зеро Худо ҳамаро ба беитоати дучор кардааст, то ки ҳамаро марҳамат кунад.

³³Оҳ, чӣ гуна волост ҳикмату марҳамати Худо. Чӣ қадар ақлнорас аст довари Ё ва таҳқиқнопазир аст роҳҳои Ё! ³⁴Зеро кист, ки афкори Худовандро дарк карда бошад? Ё кист, ки маслиҳатчи Ё шуда бошад? ³⁵Ё кист, ки ба Ё пешакӣ чизе дода бошад, то ки ҳаққашро ба вай баргардонад?

³⁶Зеро ки ҳама чиз аз Ёст, ба воситаи Ёст ва барои Ёст. Ёро ҷовидона ҷалол бод.

Саволҳо барои муҳокимаи гурӯҳӣ:

1. Чӣ тавр Павлус ошкор менамояд, ки мо метавонем насли «фарзандони ваъда» шавем, ки Худо ба Иброҳим дода буд?
2. Ба порча аз Румиён 9:30-33 назар андозед. Оё одамон то ҳол кӯшиш менамоянд ба воситаи шариат ба осмонҳо раванд? Кадом роҳ, аз рӯи гуфтаҳои Худо, ягона роҳи рост ба осмонҳост?
3. Чаро «бо даҳон эътироф кардан»-и чизе ки аз сидқи дил ба он бовар мекуни (Румиён 10:9-19), ин қадар муҳим аст?

Чанд тарзи чунин эътирофро шумо тасаввур карда метавонед?

4. Кай Худо дилҳои исроилиёнро саҳт намуд – оё пеш ё пас аз он ки онҳо қарор доданд на бо роҳи Худо, балки бо роҳи худ раванд? Оё онҳо ягон вақт назди Ҷ омада, начот ёфта метавонанд? Оё одаме ки гуноҳи азим кардааст, метавонад тавба кунад ва бозхарида шавад?

ДАРСИ 10

Меҳр иҷрои шариат аст

Румиён 12-13

Дар охири ҳар як дарс нақли матни Инҷилро бо диққат хонед, то ки далелҳои Павлус ба шумо фаҳмо бошанд!

Мо ба қисми амалии нома мегузарем. Дар бобҳои аввали нома гуфта шуда буд, ки Худо барои мо чӣ кард. Ҳоло бошад меомӯзем, ки чӣ гуна масеҳиён бояд ба Худо дар хизмат ва бахшидани ҳаёти худ ба Худо бошанд.

Масеҳиён чӣ гуна бояд рафтор кунанд?

Онҳое ки аз рӯи файз начот ёфтаанд, ҷавобгарии зиёде доранд.

Аввалин – ҳаёти худро ба Худо бахшидан мебошад (оятҳои 1, 2). Ин оятҳо аз ҷумлаи оятҳои муҳими нома мебошанд ва маънои онро дарк накарда, курсеро ба охир расондан номумкин аст. Дар оятҳои гузашта ҳама он чиро, ки Худо баҳри одамон кардааст, баён намуда, Павлус ба хонандагон муроҷиат мекунад:

«...чисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед».

Марҳаматҳои Худо нисбати гуноҳкоре ки аз рӯи ғайз наҷот ёфтааст, ӯро ба чунин хулоса оварда мерасонад: Агар Худо ҳамаи инро баҳри ман карда бошад, ман бояд худро ба Ӯ пурра супорам. Агар Масеҳ барои ман мурда бошад, камтарин коре ки барои Ӯ карда метавонам, барои Ӯ ҳаёт ба сар бурдан аст.

Чунон ки К.Т. Стад гуфта буд: «Агар Исои Масеҳ, Худо, барои ман мурда бошад, ҳеҷ гуна қурбонӣ аз тарафи ман хеле зиёд ҳисобида нахоҳад шуд». Яке аз воқеиятҳои ихтилофноки ҷаҳони мо масеҳие ҳисобида мешавад, ки танҳо мувофиқи майлу хоҳиши худ умр ба сар мебарад, на мувофиқи хости Худованде ки ӯро бозхарид кардааст. Мо бояд ҳар лаҳзаи умри худро ба Ӯ бахшем, то ӯ тавонад моро мувофиқи хости Худ истифода барад.

Сипас Павлус моро ба он ҳидоят менамояд, ки зери роҳбарии қонунҳои ин ҷаҳон набошем. Мо бояд аз онҳо канорагирӣ намоем. Андешаҳои мо бояд на ба ҷаҳон, балки ба хости Худо мувофиқат намоянд. Охир маҳз ҷаҳон Наҷоткори моро меҳкӯб кард, ва барои ҳамин мо бояд ҳам дар фикр, ҳам дар рафтор ба ҷаҳон мувофиқат накунем.

Ва инак, чисмҳои худро ба Худо супорида ва ақли худро тоза карда, мо дарк мекунем, ки хости Худо барои мо хуб, мақбул ва комил аст. Он вақт ҳаёти мо дар ҳақиқат барои ҷовидонӣ омода хоҳад буд.

Вазифаи дигари имондор бо фурутанӣ истифода бурдани тӯҳфаҳои Худост (оятҳои 3-8). Ҳамаи тӯҳфаҳо аз боло мебошанд. Пас, мо бояд бо лаёқатҳои худ ҳавобаландӣ накарда, роҳҳои барои Худо истифода бурдани онҳоро ҷӯем.

Имондорон бояд бародарони худро дӯст доранд (оятҳои 9-13). Ин меҳр бояд на худхоҳона, балки самимӣ ва пок бошад.

Худо мехоҳад, ки мо таъкибкунандагони худро дӯст дорем (оятҳои 14-21). Масеҳиён набояд қасос гиранд, балки довариро ба дасти Худо супоранд. Беҳтараш ба бадӣ бо некӣ ҷавоб гӯем.

Масеҳиён бояд ба роҳбарият итоат кунанд (13: 1-7). Азбаски ҳокимияти шаҳрвандиро Худо муқаррар кардааст, фарзандони Худо бояд на аз рӯи тарси ҷазо, балки аз рӯи вичдон ба онҳо итоат кунанд. Албатта, пеш аз ҳама мо бояд ба Худо итоат кунем ва ба ҳеҷ кадом ҳокимият имкон надихем, ки моро ба ягон кори зидди Сухани Худо маҷбур кунад. Лекин агар суҳан дар бораи

супоридани андоз ва боҷ равад, имондор вазифадор аст ба ҳокимият итоат кунад.

Меҳр ба наздикон низ вазифаи имондор аст (оятҳои 8-10). Мо бояд ба ҳамаи одамон бо меҳр рафтор кунем.

Интизории бозгашти Худованд имондоронро дар байни одамони ҷаҳонӣ ҷудо мекунад (оятҳои 11-14). Ҳама корҳои худро мо бояд дар робита бо бозгашти Худованд дида бароем. Ҳаёти масеҳӣ бояд аз ду қисм иборат бошад. Яқум, ба Худованд Исои Масеҳ умедвор бошад, яъне барои ӯ зиндагӣ кунад ва кӯшиш кунад ба ӯ писанд ояд. Дуюм – ба ҳавасҳои ҷисм писанд наомадан. Ба васвасаҳои он дода нашудан ва ба он хизмат накардан.

ШАРҲ

Нақли Нома ба Румиён 12–13

Боби 12

¹Барои ҳамин, бародарон, шуморо даъват менамоем: ҳамаи он некиеро, ки Худо баҳри шумо кардааст, дар ёд нигоҳ дошта, ҷисмҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо супоред, чунки хизмати оқилонаи шумо ҳамин хоҳад буд.

²Аз ин дунёи гуноҳолуд ибрат нагиред, балки тафаккури худро пурра дигар кунед, то донед, ки иродаи нек, писандида ва комили Худо нисбати ҳаёти шумо чӣ гуна аст.

³Зеро аз рӯи меҳре ки ба ман ато шудааст, ба ҳар яке аз шумо мегӯям: дар ҳаққи худ бештар аз он чи шоён аст, фикр накунад, балки хоксорона, ба андозаи имоне ки Худо ба ҳар кас насиб кардааст, фикр ронед.

⁴Зеро, чунон ки дар як бадан узвҳои бисёр дорем, ва ҳамаи узвҳо корҳои гуногунро ба ҷо меоваранд, ⁵ҳамчунин мо, масеҳиён, дар Масеҳ як баданро ташкил мекунем, ки дар он ҳамаи узвҳо ба ҳамдигар алоқаманд ҳастанд. ⁶Вобаста ба он ки Худо ба кӣ чӣ додааст, атоҳои мо гуногунанд, ва бигзор ҳар яке вазифаҳои хуб ба ҷо оварад. Он ки атои пайғамбарӣ дорад,

бигзор ба андозаи имон пайғамбарӣ кунад. ⁷Агар ато аз хизмат ба дигарон иборат бошад, бигзор ба хизматгузори машғул шавад; агар касе муаллим бошад, боинсофона таълим диҳад. ⁸Агар касе атои панддихӣ дошта бошад, бо панддихӣ машғул шавад, ҳар ки атои ба дигарон мадад расонданро дошта бошад, бигзор онро ба таври оддӣ ба ҷо орад. Ҳар кӣ сардор аст, бо чидду ҷаҳд сардори кунад; ҳар кӣ эҳсонкор аст, бо меҳрубонӣ некӣ кунад.

⁹Меҳри шумо бигзор самимӣ бошад. Ба ҳамаи бадихое ки шуморо ихота кардааст, нигоҳ накарда, ба некӣ часпед. ¹⁰Ба якдигар хуб муносибат намоед, ва чуноне ки ба бародари худ бо меҳр рафтор мекардед, ҳамон тавр нисбати якдигар бошед. Дар корҳои нек ба якдигар намунаи ибрат бошед; ¹¹танбал набошед, ба Худо хизмат карда рӯҳи пурҳарорат дошта бошед. ¹²Аз умедде ки доред, тасалло ёбед, дар мусибат пурсабр бошед, ҳамеша ва аз сидқи дил дуо гӯед. ¹³Эҳтиёҷоти покноро қонеъ гардонед; дар меҳмоннавозӣ саъй кунед.

¹⁴Баракат хоҳед барои онҳое ки шуморо таъқиб мекунанд, баракат хоҳед, вале лаънат нахонед. ¹⁵Бо шодикунандагон шодӣ кунед, бо гирякунандагон гиря кунед. ¹⁶Ба якдигар меҳрубон бошед. Барои он чи барои фаҳмиш мушкил ва душвор аст, ҷаҳд накунад, балки кӯшиш намоед ки хоксор бошед. Бо фикру ақидаҳои худ ҳавобаландӣ накунад. ¹⁷Ба ҳеч кас ба ивази бадӣ бадӣ накунад, балки тарзе бо онҳо рафтор кунед, ки фармудаҳо аз шумо инро металабанд. ¹⁸Ва ба қадри имкон бо ҳамаи одамон дӯстона зиндагӣ кунед. ¹⁹Эй маҳбубон, қасоси худро нагиред, балки ба ғазаби Худо вогузор кунед, зеро ки навишта шудааст: «Интиқом аз они Ман аст, Ман ҷазо хоҳам дод, мегӯяд Худованд». ²⁰Барои ҳамин, агар душманат гурусна бошад, шикамашро сер кун; агар ташна бошад, ба ӯ об деҳ. Зеро ки бо чунин рафторат бар сари ӯ оташпораҳо фуру хоҳӣ рехт. ²¹Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадири бо некӣ мағлуб кун.

Боби 13

¹Ҳар шахс бояд ба ҳокимиятҳои боло итоат кунад; зеро ҳеч ҳокимияте нест, ки аз Худо набошад, ва ҳокимиятҳои мавҷуда аз ҷониби Худо барқарор шудаанд. ²Бинобар ин ҳар кӣ ба ҳокимият муқобилат кунад, бар зидди амри Худо муқобилат мекунад. ³Зеро ки ҳокимон на барои некӯкорон, балки барои бадкорон хавфноканд. Оё мехоҳед, аз ҳокимият тарсе надошта бошед? Пас

ба ҳокимият итоат кунед ва сазовори таърифи он хоҳед шуд.
⁴Чунки он хизматгори Худост, ки бар нафъи шумо аст. Аммо агар корҳои бад кунед, битарсед; зеро ки беҳуда қудрати ҷазо додан ба он дода нашудааст; он хизматгори Худост ва бо ғзаб аз бадкорон интиқом мегирад.

⁵Бинобар ин на фақат аз тарси ҷазо, балки низ аз рӯи вичдон итоат кардан лозим аст.

⁶Ба ҳамин ҳам шумо андоз медиҳед. Зеро ки роҳбарон хизматгорони Худо мебошанд, ки тамоми вақти худро ба корҳои роҳбарӣ медиҳанд. ⁷Барои ҳамин ба ҳар кас он чиро, ки сазовор аст бидиҳед; андозро ба касе ки андоз меситонад, тарсро ба касе ки лоиқи тарс аст; иззатро ба касе ки шоистаи иззат аст.

⁸Ҳамаи қарзҳои худро баргардонед, ва пеш аз ҳама қарзи меҳрро нисбат ба якдигар. Ин қарз аз ҳама қарзи муҳим аст. ⁹Зеро ки фармудаи: «Зино накун», «Қатл накун», «Дуздӣ накун», «Шаҳодати дурӯғ надеҳ», «Тамаъ накун» ва тамоми фармудаҳои дигар дар фармудаи зерин ҷамъбаст карда шудаанд: «Ёратро мисли худат дӯст дор».

¹⁰Меҳр ҳеҷ гоҳ роҳ намедиҳад, ки ба ёр бадӣ карда шавад, пас, меҳр иҷрои шариат аст.

¹¹Махсусан ҳоло чунин амал кардан муҳим аст, ҳангоме вақтро медонед, ки аллақай соати аз хоб бедор шуданатон расидааст: зеро ки алҳол начоти пурраи мо, начоти ҷисму ҷони мо назар ба он вақте ки имон овардем, наздиктар аст. ¹²Шаб гузашту рӯз наздик омад: биеед, корҳои зулмотро як сӯ монему аслиҳаи нурро дар бар кунем. ¹³Биеед мисли он ки рӯзона бошад, боодобона рафтор кунем; на бо кайфу сафо ва мастигарӣ, на бо шаҳватпарастӣ ва фосиқи, на бо низоъ ва ҳасад.

¹⁴Балки ба Худованди мо Исои Масеҳ монанд шавед ва дар бораи ҳавасҳои шаҳвонии ҷисм ғамхорӣ нанамоед.

Саволҳо барои муҳокимаи гурӯҳӣ:

1. Чӣ тавр масеҳӣ метавонад қурбонии зинда гардад (Румиён 12:1)?

2. Кадом саҳми муҳими дигаронро ба Бадани Масеҳ дидаед? Шумо чӣ гуна саҳме гузошта метавонед?
3. Дар Румиён 12:9–21 Павлус якчанд роҳҳои амалиеро нишон медиҳад, ки ба воситаи онҳо мо метавонем нисбати якдигар меҳр зоҳир намоем. Дар бораи онҳо сӯҳбат намоед.
4. Оё ягонтои ин роҳҳо мегӯяд, ки пеш аз зоҳир намудани он мо бояд «меҳрро ҳис намоем»? Ин барои шахсе ки Исои Масеҳро пайравӣ намудан мехоҳад, чӣ маънӣ дорад? Ин чӣ гуна аҳамияти амалӣ дорад?
5. Боби 13 дар бораи насупоридани андозҳо чӣ мегӯяд?
6. Мо аз Румиён 13:8–10 чӣ гуна роҳбарии оддиро меомӯзем? Дар кадом соҳаҳои ҳаёти худ мо метавонем аз ин роҳбарӣ истифода барем? Чӣ гуна ин роҳбарӣ метавонад рафтори одамиро дигаргун намояд?

ДАРСИ 11

Бародари нотавон

Румиён 14:1 – 15:13

Дар охири ҳар як дарс нақли матни Инҷилро бо диққат хонед, то ки далелҳои Павлус ба шумо фаҳмо бошанд!

Дар оятҳои гузашта Павлус муносибатҳои масеҳиро нисбати атрофиён, чӣ дар даруни ҷамоат ва чӣ берун аз он, нишон медиҳад.

Масеҳиён ба якдигар бояд чӣ тавр муносибат намоянд?

Пурсабрӣ нисбати шахсе ки «дар имон суст аст» (14:1–15:13) хусусияти муҳими рафтори масеҳӣ мебошад. Фириста ду намуди масеҳиёнро дида мебарояд: дар имон тавоноро ва нотавонро. Бародари нотавон чунин ҳисоб мекунад, ки ӯ ҳуқуқи ҳар гуна хӯрок хӯрданро надорад, бояд рӯза гирад ва ҳама гуна идҳои диниро ҷашн гирад. Шояд ин гуна масеҳиён аз байни яҳудиён баромадаанд ва баъди бозгашт кардан баъзе урфу одатҳоро риоя менамоянд.

Масеҳии камолёфта медонад, ки Худо риояи чунин қоидаҳоро талаб наменамояд. Масеҳӣ дар хӯрдани ҳар гуна хӯрок озод аст ва бо тақвими калисой маҳдуд нест.

Павлус медонист, ки ҳузури ин ду навъи имондорон дар чамоати масеҳӣ муҳолифатро ба вучуд меоварад ва барои ҳамин ӯ аз масеҳиён пурсабрӣ ва меҳрро талаб менамояд. Аввал ӯ ба онҳо дар алоҳидагӣ мурочиат менамояд, баъд ба ҳама якҷоя. (Бояд гуфт, ки принсипҳои дар ин ҷо баёншуда танҳо ба ҷиҳати камаҳамият дахл доранд, мисли хӯрок ва нӯшокӣ. Онҳо набояд ба масъалаҳои таълимот ва ӯҳдадорихо, ки дар Тавроту Инҷил муқаррар карда шудаанд, даҳолате дошта бошанд.)

Павлус масеҳиёни камолёфтaro ба он роҳнамоӣ менамояд, ки аз сӯҳбат бо масеҳиёни нотавон канорагирӣ накунад ва ба худ мақсад нагузоранд, ки онҳоро аз ин ақидаҳояшон баргардонанд (оятӣ 1). Бародари нотавонро маҳкум кардан мумкин нест (оятӣ 39). Онҳое ки нотавон ҳастанд, набояд онҳоеро ки тавоно ҳастанд, маҳкум кунанд, чунки Худо онҳоро низ қабул кардааст (оятӣ 3). Масеҳиёни тавонно хизматгорони Худоянд ва дар назди Ӯ ҷавоб хоҳанд дод (оятӣ 4). Шояд ба назар чунин намояд, ки масеҳиёни камолёфта аз боиси муносибаташон фурӯ меғалтанд, аммо Худо қодир аст онҳоро аз фурӯ ғалтидан нигоҳ дорад (оятӣ 4).

Баъд Павлус ба ҳар ду гурӯҳи имондорон мурочиат намуда мегӯяд, ки дар ин гуна ҳолатҳо ҳар яке метавонад мувофиқи эътиқоди худ рафтор кунад. Масеҳ Худованди мост, ва мо бояд кӯшиш ба харҷ диҳем, ки ба Ӯ писанд оем (оятҳои 5-9). Пас биед дигаронро маҳкум накунем. Зеро ҳар кӣ дар довари Худо барои худ ҷавоб мегӯяд (оятҳои 10-13). Ва дар сари роҳи бародари худ васвасае нагузорем (оятҳои 13-15). Он чи ба касе ҳалол аст, ба дигаре ҳаром. Набояд бо рафтори худ нотавонро ранҷонем – меҳр бо ин тарз изҳор намешавад. Онҳоро ба гуноҳ васваса кардан маъноӣ ба ҳалокат расондани онҳоеро дорад, ки Масеҳ баҳрашон мурд. Онҳо метавонанд дилхунук шаванд ва мумкин аз ҷиҳати рӯҳонӣ пеш нараванд. Бигзор барои хӯрдан ва нӯшидан моро маҳкум накунад. На чизҳои моддӣ, балки рӯҳонӣ нақши аввалиндарачаро мебозанд. Ва касе ки ин мафҳумҳоро фарқ мекунад, Худо онҳоро дастгирӣ менамояд. Пас биед ҳар бор худро пурсем – оё рафтори ман сулҳ меоварад, ё насихатомез аст?

Ба ин қоида пайравӣ намуда, мо намегузорем, ки чизҳои камаҳамият меҳнати Худоро дар ҳаёти имондори дигар вайрон кунад. Мо коре нахоҳем кард, ки боиси пешпо хӯрдан, ғамгин шудан ё суст шудани бародари мо шавад. Озодиеро, ки дар Масеҳ

дорем, намоиш намедихем. Набояд зидди вичдони худ рафтор намоем.

Беҳтараш на ба фоидаи худ, балки баҳри фоидаи дигарон зиндагӣ кунем (15:2-6). Наҷоткор ба фоидаи Худ коре накард ва ин барои мо бояд намуна бошад. Пас, якдигарро қабул мекунем (15:7-13). Масеҳ ҳам яҳудиён ва ҳам ғайрияҳудиёнро қабул кард. Мо бояд ҳам шахсони дар имон бақувват ва ҳам нотавонро қабул намоем.

ШАРҲ

Нақли Нома ба Румиён 14:1 – 15:13

Боби 14

¹Касеро ки дар имони масеҳӣ сушт аст, қабул кунед ва дар бораи ақидаҳои ӯ баҳс накунед. ²Зеро яке боварӣ дорад, ки хӯрдани ҳама чиз мумкин аст, вале он ки сушт аст, фақат сабзавот меҳӯрад. ³Ва касе ки меҳӯрад, набояд он касеро, ки меҳӯрад, хор шуморад. Ва касе ки намехӯрад, набояд он касро, ки меҳӯрад, маҳкум кунад, чунки Худо ӯро қабул кардааст. ⁴Ту чӣ ҳақ дорӣ, ки бандаи каси дигарро маҳкум мекуни? Ӯ тобеи хоҷаи худ аст. Ва фикр накун, ки ӯ ба гуноҳ меафтад, чунки Худо ӯро аз ин нигоҳ медорад. ⁵Яке як рӯзро аз рӯзи дигар болотар медонад, лекин каси дигар ҳама рӯзҳоро баробар медонад. Бигуздор дар ин гуна масъалаҳо ҳар яке дар ақидаи худ устувор бошад. ⁶Он ки рӯзеро болотар медонад, барои Худованд чунин мекунад. Он ки рӯзҳоро баробар медонад, инро низ барои Худованд мекунад. Он ки меҳӯрад, барои Худованд меҳӯрад, зеро ки Худоро шукр мегӯяд. Он ки намехӯрад, барои хурсанд кардани Худованд намехӯрад ва Худоро шукр мегӯяд.

⁷Зеро ки ҳеҷ яке аз мо барои худ зиндагӣ намекунад, ва ҳеҷ яке барои худ намемирад. ⁸То даме ки зинда ҳастем, барои Худованд зиндагӣ мекунем, ва агар бимирем, барои Худованд мемираем. Хоҳ зиндагӣ кунем, хоҳ бимирем, ба Худованд таалук

дорем. ⁹Зеро Масеҳ барои он мурд ва аз нав зинда шуд, ки ҳам бар мурдагон ва ҳам бар зиндагон Худованд бошад.

¹⁰Пас чаро ту бародаратро маҳкум мекунӣ? Ва чаро ту ўро хор мешуморӣ? Охир, ҳамаи мо пеши курсии доварию Худо ҳозир хоҳем шуд. ¹¹Зеро дар Навишта зикр шудааст: «Қасам ба ҳаёти Худам, мегӯяд Худованд: пеши ман ҳар зоне ҳам хоҳад шуд, ва ҳар забоне Худоро ситоиш хоҳад кард». ¹²Ҳар яке аз мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод. ¹³Пас, якдигарро дигар маҳкум накунем, балки беҳтар аст, ки касе дар сари роҳи бародараш пешпое ё васвасае нагузорад.

¹⁴Ман медонам ва имон дорам, ки мувофиқи таълимоти Исои Масеҳ ҳеч як чиз худ аз худ ҳаром нест. Лекин агар касе ягон хӯроки муайяно ҳаром шуморад, он барои вай ҳаром аст. ¹⁵Ва агар бародарат аз он ки ту гӯшт меҳӯрӣ, озурда шавад, ту аз рӯи меҳр рафтор намекунӣ. Бо хӯроки худ он касро, ки Масеҳ барои ӯ мурдааст, хафа накун. ¹⁶Пас эҳтиёт бошед, ки дар бораи он чи барои шумо дуруст аст, бадгӯӣ накунанд. ¹⁷Зеро ки дар Подшоҳии Худо хӯрдан ва нӯшидан муҳим нест, балки росткорӣ, ороиштагӣ ва шодмонӣ, ки Рӯҳи Пок медиҳад. ¹⁸Ҳар кӣ дар хизмати худ ба Масеҳ ин сифатҳоро зоҳир менамояд, писандидаи Худо ва мақбули мардум аст.

¹⁹Пас, биед дар роҳи ороиштагӣ кӯшиш кунем ва ба якдигар панд диҳем. ²⁰Аз барои хӯрок кори Худоро вайрон накун. Ҳама чиз пок аст, лекин хуб нест агар касе инро барои ранҷондани дигаре истифода барад. ²¹Беҳтар аст, ки ту гӯшт нахӯрӣ, май нанӯшӣ ва коре накунӣ, ки боиси пешпо хӯрдан, ё ба васваса афтодан ва ё суст шудани бародарат мегардад.

²²Оё ту дорои имоне ҳастӣ, ки мувофиқи он ҳама чиз барои ту қонунӣ аст? Хуб, ин имони худро барои худат, дар пеши Худо дошта бош. ²³Аз тарафи дигар, он касе ки ба ҳалол будани хӯрок шубҳа дорад, агар хӯрад, маҳкум мегардад, чунки ин корро аз рӯи имон накард; ва ҳар коре ки мувофиқи имон нест, гуноҳ аст².

Боби 15

¹Барои ҳамин, мо ки дар имон бақувват ҳастем, бояд нисбати ақидаҳои бародарони нотавон пурсабр бошем ва толиби роҳати

² Ғарҷумай оятҳои 23-26 дар боби 16-ум, оятҳои 25-27 оварда шудаанд. – *Эзоҳи муаллиф*

худ набошем. ²Ҳар яке аз мо бигзор толиби роҳати ёри худ бошад, то дигаре дастгирӣ ва ибрат гирад.

³Зеро ки Масеҳ низ толиби роҳати Худ набуд, балки чунон ки навишта шудааст: «Бадгӯиҳои бадгӯёни Ту бар Ман афтодааст».

⁴Ҳама адабиёти илоҳии гузашта барои панд додани мо навишта шудааст, то ки мо аз Навиштаҳо сабр ва тасалло пайдо карда, умедвор бошем.

⁵Ва бигзор Худое ки ягона сарчашмаи сабру тасалло аст, ба шумо ҳамдигарфаҳмӣ диҳад, то ки Исои Масеҳ бароятон намуна бошад, ⁶то ки шумо якдилона, бо як забон Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано гӯед. ⁷Бинобар ин ҳамдигарро қабул намоед, чунон ки Масеҳ низ шуморо (ғайрияхудиёнро) барои ҷалоли Худо қабул кардааст. ⁸Ҳоло ман зикр кардан мехостам, ки Масеҳ шумо, ғайрияхудиёнро барои ба Худо ҳамду сано гуфтан қабул намудааст. Исои Масеҳ, аввалан хизматгузори яҳудиён буд. Хизмати Ӯ аз тасдиқ кардани ҳақиқати Худо иборат буд, то ваъдаҳои ба падарон додашударо ба ҷо оварад.

⁹Аммо Ӯ ҳамчунин барои он омадааст, ки ғайрияхудиён Худоро барои он марҳамате ки ба онҳо зоҳир кардааст, ҳамду сано гӯянд, чунон ки навишта шудааст: «Бинобар ин Туро дар миёни халқҳо ҳамду сано хоҳам гуфт ва исми Туро хоҳам сароид». ¹⁰Ва боз гуфта шудааст: «Эй халқҳо, бо қавми Ӯ хушнуд шавед». ¹¹Ва боз: «Эй ҳамаи халқҳо, Худовандро ситоиш кунед ва эй ҳамаи қавмҳо, Ӯро ҳамду сано гӯед». ¹²Ишаъё низ мегӯяд: «Решаи Йисой хоҳад омад, ва Ӯ барои мутеъ кардани халқҳо хоҳад бархост; халқҳо ба Ӯ умед хоҳанд баст».

¹³Пас, Худои умед бигзор шуморо дар имонатон аз ҳар гуна шодӣ ва сулҳу осоиштагӣ пур кунед, то ки бо қуввати Рӯҳи Пок умедатон афзун гардад.

Саволҳо барои муҳокимаи гурӯҳӣ:

1. Кадом коидаҳое ки одамон ба онҳо рӯ меоваранд ва дигаронро низ ба он водор мекунанд, дар Навиштаи Пок изҳор нашудаанд?
2. Дар бораи ояти Румиён 14:14 муҳокимаронӣ кунед. Оё зарурате ҳаст, ки ҳамаи ин корро кунем, ё аз ҳамаи ин барканор бошем, то ки ба Исо имон дошта бошем?
3. Чӣ гуна мо бояд рафтор кунем, агар ҳамроҳи касе бошем, ки ба таври дигар бовар мекунад, ва оё мо бояд ягон кор кунем? Барои чӣ (Румиён 14:12-22)?
4. Оё порча аз Румиён 15:1-13 мефаҳмонад, ки чаро дар ҷаҳон калисоҳои гуногуни масеҳӣ ҳастанд? Муносибатҳо ва амалҳои гурӯҳҳои гуногуни имондорон нисбати якдигар бояд чӣ гуна бошанд?

ДАРСИ 12

Одамон ва ҷойҳо

Румиён 15:14 -16:24

Дар охири ҳар як дарс нақли матни Инҷилро бо диққат хонед, то ки далелҳои Павлус ба шумо фаҳмо бошанд!

Павлус номаи худро ба охир мерасонад. Аҳамияти Хушхабарро изҳор намуда, ӯ ба муҳокимаи нақшаҳои худ мегузарад ва ба дӯстон дуруд мегӯяд.

Нақшаҳои Павлус

Пеш аз ҳама Павлус дар бораи мақсади номаи худ менависад (оятҳои 14-21). Ӯ меҳаҳад ҳақиқатҳои бузурги Хушхабарро ёдрас намояд, то хизмати фириставии ӯ мақбули Худо бошад.

Сипас ӯ оиди нақшаҳои худ барои ояндаи наздик мегӯяд (оятҳои 22-33). Дар роҳ ба сафари худ ба Испания ӯ меҳаҳад Румро дидан намояд. Лекин ҳоло ӯ ба Уршалим бо тӯҳфаи пулӣ барои муқаддасони камбағал аз масеҳиёни Макдуния ва Охоия сафар дорад. Дар баробари ин нақшаҳо вай аз румиён хоҳиш мекунад, ки барои муваффақияти вазифа дар Уршалим, ҳимоят аз беимонон ва баракати хизмат дар Рум дуо кунанд.

Дуруд

Сипас фириста саломи шахсии худро ба муқаддасон мерасонад (боби 16). Дар назари аввал чунин менамояд, ки боби охирини нома аз рӯйхати номи одамон иборат аст, ки ҳеҷ маъно надорад. Лекин агар ин боби дар назари аввал камаҳамиятро бо диққат аз назар гузаронем, дарсҳои муҳим дарёфта метавонем.

Масеҳиёни дар он ҷо зикршуда намунаи зиндаи ҳақиқатҳое мебошанд, ки дар нома гуфта шудаанд. Павлус изҳор менамояд, ки ба покони шавқмандӣ ва меҳр дорад. Ў аз шунидани муваффақиятҳои онҳо шодӣ мекунад ва аз вафодории устуворонашон ба Масеҳ фахр мекунад. Мо низ бояд нисбати аъзоҳои ҷамоатамон ҳамин гуна рафтор намоем.

Баъзе донишҷӯён чунин пешниҳод карданд, ки боби 16-уми нома тасвири хурди Доварии Масеҳ мебошад. Дар ин ҷо ба ҳар як некӯкори масеҳиёна ҳамду сано хонда мешавад.

Тамоми боб дар бораи бузургии масеҳият нақл мекунад. Одамони дар нома овардашуда дар ин ҷаҳон шӯҳрат надоштанд, аммо номҳои онҳо ҷовидона дар Сухани Худо навишта шудаанд.

Номҳои шахсии одамон аксаран маъноҳои шавқовар ва таълимӣ доранд. Масалан, маънои номи Апинтус «сазовори ситоиш» мебошад, Флигун – «дӯстдори сухан». Бегуфтугӯ ин одамон сазовори номҳои худ буданд.

Навиштани Нома хизмати бузург аст. Маълум нест, ки Худо он чиро, ки оиди ҷалоли Ў барои насихат ва ёрӣ ба бародарон менависем, чӣ тавр истифода мебарад. Худо ягон кори некеро, ки баҳри Ў карда шудааст, бе мукофот намегузорад. Ин боб нишон медиҳад, ки Ў на танҳо корҳои бузург, балки корҳои хурди имондоронро низ мебинад.

Аз ин ҷо мо дида метавонем, ки ҳангоми аз як калисо ё ҷамоат ба дигаре гузаштан масеҳиён бо худ тавсияномаҳо мегирифтанд (оятҳои 1). Ба ин восита онҳо беимонон ва фиребгаронро ба ҷамоати худ роҳ намедоданд. Дар ин боб номҳои занон низ зикр мешаванд, ки фаъолияти васеи онҳоро нишон медиҳад (оятҳои 1, 3, 6, 7). Худо на танҳо мавъизаҳои оммавии моро қадр мекунад.

Боби охирини нома намунаи муносибатҳои ҳақиқии масеҳиро ошкор мекунад. Дар байни покони амалан расмиятпарастӣ ё фарқияти синфӣ вучуд надорад. Ҳамаи онҳо «дар Исои Масеҳ як буданд». Маълум аст, ки дар даруни

ҷамоатҳо муносибатҳои наздики бародарона буданд. Масехият тамоми маъноӣ ҳаёти имондоронро ташкил меод ва онҳоро муттаҳид мекард.

Инчил дар бораи одди будани Калисои аввалин мегӯяд. Дар ояти 4-ум оиди «калисо дар хонаи онҳо» гуфта шудааст. Тасаввур кардан мушкил нест, ки гурӯҳи покони дуо ва сӯхбат дар хона ҷамъ мешуданд.

Оятҳои 17–19 масехиёро аз онҳое ки ҷамоатро ба ҷудой равона мекунанд, огоҳ мекунанд. Ин эҳтиёткориҳо дар замони мо низ муҳиманд.

Ва дар охир мо мефаҳмем, ки барои Худо меҳмоннавозии мо муҳим аст, Павлус инро якчанд маротиба зикр кардааст.

Ҳамин тариқ, дар хулосаи омӯзиши ин номаи аҷиб, ҳамроҳи фиришта мегӯем: «Файзи Худованди мо Исои Масех бо ҳамаи шумо бод. Омин».

Шарҳ

Нақли Нома ба Румиён 15:14 – 16:27

Боби 15

¹⁴Дар ҳақиқат, вақте ки ман ба шумо ин сатрҳоро менависам, ман пурра боварӣ дорам, ки шумо, бародарон саршор аз ҳар гуна дониш ва фикрҳои нек мебошед ва якдигарро насихат карда метавонед. ¹⁵Аммо ба ин нигоҳ накарда, ман каме ҷуръат намуда ба шумо навиштам бо мақсади хотиррасон намудани он ки Худо ба ман вазифаи бузургеро бовар кардааст, ¹⁶ин яъне -ман бояд хизматгузори Исои Масех дар байни ғайрияхудиён бошам, мисли коҳин нисбати Хушхабари Худо амал намоям, то ки ғайрияхудиён, ҳамчун қурбонӣ барои Худо мақбул дониста шаванд ва ба воситаи Рӯҳи Пок муқаддас гардонда шаванд.

¹⁷Пас, бо ин хизмати махсуси худ метавонам дар Исои Масех пеши Худо бо ҳама чизи илоҳӣ ифтихор намоям. ¹⁸Дар бораи комёбиҳое, ки ба ман аз Исои Масех наомадаанд, нақл намекунам. Ў дар ман кор кард, то ғайрияхудиёнро ба Хушхабар ҳам дар суҳан ва ҳам дар амал мутеъ гардонад, ¹⁹бо қувваи Рӯҳи Пок мӯъҷизаҳо ва аломатҳо нишон дода. Натиҷаи ин гуна баракат он аст, ки ман Хушхабари Масехро аз Уршалим то Илурикӯн

мавъиза намудам. ²⁰Бале, ман саъю кӯшиш намудаам на дар он чойҳое ки исми Масеҳ машҳур аст, башорат бидихам, то ки самарҳои одами дигарро надудам. ²¹Чунон ки навишта шудааст: «Онҳое ки хабари Ӯро наёфтаанд, хоҳанд дид, ва онҳое ки нашунидаанд, хоҳанд фаҳмид». ²²Маҳз ба ҳамин сабаб ман дер боз наметавонистам ба хабаргирии шумо биёям.

²³Лекин алҳол, азбаски вазифаи ман дар ин ҷо ба итмом расид, ва азбаски чандин сол боз орзумандам, ки назди шумо биёям, ²⁴ҳамин ки ба сафари Испания биравам, назди шумо омаданиям ва аз мулоқот бо шумо ҳаловат бурданиям. Умедворам, ки шумо маро ба он ҷо хоҳед гуселонид.

²⁵Аммо ҳоло ман ба Уршалим меравам, то ки ба муқаддасон хизмат кунам. ²⁶Зеро ки масеҳиёни Мақдуния ва Охоия салоҳ донистанд ки хайроте барои камбағалони муқаддасони Уршалим фиристанд. ²⁷Онҳо чунин хоҳиш доштанд ва онҳо бояд чунин мекарданд. Зеро модоме ки ғайрияҳудиён бо баракатҳои рӯҳонии худ бо яҳудиён шарик шудаанд, бояд ба онҳо аз чихати маишатӣ низ хизмат кунанд.

²⁸Пас, ин корро анҷом дода ва маблағро ба дасти онҳо супурда, ман бо роҳи кишвари шумо ба Испония хоҳам рафт. ²⁹Ва ман боварӣ дорам, ки ҳар гоҳ назди шумо биёям, бо баракати пурраи башорати Масеҳ хоҳам омад.

³⁰Ва акнун, эй бародарон, ба хотири Худованди мо Исои Масеҳ ва ба хотири меҳри Рӯҳ аз шумо илтимос дорам, ки ҳамроҳи ман дар дуоҳои худ барои ман назди Худо чидду чаҳд намоед, ³¹то ки аз беимонони Яҳудо раҳо шавам, ва хизмати ман дар Уршалим мақбули муқаддасон афтад, ³²ва ман, бо хости Худо, бо шодмонӣ назди шумо биёям ва бо шумо ором ёбам.

Боби 16

¹Хоҳари мо Фубиро, ки ходимаи калисои Канхария аст, ба шумо маъруфӣ менамоям, ²то ки вайро ба хотири Худованд, ба тавре ки шоистаи муқаддасон бошад, қабул кунед ва дар ҳар бобат, ки ба шумо эҳтиёҷ дошта бошад, ба вай мадад расонед, зеро ки вай ҳам ба бисёр касон ва ба худи ман низ мададгор буд.

³Ба Прискила ва Акило, ки ҳамкорони ман дар Исои Масеҳ буданд, салом гӯед, ⁴чунки онҳо чони худро барои ман ба хатар андохтаанд. Ва аз онҳо на фақат ман, балки тамоми ҷамоатҳои ғайрияҳудӣ миннатдоранд.

Ҳамчуни ба аҳли калисое ки дар хонаи онҳо ҷамъ мешаванд, салом гӯед.

⁵Ба маҳбуби ман Апинтус, ки якумин шуда ба Масеҳ имон овард, салом гӯед.

⁶Ба Марям, ки барои ман бисёр хизмат кардааст, салом гӯед.
⁷Ба хешони ман Андрониқӯс ва Юниёс, ки бо ман бандӣ буданд, салом гӯед. Онҳо дар миёни ҳаввориён машҳур ҳастанд ва аз ман пештар ба Масеҳ имон оварданд.

⁸Ба Амплиёс, ки дар Худованд маҳбуби ман аст, салом гӯед.

⁹Ба Урбонус, ки дар Масеҳ ҳамкори мост, ва ба Истоҳис, ки маҳбуби ман аст, салом гӯед.

¹⁰Ба Апалис, ки дар Масеҳ озмуда шудааст, салом гӯед. Ба аҳли хонаводаи Аристоклус салом гӯед.

¹¹Ба хеши ман Ҷиродион салом гӯед. Ба онҳое ки аз аҳли хонаводаи Наркисус ба Худованд имон доранд, салом гӯед. Ба Труфино ва Трифосо, ки дар кори Худованд фаъол ҳастанд, салом гӯед. Ба Парсиси маҳбуба, ки дар кори Худованд бисёр фаъол аст, салом гӯед. ¹³Ба Руфус, ки интиҳобшудаи Худованд аст, ва ба модари ӯ, ки барои ман мисли модар аст, салом гӯед.

¹⁴Ба Асункритус, Флигун, Ҷермос, Патрубос, Ермис ва бародароне ки бо онҳоянд, салом гӯед. ¹⁵Ба Филӯлӯгус ва Юлиё, Нирвас ва хоҳараш, ва Ҷлумпос, ва ҳамаи муқаддасоне ки бо онҳоянд, салом гӯед.

¹⁶Ба якдигар бо бӯсаи муқаддасона салом гӯед.

¹⁷Шуморо, эй бародарон, даъват менамоям, ки аз касоне ки бар хилофи таълиме ки шумо ёфтаед, дар миён ҷудоӣ ва васваса меандозанд, эҳтиёт бошед ва аз онҳо канорагирӣ кунед. ¹⁸Зеро ки онҳо на ба Худованди мо Исои Масеҳ, балки ба шиками худ хизмат мекунанд. Бо хушомадгӯӣ ва суҳанбозӣ дилҳои соддалавҳонро фиреб медиҳанд.

¹⁹Дар ҳақиқат итоати шумо ба ҳама маълум аст, ва ба Худованд Исои Масеҳ миннатдорам барои ин, аммо мехостам, ки дар некӣ хирадманд ва дар бадӣ соддадил бошед.

²⁰Ва Худои сулҳу осоиштагӣ ба зудӣ шайтонро зери пойҳои шумо сарнагун хоҳад кард. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод. Омин.

²¹Ҳамкорам Тимотиюс ва хешонам Лукюс, Ёсӯн ва Сӯсипатрус ба шумо салом мегӯянд.

²²Ман – Тартиюс низ, ки ин номаро навиштаам, ба шумо дар Худованд салом мегӯям.

²³Ғоюс, ки мизбони ман ва тамоми аҳли калисо мебошад, ба шумо салом мегӯяд. Хазинадори шаҳр Арастус ва бародари мо Квартус ба шумо салом мегӯянд.

²⁴Файзи Худованди мо Исои Масех бо ҳамаи шумо бод. Омин.

²⁵Ҳоло бошад, чалол ба Худо, ки метавонад шуморо дар имонатон мувофиқи Хушхабар, ки ман онро мавъиза менамоям, мустаҳкам гардонад. Ин Хушхабар дар бораи Масех – сирри ҳақиқӣ мебошад, ки аз аввали офариниш пинҳон буд ва акнун аз тарафи Худо ба мо кушода шуд ²⁶ва ба воситаи навиштаҳои пайғамбарон бо амри Худо ошкор шуд. Ин сирр ба одамон ба ҳамаи одамон ошкор шуд, то ки онҳо ба итоати Худои ҷовидону зинда дароянд. ²⁷Ба Худои ҳақими якто, ба воситаи Исои Масех, то абад чалол бод. Омин.

Саволҳо барои муҳокимаи гурӯҳӣ:

1. Дар Румиён 16:1-15 Павлус ба одамони гуногуни калисои он давр муроҷиат менамояд. Оё шумо одамонро медонед, ки барои чунин хислатҳояшон сазовори таъриф бошанд?
2. Дар Румиён 16:17–20 Павлус якчанд огоҳӣ медиҳад. Онҳоро бо суханони худ нақл кунед. Чӣ тавр ҳар гуна одам метавонад аз он хатаре ки Павлус дар ин ҷо огоҳ мекунад, раҳой ёбад?
3. Ба он чиз аҳамият диҳед, ки дар ин дурудҳои охирин Павлус тақрибан миқдори баробари занону мардонро зикр мекунад. Ин оиди муносибати ӯ нисбати занон чӣ мегӯяд?
4. Барои беҳтар фаҳмидани «сирр»-е ки Павлус дар борааш дар дуои охирин дар Румиён 16:25-27 нақл мекунад, 1Қӯр. 2-ро хонед. Мувофиқи ояти 26-ум, чаро Худо ба мо ин сирро ҳозир мекушояд?